

ΟΗΣΑΥΔΟΣ

Ευχαριστώ για μια Εύα Νέα

№ 138

ΔΡΣ 6

22ον

—Μικρό μου Ταγκρέντ, είπε, έμπιστεύσου στο φίλο σου, που είναι πιο μεγάλος από σένα και έχει πολύ μεγαλύτερη πείρα. Έχω το κρυφό προαίσθημα ότι το διάθεμα που σκέπτονται να κάνουν θα αποβεί σε καλό.

Οι δυο φίλοι εφώναζαν κατόπιν τών ξενόδοχο και του έδωκαν έντολη να τους έτοιμάσει ένα πλούσιο γεύμα.

Πολλή ώρα έπειτα απ' αυτό, παρέμειναν συνομιλούντες για τις λεπτομέρειες του διαθέματος, που έπρόκειτο να επιχειρήσει ο Σουρανό. Όταν τέλος ο ποιητής έφυγε από το πανδοχείον της «Αλεπούς», ήταν περσισμένα μεσάνυχτα.

Ο Σουρανό έδάδιζε με μεγάλα θήματα και αν κανείς μπορούσε να ιδεί το πρόσωπό του μέσα στο σκοτάδι, θα έβλεπε ένα θριαμβευτικό χαμόγελο που μισόνοιγε τα χείλη του.

ΣΤΟ ΛΟΥΒΡΟ

Στο Λούβρο, μια μεγάλη κίνηση έπικρατούσε εκείνο το πρωί. Πλήθος αλλοκάν διέτρεχαν τις στοές ή ανεβοκατέβαιναν τις σκάλες.

Έτσι, κανείς δεν έδωσε προσοχή στο Σουρανό, που μόλις είχε φθάσει ανενόχλητος έως την πτέρυγα, όπου εδρικόνοτο τα διαμερίσματα της Βασιλείας. Όταν έφθασε εκεί, διηυδύνθη στο γραφείο του κ. Κοιμμένγκ, του άνευτου και έμπιστου του κ. ντε Βιτρώ.

Ο Ταγκρέντ του είχε συστήσει να επισκεφθή αυτόν πρώτα, επειδή ο κ. Κοιμμένγκ ελχεν ιδεί άλλοτε τόν 'Ιππότη και θα μπορούσε, αν παρίστατο ανάγκη, να πιστοποιήση την ταυτότητά του.

Ο αλλοκός υπεδέχθη με μεγάλη ευγένεια τόν Σουρανό και τόν άκουσε να του έκθετη τόν σκοπόν της επισκέψέας του.

—Για όλα αυτά, είπε τέλος, θα πρέπει να ιδίτε τόν θείον Ιου, τόν κ. ντε Βιτρώ. 'Ο, τι μπορώ να σας πώ, είναι ότι ενδιαφέρεται πολύ γι' αυτή την υπόθεση, όπως άντελήθησαν από τις συστάσεις που μου έδωκε άλλοτε. Δεν ξέρω τίποτε άλλο...

—Ακριβώς και εγώ γι' αυτό ήλθα, είπεν ο Σουρανό. Για να σας παρακαλέσω να μου δρίσετε μια συνάντησι με τόν κ. ντε Βιτρώ. 'Επειδή όμως ο καιρός έπεται να σας παρακαλώ, αν ήταν δυνατόν, ή συνάντησις αυτή να έγινόντα...

—Αμέως;

—Ακριβώς αυτό ήθελα να σας πώ... Είπε άντελώς περικό, φίλε μου. Σας είπα ότι ή υπόθεσις αυτή ενδιαφέρει το θείο μου και γι' αυτό θα σπεύσω να το μιλήσω... Τη στιγμή αυτή έρσικετα στο γραφείο της Βασιλείας. Έάν έχετε την καλωσύνη να περιμένετε λίγο, θα τόν ιδίτε ακοάως.

Ο κ. ντε Κοιμμένγκ εξέπληρωσε την υποχρεσί του.

Μισή ώρα άργότερα, ο Σουρανό, εισηγέτο στο γραφείο του κ. ντε Βιτρώ. 'Ο άρχηγός τών ασφατοφυλάκων της Βασιλείας έγνώριζε έκ φήμης τόν Σουρανό και έβειε μεγάλη εύχαριστίσι διότι του έδίδετο ή εύκαιρία να τόν γνωρίση προσωπικά.

—Έχω άκούσει πολλά για την άνδρεία και την τιμιότητά σας, κύριε ντε Μπερζεράκ, είπε. Θα σας άκούσω λοιπόν εύχαρίστως.

—Ο κ. ντε Κοιμμένγκ σας έμψλησε για το σκοπό της επισκέψέας μου;

—Ναι, αλλά άρκετά άορίστως, άπήνησε ο κ. ντε Βιτρώ. Περιμένω να την άκούσω από τόν τάμα σας.

Ο Σουρανό άφηγήθη τότε στο λοχαγό τών ασφατοφυλάκων της Βασιλείας όλα όσα έγνώριζε σχετικά με τόν υπόθεσι του φίλου του. Πώς συνήντηθησαν και συνεβέθησαν την έκμισθηρείσι του Ταγκρέντ, πώς έματαιώθη ή συνάντησις του με τόν κ. ντε Βιτρώ, την κλοπήν της κασσετίνας, το καίβει του, την άπληρή καταδίωξι του νέου όπτος τούς άνθρώπους του Καρβιναίου, την έπισκεψι του

Άρτανιάν και τέλος την έπιστροφή του νέου.

—Όλα όσα μου λέτε με ενδιαφέρουν, είπε ο κ. ντε Βιτρώ. Θα έπιθυμούσα να έδλεπα αυτό το νέο. Πού έρσικετα τώρα;

—Κρυμμένος στή σόφια ενός πανδοχείου.

—Η προφύλαξις αυτή είναι καλή, είπε ο άξιωματικός. Θα μου τόν φέρετε σίτιτι μου. Έδώ υπάρχει κίνδυνος να τόν ιδούν.

—Αυτό νομίζω και εγώ.

—Λοιπόν, άς μη χάνωμε καιρό. Θα σας περιμένω άπόψε στις έπτά. Θα έλθετε από τη μικρή θύρα του μεγάρου μου επί της οδού Τρουβίλ. Ένας υππρέτης μου θα σας περιμένη εκεί αυτή την ώρα για να σας οδηγήσιν κοντά μου.

—Θά είμθετα ακριβείς στο ραντεβού, κύριε, είπε ο Σουρανό.

—Και εγώ θα κάμω τόν πάν για να θέσω τέμα στις καταδίωξεις που όφισταται ο φίλος σας.

—Σας εύχαριστώ, κύριε, έκ μέρους του 'Ιπποτύ Ταγκρέντ, ο όποιος δεν ζητεί τίποτε καλύτερο από τόν να έμπιστευθή στα χείρια σας τόν μυστικό του.

—Μην ξεχάσετε να φέρετε μαζί σας τή έγγραφά που σας παρέδωκε ο κ. Άρτανιάν. Και πρδ πάντας μην έκτίθεσθε κατά τόν διάστημα που θα μεσολαβήσιν ως την ώρα που θα έλθετε να με ιδίτε. Οι έχθροι τού 'Ιπποτύ έχουν κάθε λόγο να ματαιώσουν μια πράξι από την όποια θα έξαρτηθή το μέλλον αυτού του νέου. Έάν ή πράξις συντελεσθή εν άγνοία των, φαντάζομαι ότι ή καταδίωξι των θα παύσιν αυτόματα. Άλλως τε, ο 'Ιππότης Ταγκρέντ θα στέκεται τότε πόσον ψηλά, ώστε δεν θα είναι δυνατόν να τόν θείουν.

Στό σημείο αυτό έτερματίσθη ή συζήτησις μεταξύ τού κ. ντε Βιτρώ και τού Σουρανό ντε Μπερζεράκ.

Ο ποιητής, φεύγων από τόν Λούβρο, άκούουθη σεν πλήθος δρόμων, έως ότου φθάσιν στο πανδοχείο όπου έκρυβόταν ο φίλος του.

Τό πρώτο όημα έγινε, είπε μπαινόντας μέσα στο δωμάτιο του Ταγκρέντ. Ο κ. ντε Βιτρώ συγκατέβη να σε δεχθή.

—Πότε;

—Απόψε.

—Στό Λούβρο;

—Όχι. Τό Λούβρο είναι έπικίνδυνον. Θα πάμε στο μέγαρό του. Έκεί δεν υπάρχει κανένα πονηρό μάτι που να μπορή να μάς ιδί.

—Τό έλπιζω κι' εγώ.

—Όλα τόν ζήτημα είναι πώς θα φθάσωμε ως εκεί.

—Νομίζω πως έχω τόν τρόπο, είπε ο Ταγκρέντ.

Και παίρνοντας τόν φίλο του από τόν χέρι, τόν ώδηγησε εις τόν παράθυρο της μικρής σοφίτας.

Κάτω απ' αυτό εξέτεινετο ή στέγη ενός μικρού σπιτιού, που κατέληγε σ' έναν έρημικό δρόμο.

—Θά φύγω από δω, χωρίς να με ιδί κανείς, ούτε αυτός άκόμη ο ξενοδόχος, είπε ο Ταγκρέντ. Έσθ θα έχως φύγει μερικά λεπτά προητέρα, και περνώντας από την αίθουσα, θα πής στον ξενοδόχο ότι δεν έπιθυμώ να με ένοχλήσιν κανείς.

—Και πώς θα έπιστρέψω;

—Νομίζω ότι θα είναι εύκολο να εξαγυρρίσω από τόν ίδιο δρόμο. Άν αυτό δεν είναι εύκολο, θα σκεφθώμε κατόπιν.

Ο πρώτος μυε τόν όποιον θέλεις να δραπέτευσιν είναι καλός και τόν έγκρίνω, είπε ο Σουρανό. Τό ζήτημα τώρα είναι πώς θα φθάσωμε στο μέγαρό του κ. ντε Βιτρώ.

—Δεν θα είναι δύσκολο, φαντάζομαι, είπε ο Ταγκρέντ. Αύτη την ώρα είναι σκοτάδι. Θα τυλιχθώ καλά στο μανδύα μου, έτσι πού πού και αυτός ο διάβολος θα ήταν αδύνατο να με άναγνωρίσιν.

—Θά προπαρεύομαι είπε ο Σουρανό και θα με άκολουθή. Θα με πλησιάζεις μόνον όταν φθάσωμε στην οδόν Τρουβίλ.

—Σύμφωνον. Και τώρα πώς θα περάσωμε τις όρες έως τις έπτά τόν θράβυ;

—Πρώτα - πρώτα θα φάωμε, άπήνησε ο Σουρανό. 'Επειτα θα συζητήσωμε.

Λίγη ώρα μετά τις έξι, δυο σκιές γλυ-

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

στρούσαν μέσα από τούς σκοτεινούς δρόμους τού Παρισιού.

Οι δυο αυτοί νυκτερινοί διαδάται, ήταν τυλιγμένοι σφιχτά μέσα στους μανδύες των και τή καπέλλα τους, χωμένα έως τή μάστι, τούς άπέκρυπταν άντελώς τόν πρόσωπο.

Έβδίδαν συ μ' άπόστασι δέκα θημάτων ο ένας από τόν άλλον. Άλλά έκείνος πού θα τούς έπρόσεχε καλύτερα θα έδλεπε ότι άκούουσαν τόν ίδιο δρόμο.

Όλα γύρω ήταν σκοτεινά. Κάπου - κάπου στις γωνίες μερικών δρόμων, ένα φανάρι έβριχνε ένα άμυδρό φός.

Άλλά οι δυο αυτοί άνθρωποι άπέφωγαν

κάθε φωτισμένο μέρος και ήταν φανερό ότι έκαναν μεγάλους κύκλους για να φθάσουν στο σκοπό τους.

Τό τέμα της νυκτερινής πορείας των ήταν ή οδός Τρουβίλ.

Έκεί ή δεύτερη σκιά έπλησίασε την πρώτη και έπειτα και οι δυο μαζί ήλθαν να σταθούν έμπρός σε μια χαμηλή πόρτα.

Την ίδια στιγμή, ή πόρτα αυτή άνοιχθη, κε άόρουσα και οι δυο σκιές έπέρασαν μέσα.

Είπε περικότθ θέβαι να πούμε ότι οι δυο αυτοί άνθρωποι δεν ήσαν άλλοι από τόν 'Ιππότη Ταγκρέντ και τόν Σουρανό ντε Μπερζεράκ και ότι όλες αυτές οι προφυλάξεις που έπαιρναν άπέβλεπαν στο να φθάσουν άπαρητηρητοί στο ραντεβού που τούς είχεν όρίσει ο κ. ντε Βιτρώ.

Ένας υππρέτης τούς υποδέχθηκε και τούς ώδηγησε άμέσως σ' ένα εύρύχωρο γραφείο.

Ο κ. ντε Βιτρώ έμφανίσθηκε έπειτα από λίγα λεπτά.

—Βλέπω ότι ίσως ακριβείς, είπε. 'Ο κ. ντε Σουρανό ντε Μπερζεράκ φαντάζομαι ότι θα έχη την καλωσύνη να μου έπιτρέψη να άπασχολήσω ιδιαίτέρως τόν φίλο του για λίγη ώρα.

Και λέγοντας αυτά, έκαμε ένα νεύμα στον Ταγκρέντ να τόν άκολουθήσθ.

Τό δωμάτιο στο όποιον τόν ώδηγησε ήταν μικρό, αλλά με μεγάλη καλαίσθησι έπιπλώμενο.

Ο κ. ντε Βιτρώ έκάθησε σε μια πολυθρόνα και έβαλε και τόν Ταγκρέντ να καθήσθ άπέναντί του.

—Έξηγήσαμε και άλλοτε, φίλε μου, να με δίητε; έρώτησε.

—Ναι, έξοχώτατε, Έβράδυνα λίγο στο ραντεβού τόν όποιον μου είχατε όρίσει διά μέσου τού κ. Κοιμμένγκ. Όταν θέλησα να ξεανάρθω ήταν πιά περικότθ.

—Γιατί;

—Γιατί, εν τώ μεταξύ είχα χάσει τόν άντικειμενον που έπρεπε να σας παρουσιάσω, για να σας χρησιμεύσθ ως πειστήριον της αληθείας τών όσων θα σας έλεγα.

—Και τόν άντικειμενον αυτό τόν έχετε τώρα;

—Άλλοίμονον, όχι! άπήνησε ο Ταγκρέντ με καταφανή στενοχώρια. "Η, καλύτερα, δεν ξέρω... δεν μπορώ να είμαι βέβαιος. Έκείνο που σας έφερα ήταν μια μικρή κασσετίνα. Τώρα δεν έχω παρά έναν φάκελλο μόνο, πού ο κ. ντε Άρτανιάν λοχυρίζεται ότι υπήρχε μέσα στην κασσετίνα.

—Τόν άνοίξατε αυτό τόν φάκελλο;

—Ποτέ δεν θα έπαιρνα αυτό τόν θάρρος, Έξοχώτατε.

—Πώς σας παρέδόθη;

—Δεν παρέδόθη σε μένα. Παρέδόθη στον κ. Σουρανό ντε Μπερζεράκ.

—Ναι, έχετε δίκιο. Τό είχα λησμονήσει. Άπαντήστε μου τώρα σε κάτι άλλο. Πώς σας έστειλε σε μένα;

—Ένας άδέας. Μου συνέστησε να προστάθσω να σας ιδώ με κάθε θυσία και προσέθεσε ότι, αν τόν κατώρθωνα, τόν μέλλον μου θα ήταν έξεσφαλμένο.

—Θά ήμουν πολύ εύτυχης να έπραγματοποιούντο τή λόγια του άδέα, είπε σκεπτικώς ο κ. ντε Βιτρώ.

—Αμφιβάλλετε λοιπόν; έκαμε ο 'Ιππότης Ταγκρέντ, πού έγινε ξαφνικά κόταχος. Είπε δυνατόν ο άνθρωπος αυτός να μη μου είπε την αλήθεια; Άλλά τότε γιατί θέλησε να με άπομακρύνη από την ταπεινή μου μοίρα, στην όποια, τόν κάτω - κάτω, θα μπορούσα να είμαι εύχαριστημένος;

—Δεν θέλω να πώ αυτό, παιδί μου, άπήνησε ο κ. ντε Βιτρώ, πού είχε συγκινηθή από την ελικρίνεια της έκφράσεως του νέου. Άλλά για τόν ζήτημα αυτό δεν πρόκειται να άποφασίσω εγώ. Τό δικαίωμα αυτό άνήκει σε άλλους.

—Σε ποιούς;

—Ο κ. ντε Βιτρώ έβριζε ένα άδυστηρό βλέμμα στο συνομιλήτή του.

—Έάν θέλετε να φθάσετε στο σκοπό σας, είπε, δεν πρέπει να είσθε διόλου περιεργος.

—Δεν είμαι περιεργος, έξοχώτατε. Άλλά θέλω να μάθω πού είναι τόν μυστήριο αυτό πού με περιβάλλει. "Η είμαι ο 'Ιππότης Ταγκρέντ και δεν θα είχα κοιμιά άντρίρησι σ' αυτό, ή είμαι κάτι άλλο και τότε πρέπει να μάθω πού είναι αυτό τόν άλλο πού είμαι.

—Θά τόν μάθετε, φίλε μου. Τώρα άκούστε με τί έχετε να κάμετε. Θα περάσετε στο διπλόνό δωμάτιο, όπου θα έρθη μια στολή άκολουθού μου. Θα φορέσετε αυτή τη στολή, δεν θα παραλείψετε να βάλετε στο κεφάλι σας την περούκα πού έρσικετα πλάι και θα έλθετε μαζί μου.

—Θά ήταν μεγάλη περιέργεια, έξοχώτατε, αν σας ρωτούσα πού πρόκειται, να με οδηγήσετε;

—Στό Λούβρο, φίλε μου.

—Σε πέντε λεπτά θα είμαι έτοιμος, έκαμε ο Ταγκρέντ, διευθυνόμενος προς την πόρτα πού τόν είχεν υποδείξει ο κ. ντε Βιτρώ.

ΣΤΟ ΕΡΧΙΜΕΝΟ: "Η συνέχεια.

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Διευθυντής

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ: Διευθυντής Συντάξεως

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σανταρόζα 5, Τηλέφωνον 29.967

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Δεν είναι πιά σωστό να ξαναπούμε εδώ στην Έλλάδα μια φράσι πού συνήθιζαμε ίσως στο παρελθόν πρακτικέμου να εξυψώσαμε μια γυναίκα πού άνεδείχθη σε κάποια σπουδαία πράξι: «Αύτη εργάσθηκε σάν άνδρας»—ή έπολέμησε σάν άνδρας—ή «α ν δ ρ α γ α θ η σ ε»! Στην κρίσιμη αυτή στιγμή πού περνά ή πατρίδα μας, τόν άσθενές φύλον διέψευσε τόν τίτλο του κι' άπεδείχθη εξ ίσου ισχυρό με τόν άνδρικό.

Και πού δεν διακρίθηκε με τή θαυμασία συμβολή της στον ύπερ τών όλων εθνικόν άγώνα ή Έλληνίδα; Μήπως στην πρώτη γραμμή τού μετώπου—με τόν φτυάρι στα στιβαρά χείρια της Βορειοηπειρωτίσσης—ή στα μετόπι—σθεν—με τόν δελόνι, την δόλοεκη στολή της άδελφής, τόν βολάν τών στρωτιωτικών αυτόκινήτων και τόν χακί στην υπηρεσία έράνων και περιβάλλεως;

Στό ιερό καθήκον της Έμφυχώσεως τού μαχομένου άνδρός, ή Έλληνίδα έχει καταγάγει θριάμβους κι' έχει παρουσιάσει παραδειγματική δράσι, τόσο σά μάνα, όσο και σάν άδελφή και σάν συναγωνίστρια.

α. μ.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΟ ΠΑΡΑΠΑΝΟ

ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ:—Κι' ύστερα μου λέει ότι είπα ο έπιτιθέμενος!

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΟΥ ΚΑΤΕΛΛΟΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Τό δυνατό κρύο της χειμωνιάκης νύχτας είχε εξαφανίσει σχεδόν την κίνησι στους ορόμους τού Παρισιού. Μόνον πού και πού γλυστρήσαν άόρουσα στην ασφάλτο κάποια μεγαλοπρεπή λιμουζίνα ή άντηχούσαν στο πεζοδρόμιο τή θήματα κάποιου καθυστηρημένου γλεντιέ. 'Ο θαρώνος Πετρώφ έβγαине από τόν θεάτρο τών 'Ηλυσίων επί κεφαλής μιας πολυάριθμης κι' εύθυμης παρέας πού άναστάσανε τόν Παρίσι με τις φάρσες και τις έκκεντρικότητες της. 'Ο άρχηγος της παρέας, ο Σάσας Πετρώφ, ήταν ένας ευγενής Ρώσος έκτακτομυριούχος, πού είχε όλη την άγάπη της φύλης του για τόν γλεντι, άφθονα χρήματα για να ικανοποιή και τις πιο παράλογες ιδιοτροπίες του και την ασκληρότητα κι' άντοχη ενός μουζίκου. Είχε μείνει ορφανός από πολύ μικρός και τόν μόνο πρόσωπο πού άγαπούσε στην γή ήταν ή Λούντια, ή γρήα παραμένα πού τόν είχε αναθρέψει. Καμία γυναίκα δεν υπήρχε στην ζωή τού θαρώνος κι' ή λέξις «γάμος» ήταν γι' αυτόν έντελως κρύα κι' άχωρη. Ο άπειρες έφημερες όσο και πολυάριθμες περιπέτειες με γυναίκες γλυστρήσαν χωρίς ν' άφήσουν κανένα ίχνος άπάνω του, όπως κυλάει τόν νερό πάνω στο γυαλί.

Ο θαρώνος είχε σταθή με την παρέα του έξω από την είσοδό τού θεάτρου και συζητούσε για να δρίση τόν μέρος όπου θα σουπερίαν. Την στιγμή εκείνη μια μικρή άνθοπαλις πλησίασε και είπε με μια γλυκειά κρυστάλινη φωνίτα:

—Λουδοβία, κύριοι... Βιολέτες ένα φράγκο τόν ματσάκι.

Ήταν ένα κοριτσάκι έως δέκα έπτά ετών πολύ λεπτό κι' αϊδέρια όμορφο. Μέσα από τόν παλιό μάλλινο σκουφικό έβγαίναν δυά τούφες χρυσαφένια μαλλιά και δυά πελώρια μενεξεδένια μάτια γεμάτα άδάωπτη φώτιζαν ένα ντελικάτο προσωπάκι.

—Μου φαίνεται πως αυτή ή μικρή έγινε από μέσα από πολλή μωβ στόρμα, είπε έρωρικά ο Σάσας ρίχνοντας ένα βλέμμα στο κοριτσι.

—Πάμε γρήγορα, άγαπήτη μου, είπε μια από τις κυρίες της παρέας. Κάμει ένα κρύα διαδολέμενο.

Η μικρή άνθοπαλις έβριζε ένα πονηρό βλέμμα στην χιονάτη Λουδοβία της κυρίας και γαμουλάσε.

Ο Σάσας, παρατήρησε τή έλέμια της μικρής και είπε διασκεδασμένος:

—Δώσε μας όλα τή λουλούδια σου. Πόσο κάνουν;

—Λιανικώς κοστίζουν σαράντα φράγκα, αλλά άφού τή πωλήνετε όλα μαζί θα σας τ' άφήσω τράντα.

—Χαί! Έξέρεις καλά τόν κόλπο, έλέπε. 'Ορίστε, πέρα ένα έκτακτο σάρκι.

—Ω! κύριοι! Νομίζω ότι δεν έχω να σας δώσω τή ρεάτα.

—Αριμένως είσαι πιά πονηρή άπ' ότι φαντάζομαι, είπε ο Πετρώφ.

Και έαφνικά μια παράξενη ιδέα πέροσε από τόν νοό του.

—Δεν μου λέει; Θα σου άρσεν να έλθω να σου πάρω μαζί μας;

Και έλθοντας την έκπληξι τού παιδιού πρόσθεσε:

—Μη φοβάσαι, δεν θα σοι κάμω κακό. Θα φύγης όποτε θέλεις και δεν θα μολώσουν ούτε ο μπαμπάς ούτε ή μαμά.

—Ω! Δεν φοβόμαι γι' αυτό, έκαμε μελαγχολικά ή μικρή γιατί δεν έχω γονείς. Μένα με μια φίλη μου, πού είναι είκοσι ένας έτους και μένει μόνη της.

—Έσθ πόσων ετών είσαι...

—Είμαι δέκα όκτώ ετών. Με λένε Ροζαλίνα.

—Λοιπόν, Ροζαλίνα, άξέθηκε μαζί μας. Θα ιδίς άλλη μια φορά την ιστορία της σταντοπούτας.

Έτσι ή μικρή Ροζαλίνα έκαμε να έλθουν τήν ώρα της έκτασης τόν θράβυ στο μέγαρό τού

θαρώνος Πετρώφ. Στην αρχή ο Σάσας πήρε τόν πρώτο από την κομική του όμι. Δισκόβασε άλαζόντας την μικρή άνθοπαλιδα σε μια γοητευτική νέα κομψομένη. Η οικίασε για λογαριασμό της ένα πλούσιο διαμέρισμα όπου την έγκατέστησε με τήν δίλη της την Πιουπέτ, κι' όλα αυτά χωρίς να ζητήσιν, κανένα άντάλλαγμα, φροντίζοντας για όλα σάν πατέρα. Πίστευε με τήν ουσία στα και τόν σκεπτικισμό τού άσούσιου ανθρώπου πως όλα αυτά δεν ήσαν τίποτα άλλο από μια προσωπική ιδιοτροπία. Ένα από τ' άπειρα καπρίτσια του. Μα κάποια μέρα άνεκάλυψε πως δεν έπρόκειτο αυτή την φορά για τίποτα τέτοιο. Άγα πούσε την Ροζαλίνα! Άναπόσε μ' όλη την τρέλλα και την παραφορά, τών ασρανταπέτων χρόνων του πού είχαν περάσει, κρύα κι' έρημα. Η άνακαλιψή της τόν έκανε έξω φρενών. Η έδρεθη μπλεγμένος στα δίχτυα μιας τυχοδιώκτης πού κυτταε πως να την έκμεταλλευθή, αυτός πού δεν είχε σκούει ποτέ τόν τ' κεφάλι! Είχε συνήθει να έλπει τούς άνθρώπους ύπουλους και συμφερονταλούς και δεν άπαινε πως μπόρουσε να υπάρξουν άγνως αίσθηματά. Νομίζε πως ή άδωότητά κι' ή παιδική άρεσκή της Ροζαλίνας ήσαν ύποκρισία και άεστρία νισιός για τόν τούλιε καλότερα. Λίγον καιρό προσηύχασε να τή έλξη την άγάπη του νέν έκαίγει. Μία στα έλως δεν άνθεσε. Ένα θράβυ εξωμολογήθηκε θιμωμένος τόν έρωτά του στην Ροζαλίνα και της έπρότεινε να γίνη γυναίκα του. Η νέα άρχισε να κλαίη άπό χαρά. Άγαπούσε τή δλη την δύναμη της ψυχής της τόν ίδιο τρόπο Ρώσο, τόν άγαπούσε σάν Θεό. Αισθανόταν μια άπεραντή ευγνωμοσύνη γι' αυτόν τήν ποία μάταια είχε προσηύχασε να τού φανερώσθ. Ο δούπιστος Σάσας, μολονότι κατά βάθος τοδοίσε τρέλλα να πιστέψη τις τρυφερές έκδηλώσεις της Ροζαλίνας τις δεχόταν πάντοτε μ' ειρωνεία και σαρκασμό. Και τώρα ή πρότασι του ήσαν τόσο άπρόσπτη ώστε ή φτωχή κοπέλλα νόμιζε πως άναιρευσόταν.

Ο γάμος τού θαρώνος με την Ροζαλίνα έγιναν μέσα σ' ένα περιβάλλον παραμυθένιο κι' έπειτα οι νεόνυμφοι έφυγαν σε ταξίδι.

Από τότε άρχισε ο γολγοθάς της μικρής άνθοπαλίδος. Τό σαρκί της της ύπνωσης άρχε πάλι να τρώη τόν θαρώνο.

Φανταζόταν πως ή Ροζαλίνα δεν άγαπούσε τόν ίδιον, αλλά τή λεπτά του, την άνεσι και την πολυτέλεια πού της έξοφούσε. Φανταζόταν πως είχε έραστος, της έκανε διώρες σκηνές, της έστεινε παγίδες για ν' άποκαλύψθ έδθεν τόν παιχνίδι της. Κι' ή μικρή άδωά ύπέμενε όλα αυτά μ' άγγελική ύποποιαν, με τόν γλυκό της χαμόγελο στο στόμα, προσπαθώντας να δειλή μ' αυτόν τόν τρόπο τόν μέγεθος της άγάπης της και την άνδιετέλει της. Κι' ήταν άλλες στιγμές πάλι πού ο Πετρώφ έέχνονσε την δυσπιστία του και σκεπτόταν πως ή Ροζαλίνα μπόρουσε νάναι ελκρινής. Τότε μετανόουσε πικρά για τόν έγκλημά του, κυλιόταν στα πόδια της και της ζητούσε

**ΣΚΕΨΕΙΣ ἑνὸς λεπτοῦ ποιη-
τοῦ καὶ μεγάλου ΨΥΧΟΛΟΓΟΥ**

5

ξορίσετε, άλλους να βάλετε για πάντα στη φυλακή.

Ο ευνούχος κάτι ήθελε να ρωτήσει, αλλά δεν τόλμησε.

—Ξέρω, του είπε η Αυτοκράτειρα, σαν να μάντευε τη μυστική του σκέψη. Τι θα γίνει ο Κωνσταντίνος ο γιός μου; Να ραβδισθώ. Και να απομονωθώ κατόπιν...

★

Κι' αυτή τη φορά διάσθηκε πολύ, τόσο πολύ που να προκαλέσει καινούργια επανάσταση. Έξερση κώδη ο στρατός στην Α-νατολή κι' έζησε να έλευθερωθώ ο Κωνσταντίνος. Η Ειρήνη αναγκάζεται να υπαχωρήσει και σε μια στιγμή, όλο το οικοδόμημα που είχε υψώσει με τόσους κόπους, σαπιάζεται. Οι άνθρωποι της και ο ευνούχος ακόμη, αντικαθίστανται. Ο Μιχαήλ Λαχανοδράκος ξαναγυρίζει. Η Ίδια αποτραβιέται σ' ένα παλάτι της. Χωρίς δύναμη, αλλά με τη φλόγα της φιλοδοξίας στα στήθη της, έτοιμη πάντα να ξαναφουρνιστεί.

Ο νέος Αυτοκράτωρ τη συγχωρεί, της ξαναδίνει τον τίτλο της Αυτοκράτειρας, την ξαναφέρει στο δικό του παλάτι, της επιτρέπει να αναμειγνύεται στη δημοσία ζωή. Ανακαλεί ακόμη και τον ευνούχο της, το Σταυράκι. Α! αυτή τη φορά δε θα την ξαναπαθή, και θα είναι φοβερό το χτύπημα που θα δώσει, όταν έρθει η ώρα να ξαναπαίρη στο χέρι της την αρχή. Έτσι σκέπτεται η Αυτοκράτειρα.

Και για να μην άργήσει αυτή η λαχταρισμένη ώρα, δουλεύει με τον πιο ύπουλο τρόπο, αφού έχει σκοτώσει μέσα της τη μητρική στυγνή. Κάνει δτι μπορεί για να ψυχράνει το γιό της με τους ισχυρούς φίλους του. Τον σπρώχνει όπου καταλαβαίνει ότι ο δρόμος είναι ελπιότερος. Τον εξωθεί σιγά-σιγά σε μια παράνομη σχέση, με μια νέα της ακόλουθός της. Ο Κωνσταντίνος, μη βλέποντας που πηγαίνει, κλείνει τη νόμιμη γυναίκα του στο μοναστήρι και παντρεύεται την έρω-μένη του.

Επί τέλους το σκάνδαλο ξεσπά, τα σχέδια της Αυτοκράτειρας και του ευνούχου πραγματοποιούνται. Καθώς μία ή-μέρα ο Κωνσταντίνος εύριζε από τον Ιππόδρομο στο Παλάτι, οι συνωμότες όρμου επάνω του. Κατορθώνει να ξεφύ-γη και μ' ένα πλοίο περνά στην Ανατο-λή όπου πιστεύει ότι θάβρη πιστά στρα-τεύματα.

—Χαθήκαμε! φωνάζει η Ειρήνη στο Σταυράκι. Πρέπει να τον ξεμυενίσουμε από τώρα.

—Η Αύγουστα ως σκεφθή τί θα επα-κολουθήσει αυτή τη φορά, της είπε ο ε-υνούχος. Κι' έπειτα ποιος ξέρει αν δεν ε-ύρη χειρότερες δυσκολίες στην Ανα-τολή...

—Νστε;

—Να περιμένω. Και να ενεργήσω. Και να φοβερίσω με τους συνωμότες. Εί-νε τόσοι και τόσο μέσα στο στρατό, ά-κόμη και της Άσιας.

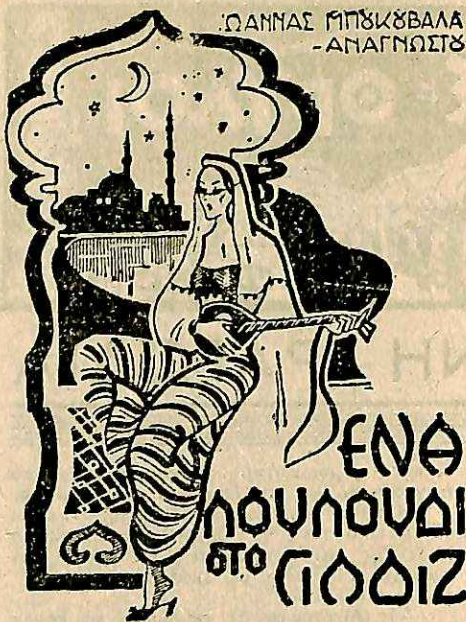
Είχε δική ο Σταυράκιος. Ο Κωνσταν-τίνος συλληφθή και ώδηγήθη στην Κων-σταντινούπολη. Τον έκλεισαν στο παλάτι, μέσα στην αίθουσα της πορφύρας, όπου γεννήθηκε. Κι' εκεί έγινε μία τραγωδία απεριγραπτή, από τις σπανιότερες που αναφέρουν τα παγκόσμια χρονικά. Η Αυτοκράτειρα Ειρήνη η Αθηναία, έβωσε στο δημόιο τη διαταγή να τυφλώσει το παιδί της. Μόνο έτσι ξεδιψάσε η φιλο-δοξία της.

Γ. ΦΤΕΡΗΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 7

Τα θαύματα του κόσμου είνε 7.
Οι μέρες της Δημιουργίας 7.
Οι κεφαλές της Λερναίας Ύδρας 7.
Οι σφαίρες της Ελλάδας 7.
Οι λόφοι της Κωνσταντινούπολης 7.
Οι μέρες της εβδόμησ 7.
Τα θανάσιμα αμαρτήματα 7.

5ον

Επέρσσε έτσι όλη η ημέρα, με συζητήσεις αδιάφορες. Μέσα από τα κοινά λόγια όμως ξεπετιόταν κάθε τόσο μια λανθάνουσα κακία, μια μυστική έχθροτης.

Επέρσαν κι' άλλες τρεις ημέρες. Η Κρι-νώ αδυνατίσε σ' αυτές τις τρεις ημέρες, σαν να είχε περάσει θοραία άρρωστος. Αγωνι-ούσε να ιδή τον Κωνσταντή. Μά πάλι δεν αποφάσιζε να τον καλέσει. Την τρίτη εβραδια όμως δεν έδασαζε. Τα πράγματα έφαινανταν ήσυχια. Δεν μ' έλυσαν πια στο σπίτι για το νυκτερινό επεισόδιο. Ο πατέρας είχε βάλει τελεία και παύλα στη συζήτηση λέγοντας πως θα ήταν ίσως κάποιος τρελλός. Κι' η Έρατω δεν έλεγε πια πως φοβάται να κοιμηθί μόνη.

Έτσι, σε μια στιγμή που ο πόθος της να ιδή τον αγαπημένο της της έφουτώνσε το αί-μα, έδεσε η Κρινώ το θαλάσσι μονηλάκι της στο γυρίλι της κάμαρας της.

Οι ώρες άσπου να νυχτώσει της έφάνηκαν ατέλειματες. Είχε την έντονη πώς επίτηδες άρρωσος το φως να σβύσει, επίτηδες έπιαναν ατέλειματες κουδούνες στο τραπέζι οι δικοί της. Όταν επί τέλους ήρθε η ώρα να πάη στην κάμαρά της, έβρισσε μια στιγμή, κι' έκανε να μαρτυρήσει στην Έρατω την αλή-θεια. Μά πάλι κρατήθηκε κι' άποφάσισε μόνη της να τα βγάλη περα.

Θα περίμενε ν' ακούση τον θορύβο των κουβιών στο υπαίθριο της νύχτας. Έτσι προτιμούσε. Έτσι θα ήταν σίγουρη πως την έπαιρνε. Εξαπλώθηκε, ντυμένη όπως ήταν, κι' έστησε το αυτί της. Χίλιοι ψιθύροι ακού-γονταν στο σκοτάδι. Ήχοι, που άλλοτε δεν τους έπρόσεγε, έπαιρναν τώρα εσφάκ σημα-σία. Η φωνή κάποιου πουλού, το κτύπημα των φύλλων, μ' από δάι: το ψιθύρισμα του νερού στην ακρογιαλιά!...

Επέρσαν κάμποσες ώρες. Κι' άξαφνα, πε-τάχτηκε, νοιώθοντας όλο το αίμα να μαζεύε-ται στην καρδιά της... Κουπιά! Είχε ακούσει τα κουπιά... Δεν μπορούσε άλλος να ζυγώ-νη τέτοια ώρα... Αυτός ήταν!... Αυτός! Σε δύο λεπτά, θα έρριχναν στην άγκαλιά του...

Τα χέρια της έτρεμαν καθώς άνοιξε την πόρτα της κάμαρας της, και με δυσκολία κα-τώρθωσε να μην κάνει θορύβο. Το δαμάτιο της Έρατος ήταν κλειστό και σκοτεινό. Έ-πέρσσε σαν σκιά, και σε δύο λεπτά θρήνηκε στο μονοπάτι που έφερνε στην κληματαριά, κοντά στη θάλασσα, στην εύτυχια.

ΕΝΑ ΤΟΥΦΕΚΙ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ

Πατώντας ανάλαφρα στο γρασίδι, σαν νε-ράιδι, η Κρινώ έβρασε κοντά στην αγαπημέ-νη της κληματαριά. Τα έμαθα της δεν ακού-γονταν καθόλου. Ακόμα λίγα έμαθα, και θ' αντίκριζε τη θάρκα. Δεν είχε φθάσει ακό-μα η θάρκα στη σκάλα, αυτό ήταν βέβαιον, γιατί τα κουπιά ακούγονταν ακόμα λίγο μα-κριά... Φαίνεται πως ο Κωνσταντής προχω-ρούσε με προφύλαξι.

Άξαφνα, ενώ έτρεχε προς το μαριμαρένιο κρηπίδιμα, τα πόδια της ρίσωσαν στη γη... Μία κραυγή τρόμου έπληγινε μέσα της... Έ-κει, εκεί πίσω από τον κορμό μιας λεμονιάς... όχι, δεν γελιόταν, κάτι άστράφαζε στο που φεγγαριού... Ήταν η κώνη ενός του-τού περυσινού... Και το τουφέκι ήταν εστραμμένο προς τη θάλασσα... Ακούονταν της γραμ-μής το δόλωμα, η ματιά της άναλάμψε στο σκοτάδι πρώτα το χέρι, έπειτα το σώμα του ανθρώπου που παραμόνευε έτσι κρυμμένος... Ο τρόμος της έγινε πιο γάλας. Αν ήταν κανένας ξένος, κανένας κακοποιός, ο θυμός

σά της έδινε θάρρος. Μά ο άνθρωπος που στε-κόταν εκεί στο σκοτάδι, με το τουφέκι εστρα-μένο προς τη θάλασσα, ήταν ο αδελφός της, ο Άλέξανδρος!...

Στάθηκε μια στιγμή, σαν ριζωμένη στη γη. Κι' άξαφνα, γρήγορη σαν άστραπη, ρί-χτηκε στο χέρι που κρατούσε το όπλο.

—Κρινώ!...

Η φωνή του Άλέξανδρου ήταν πνιγμένη από την έκπληξι.

—Κατέβασε το τουφέκι! Κατέβασε το του-φέκι! Ικέτευσε η κοπέλλα με άγωνία.

—Τι θέλεις σου εδώ; ρώτησε ο Άλέξαν-δρος ζαρώνοντας τα φρύδια. Τι δουλειά έχεις σου εδώ τέτοια ώρα;

—Εσύ γιατί κάθσαι σαν τόν δολοφόνο; ρώτησε η Κρινώ τρέμοντας σάσσωμη.

—Εγώ; Δεν είνε δύσκολο να τόν μακτέ-ψης. Νομίζεις πως ήουχνα από την ήμερα που είδε η Έρατω τόν άνθρωπο στο μπαλ-κόνι; Κάθε θράδυ παραφύλακω. Τό όποτιεύο-μουν πως θάρχονταν. Κι' ήθελα να τόν υποδε-χθώ με όλες τις τιμές... Βλέπεις, δεν γέλα-στηκα. Έρχεται πάλι με τη θάρκα.

—Θέλεις να τόν πυροβολήσης; Θέλεις να τόν σκοτώσης; ρώτησε η κοπέλλα χλωμή.

—Θα πυροβολήσω.

—Άλέξανδρε!... Κι' αν δεν είνε κανένας κακοποιός; Κι' αν είνε αθώος;

—Είσαι τρελλή, Κρινώ; Μπορεί να είνε α-θώος και νάρχεται σαν τόν κλέφτη τέτοια ώρα στο ξένο σπίτι; Πάντως κακό σκοπό έχει, και θα τιμωρηθί.

—Όχι, Άλέξανδρε, ξεφώνισε πνιχτά η παι-δούλα... Δεν θέλω... φοβάμαι... δεν θέλω να κάνης φονικό...

—Θύγε σου, της είπε ο αδελφός της α-σπρά. Απορώ πως ήρθε τέτοια ώρα εδώ... Μά τώρα δεν είνε η στιγμή για έξηγήσεις. Πήγαίνε αμέσως μέσα, τ' ακούς; Και μην ανακατεύσαι με τις δικές μου δουλειές. Πή-γαίνε!

Η συζήτηση των δύο αδελφών γινόταν τρικυμωμένη, μά πνιχτά. Δεν μπορούσε θέ-βαινα ν' ακουστή από κάτω, από τη θάλασσα. Στο μεταξύ όμως η θάρκα είχε ζυγώσει. Δυό κουπιές ακόμα, και θάρβανε στη σκάλα.

Τό πρόσωπο του Άλέξανδρου άγριεψε. Πο-τέ δεν τόν είχε ιδή έτσι η Κρινώ.

—Εγώ είνε και της είπε με ματία που έλαμ-παν στο σκοτάδι.

—Θα φύγης;

—Έπειτα, ξανάδαλε το τουφέκι του στον ώμο και στάθηκε σαν τόν κυνηγό που περι-μένει το θήραμα. Δυό λεπτά ακόμα, κι' ο Κωνσταντής θα πηδούσε άνυποτος στη σκάλα.

Δυό λεπτά ακόμα και το τουφέκι του Ά-λέξανδρου θα τόν εσφάριζε νεκρό...

Για μια στιγμή η Κρινώ ένοιωσε πως ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει. Έσφιξε τα δόντια της...

—Όχι, αυτό θα ήταν προδοσία στον ά-γαπημένο της... Δεν έρριχνόταν εκεί για να παροστή αδειοθήκη μάρτυς του φόγου του...

Η άποστολή της ήταν να τόν σώσει... Να τόν σώσει με κάθε τρόπο, με κάθε θυσία...

Έβρισσε ακόμα μια στιγμή και στο τέλος, μαζεύοντας όλη της τη δύναμη, καί νομίζοντας πως η καρδιά της θα σκάση από τό τρελό φτερουγισμό, ξεφώνισε:

—Κωνσταντή, θύγε!... Κωνσταντή! Μη θγαίνεις από τη θάρκα!... Φύγε, φύγε γρή-γορα!...

Η φωνή του άποκρίθηκε γεμάτη άγωνία

—Τι τρέχει, Κρινώ;

—Φύγε! Φύγε, για τόν Θεό!...

Άκουσε τα κουπιά που χτυπούσαν φιαστι-κά τόν νερό κι' έπειτα είδε τη θάρκα λίγο πιο πέρα από τη σκάλα. Ο Κωνσταντής στε-κόταν μέσα όλόθρος και προσπαθούσε να βί-α κρύνη τη συνέναυση στη στεριά.

Όλη αυτή την ώρα, ο Άλέξανδρος στεκό-ταν σαν κεραυνόπληκτος, ασάλευτος και έ-κτύταζε μια προς τη θάλασσα, μια την ά-δελφή του. Άξαφνα, ένα ούρλιαχτό λύσσαε έβγινε από τα χείλη του. Έπέταξε τό όπλο του, και με χέρια άσταλμένα άρπάξε την ά-δελφή του από τό λαμό.

—Ατιμή! ξεφώνισε. Τέρας όποκρίσις!... Μας ρεζίλεψες!... Θα πεθάνεις!...

—Κωνσταντή!

Αυθόρμητα, ήρθε τόνωμα του άγαπημένου της, την ώρα αυτή του τρόμου, σά χείλη της κοπέλλας. Έπειτα, έπιασε στη γη, κυλι-ομένη από τα μανιασμένα χέρια του αδελφού της.

Αν της τώλεγε κανείς λόγιες στιγμές πριν πώς ο Άλέξανδρος ήταν δυνατόν να την κάνει τόσο να πονέει, θα τόν έπαιρνε για τρελό.

Κάπου δέκα χρόνια μεγαλύτέρης της, της έ-φερόταν πάντα τρυφερά, και μ' όλη του την άσπληροτητα, δεν τόν φοβόταν. Τώρα όμως δεν ήταν ο ίδιος άνθρωπος. Ήταν ένα θη-ρίο τυφλωμένο από τη λύσσα, που χτυπούσε όλόπλητα, που βιπούσε αίμα.

Δεν έδασαζε όμως πολύ η άγωνία της παιδούλας. Σε λίγες στιγμές ο Κωνσταντής θρήνηκε στην όχθη, έπληθος με μαρμαρίνα σκαλοπάτια, και πιάνοντας με σιδερένια χέ-ρια τό χέρι του Άλέξανδρου, είπε σιγά, μά σταθερά:

—Άφισε την άδελφή σου, Άλέξανδρε Πε-φάνη! Αν θέλεις, άς έξηγηθούμε έμεις οι δύο, άντρας με άντρα. Αν προτιμάς να χτυ-

πηθούμε, άς χτυπηθούμε. Άλλά μην ξεσπάς σε μιάν άδύνατη κοπέλλα.

Στάθηκε λαχανιασμένος ο αδελφός της Κρινώ. Οι δύο άντρας κυτάχθηκαν γά μια στιγμή σκοτεινοί. Στο μεταξύ, η Κρινώ ήταν έπαλμωμένη στο χώμα, ακίνητη σαν πεθωμένη. Δεν είχε λιποθυμήσει. Μά ο τρόμος της έ-παγωνα τόσος τά μέλη, που της ήταν άδύνατο να σαλέψη!

Έσκυψε άπάνω της ο Κωνσταντής και της είπε με άπειρη τρυφερότητα.

—Σήκω, Κρινούλα, και μη φοβάσαι.

Την έσηκωσε απαλά, και έπέρασε τό χέρι του στοργικά γύρω από τόν ώμο της.

Με μια βίαιη κίνηση, τόν άρπάξε αυτό τό χέρ, ο Άλέξανδρος, και χτυπώντας το, τόν έφώνασε:

—Κάτω τό χέρι από την άδελφή μου, να χτυκώ!

Άλλάξε χίλια χρώματα ο Δαλής. Με χείλη πανιασμένα, άποκρίθηκε:

—Άλέξανδρε Πεφάνη, αν δεν άγαπούσα την άδελφή σου, η αύριαν αύγή δεν θα σ' έ-βρισκε ζωντανό. Μά άγαπά την Κρινώ... Γι' αυτό σου λέω πάλι, άφισε αυτό τό μανιασμέ-νο ύφος και κάθσε να έξηγηθούμε. Ελά! Ελά! πώς δεν κινδυνεύει η τιμή της οικογενείας σου.

—Άλέξανδρε, παρέκάλεσε κι' η Κρινώ με φωνή οδυμένη. Αφήσου με... Τόν άγαπά...

Άκουσε τί θα σού πη...

—Εγώ είνε ο νεαρός Πεφάνης σκληρά;

—Έτσι, ε; άγνώστé μου πειρατή!... Δεν κινδυνεύει η τιμή μας, όταν έρχεσαι τη νύχτα για να συναντήσης την άδελφή μου; Γελά-στηκες στην πόρτα προχθές φαίνεται στη θεράντα...

—Άλλοιώς θα έρριχνόσουν στο δα-λιάτό της... Κι' αυτή φαντάζομαι η μαίμου-ίτσα, θα σ' εδεχόταν με χαρά... Δεν κιν-δυνεύει μ' αυτά η τιμή μας, άνθρωπε άδ άν-τροπε!... Αυτή την ιδέα έχεις λοιπόν σου για τιμή!

—Κάνεις λάθος, άποκρίθηκε σοδάρά ο Κων-σταντής. Έγώ δεν ήρθα ποτέ στη θεράντα...

—Δεν μου κάνε έντύπωση που προσπαθείς να σκεπάζης με ψευτιές τη διαγωγή σου.

—Ο Κωνσταντής δεν ήρθε στη θεράντα, είπε έντονα η Κρινώ παίρνοντας θάρρος. Και μπορώ να σ' αποδείξω, Άλέξανδρε. Γιατί την ώρα που έβγαλε η Έρατω τις φωνές ότι είδε κάποιον άνθρωπο στη θεράντα, εγώ ή-μουν εδώ με τόν Κωνσταντή!

Έδάγκωσε ο αδελφός της τό δάχτυλό του με λύσσα.

—Άχ, άδιάντροπη νυναικά!... Δεν έξρω πώς δεν πέφτε νεκρός από τό ντροπή μου. Τ' όμολογείς έτσι άπλά πως έρρικόσουν εδώ...

...μ' αυτόν τόν τυχοδιώκτη;

—Μά αφού άγαπήσατε;

—Κι' έπειτα, μη βάζεις κακό στο νού σου, Άλέξανδρε Πεφάνη, είπε ο Δαλής σοδάρά.

Η άδελφή σου είνε η πιο άγνη παρθένα. Συναντήθηκε με δύο-τρεις φορές, τόσος που να πιστέψω στην άγάπη μας. Έδωσα με όρ-κο πως θα μείνω πιστός ο ένας στον άλ-λον αιώνα. Τίποτα άλλο δεν στάθηκε μεταξύ μας. Αν τό θεωρής έγκλημα που άγαπήθη-καμε, ζήτησε λόγο από μένα. Είμαι πρόθυ-μος να χύσω τό αίμα μου για να ύποστηρίξω την άγάπη μου.

—Αν είσαι πρόθυμος να χύσης τό αίμα σου, είπε ο Άλέξανδρος ειρωνικά, θα τό ά-ποδείξης τώρα αμέσως. Γιατί ένας από τους δύο μας δεν θα φύγη ζωντανός απόδω. Αν δειλιάξεις, κάλεσε αμέσως βοήθεια! Σού λέω μόνο πως αυτό δεν σ' συμφέρει γιατί οι μόνοι που θα σ' ακούσουν θα είνε οι δικοί άνθρωποι, και τότε δεν θάρχει έναν αντί-παλο, αλλά πολλούς. Ένώ όμως είμαστε έ-νας μ' ένα και αν έλξης δύναμη όπως δείχνει τό έξωτερικό σου, πρέπει να είσαι πιο δύνα-τος από μένα.

—Για τό Θεό! Τι θέλεις να κάνης; Ικέτευσε η Κρινώ.

—Κύταξε σου μη φωνάζεις, την έφοβήρισε ο αδελφός της σκοτεινός, γιατί άκούσες τί τού είπα τόν άγαπημένο σου; Τό ξέρεις έξ άλλου πολύ καλά, πως κι' αν γλυτώση από τα δικά μου χέρια, από τα χέρια τού πατέ-ρα δεν γλυτώνει.

—Άλέξανδρε!... ψιθύρισε η Κρινώ πνιγμέ-νη στους λυγμούς, γιατί τό κάνες αυτό; Θέ-λει να με παντρευθί!... Είνε από καλό σπίτι κι' αυτός σαν κι' έμάς, δεν είνε άντρας ανά-ξιός μου.

—Ανάξιός σου είνε ο άντρας που πηδάει από τη θάρκα σαν τόν κλέφτη, την έκοψε πε-ρήφανος ο νέος. Κι' όποιον σκοπό καί νύχη-πρέπει να πληρώσει με τό αίμα του τη θρι-σσία που μας έκανε... Άλλά πολλά λόγια λέ-με, νεαρό μου ήπότη... Όσο και να κληθίς η ώρα, δεν θα ξεφύγης... Κι' αν φαντάσαι πως μπορείς να ξεφύγης από τη θάλασσα, γελίσσαι. Τό τουφέκι μου είνε γεμάτο.

—Άλέξανδρε Πεφάνη, άποκρίθηκε ο Κων-σταντής ήρεμα. Με λένε Κωνσταντή Δαλή...

Ίσως νάρχης άκούστα αυτό τό όνομα... Άν τώρως άκούσι, θα έξηρης πως δεν φοβάμαι. Κι' αν διατάξω να χτυπηθώ μαζί σου, είνε γιατί δεν θέλω να γίνω έχθρός με τόν άδελ-φό της κοπέλλας που άγαπά πιο πολύ κι' από τη ζωή μου.

—Έχεις σπαθί, θάλω, τόν δέικοψε ο Ά-λέξανδρος στεγνά. Σύρε το κι' έτοιμάσου.

—Γά τό Θεό, λυπηθήτε με, λυπηθήτε με! Ικέτευσε η Κρινώ.

Μά ο αδελφός της την άρπάξε άγρια από τό χέρι, και την έρριξε σ' έναν πάγκο. Στόν πάγκο όπου είχε βεχθή τό πρώτο φίλι τού ά-γαπημένου της.

—Εσύ να μείνης ακίνητη, την έπρόσταζε. Κάθε κίνησης σου μπορεί να σου στοιχίση τη ζωή.

—Είμαι ακίνητη όπως την έπρόσταζε, όχι τόσο από ήπακόη, όσο από τρόμο.

Κι' οι δύο άνδρες άρχισαν να χτυπιούνται.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Σφίγγοντας τα δόντια για να μην κάνουν θορύβο, χτυπούσαν τα σπαθιά τους στο μι-σσοκόταδο. Ήταν τόσος άθιανος αυτός ο φο-νικός θορύβος μέσα στη γαλήνια νύχτα, που η Κρινώ για μια στιγμή έπιασε τό κεφάλι της με τά δυο της χέρια, νομίζοντας πως τρελ-λάθηκε, πως όλα αυτά τάβλεπε με την άρρω-στημένη της φαντασία. Τό κυματάκι έγλειφε όπως πάντα χολοδάρικο τό θράχια, και τό φεγ-γάρ, στο τελευταίο του τέταρτο, έρριχνε τις πορτοκαλίτες άκτινες του στα νερά και στις κορυφές τών δένδρων...

—Όλη η νυχτερινή μα-γεία τού Βοσπόρου άπλωνόταν μπροστά στο σπίτι. Κι' εκεί, δύο άνθρωποι χτυπιώταν, δύο άνθρωποι που θάβιζε την ψυχή της για να τους νιώση άγαπημένους, άδελφούς.

Ο Κωνσταντής άπο την πρώτη στιγμή έ-φάνηκε πιο δυνατός. Τό κορμί του ήταν πιο δεμένο, τό χέρι του πιο σταθερό. Άλλά κι' ο Άλέξανδρος δεν ύποτονόσε. Λεπτός, νευρώ-δης, ήταν γρήγορος και ψύχραιμος.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο προσεχές.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ

Η Φιφή είχε πάρει στα σοδάρά τόν ρό-λο της «κουμπούλας» τού στρατιώτου. Έγγραφε κάθε πέντε μέρες στον «κουμπο-ρούλη» της, που δεν τόν έγνωριζε καθό-λου και μία φορά την έβδομάδα τόν έσταλ-νε ένα πακέτο με φανέλλες, μάλλινες κάλ-τσες, βελόνα, τό γάρα. Από τα γραμμάτια τού Γιάργου Ζανού, η Φιφή κατάλαβε πως ο στρατιώτης της ήταν διανοούμενος. Τό κατάλαβε άλλωστε πιο πολύ από τό είδος τών βελών που της ζητούσε.

Μία μέρα ο Ζανός την παρέκάλεσε να τού στείλ η φωτογραφία της και όταν την έλαβε, της άπήγγησε: «Είθε, έται, δ-πως σάς έπλκασε με την φαντασία μου.Μού ζητάτε και τη δική μου φωτογραφία, σάς την στέλνω εύχαρίστως, άλλα φοδούμι, πως εγώ θα σάς άπογοητεύσω».

Η Φιφή ώστόσο τόν έρριξε χαριτωμένο και συνέχισε τόν έαυτό της γά την τύχη πατή της έδωσε έναν τέτοιο «κουμπορούλη».

Λίγες μέρες άργότερα, ο Γεώργιος Ζα-νός της έγραψε, ότι έπληρε άβεια νάρθη στην Άθήνα και ότι την τάδε ήμερα και την τάδε ώρα θα την έπαιρνε σ' ένα ζα-χαροπλαστείο της λεωφόρου Πανεπιστή-μιου.

Την ώρισμένη ήμερα και ώρα, μόλις η Φιφή έμπαψε στο ζαχαροπλαστείο, τρεις στρατιώτες καθίστανοι σ' ένα τραπέζακι έ-σηκώθηκαν και την έφώνωσαν ταύτοχρο-νως:

—Κουμπορούλα!

Η Φιφή αστασιμένη τούς έπλησίασε.

—Ενας νεαρός στρατιώτης, με στρογγυλό κεφάλι, της άπλωσε κοκκινίζοντας τό χέ-ρι του.

—Είμαι ο Γεώργιος Ζανός.

Ο στρατιώτης, που ήταν εκείνος της φω-τογραφίας, στεκόταν δίπλα. Έχαιρέτησε χωρίς να πη λέει. Ο τρίτος της συντρο-φίας, ένας λοχίας με μαύρα γένεια στο πρόσωπο, την έκτύταξε στα ματία λέγον-τας:

—Εγώ είμαι αυτός που σάς γράφει.

Η Φιφή, αφού τούς έκτύταξε γά μια στιγμή χωρίς να κατακαθισθεί, μετά, έ-στράφηκε στον λοχία και έλεγε:

—Τώρα μαντεύω τή συνένη. Ο Γεώργιος Ζανός, που η τύχη μ' έφερε να γίνω κουμ-πορούλης τού, σάς παρέκάλεσε ν' άπαν-τάτε στα γραμμάτια, που τού έστειλα. Ο-σο για τη φωτογραφία... Τά συγχαρητή-ριά μου, έκάμει καλή έκλογή!

Και άφηνώντας τους χωρίς καν να τους χαιρετήσει, θύγχε γρήγορα από τό ζαχα-ροπλαστείο μόλις κρατώντας τ' αναφύλλη-τά της. Τί την ένδιέφερε εάν τά γραμμάτια της και τα πακέτα της με τις φανέλλες τά ταίγαρά και τά βελόνα έβριαν τη χαρά σέ τρέτα μαζί άνδρες άντι σ' έναν; Δεν έκοιφώθηκε καν, ότι σ' αυτή την ύπόθεσι, ο καθένας από τούς τρεις της προσέφερε δτι καλύτερο είχε...

Γ. ΝΑΣΟΣ

Η ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

12ο γράμμα άπ' τό μέτωπο

Ο ΓΙΑΝΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΓΩΝΑ

Παγώνα μ' άνυπέρβλητη κι' ούρανομήκης! Θά έμαθες έγκοίρως τά της νέας νίκης! Θά έμαθες τί έπαθ' ο φασιστικός στρατός της Κλεισούρας καί έντός και τά έκτός.

Κατέχομεν τώρα εις την διάθεσίν μας, διόποτον για διπλήν προώθησιν μας, κή ο φρατέλλος ξαναγίνεται ακαστός κή από τά έντός κή από τά έκτός.

Πιάσαμε κι' αίχμαλώτους νέους πάλιν κι' έμάθαμεν της Ρώμης την καινούργιαν πα- (ραζάλην...

Πείνα, λιγούρα! Κι' ο λαός των κι' ο στρα- (τός) εις των έντέρων τά έντός κή τά έκτός!

Έφεδραν λείε... χάπια για να θρέφονται κή ούτω, της τροφής ο δροι αντίστρέφονται. Φαγόντες όλα των τά ψόφια κή τά σόπια θά τρών, Παγώνα μ', για οικονομία... χάπια.

Στοχάσου! Σ' Ίταλου μαγέρ'κο, τά γκαρ- (σόνια) να παραγγέλλουν, τώρα, χάπια - μακαρόνια, 'χάπια - μανέστρα, χάπια - σουβλάς και κή χάπια λάχανα κή μπρόκολα, έντός κι' (έκτός)!

Αυτό θά πη. Παγώνα μ', κόμμα φασιστών! Να τρώς, λαέ, τά χάπια για... χοιρίδιον (ψητόν), χάπια να τρώς βουτύρου, χάπια - μαργαρίνη κή για όρεκτικόν... χάπ' άσπρινη.

'Εδελοντής

ΥΠΟ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Σ' ένα σαλονάκι κομψό, λί-
γο μετά το μεσημέρι, 'Εκείνος
συμπληρώνει την κύκλωσι 'Ε-
κείνης, που ανθίσταται άσθε-
νώς, —σαν Ιταλικό όχυρόν).
ΕΚΕΙΝΟΣ (με σιγανή φω-
νή): ...Θα παντρευτούμε, λοι-
πόν, και θα πλασιώσωμε την
ετυχία μας με προσαινάδες,
με λουλούδια, με άρώματα, με
κελαϊδήματα πουλιών, μέσα σ'
ένα γραφικό έξοχικό σπιτάκι
που θάχει κόκκινη σκεπή και
πράσινα παραθυρόφυλλα...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά κι' αυτή):
Τί ώρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οάχωμ' ένα μι-
κρό, όμορφο αυτόκινητάκι, κι'
αυτό θ' άποτελή το μοναδικό
μας σύνδεσμο με την υπόλοιπη
ζωή, με τους άλλους ανθρώ-
πους της γής. 'Όποτε θα θέ-
λουμε, αυτό θα μάς μεταφέρει
προς το θέατρο, προς την τέρ-
δη, προς όλα εκείνα που ζα-
λίζουν τις αισθήσεις και κου-
ράζουν τον έρωτα... Γιατί όλ'
αυτά — κόσμος, φανές, κινή-
σις — είναι καλά μόνο όταν ά-
ναζητά κανείς τον έρωτα: Πά-
με στους χορούς, στους κινή-
ματογράφους, στα θέατρα,
στις έκδρομές, με άπώτερο
σκοπό μας, κι' άς μη τ' όμο-
λογούμε, να συναντήσουμε κά-
που το πλάσμα που θα παίξει
το μεγάλο ρόλο στη ζωή μας.
'Όταν όμως το πρόσωπο βρε-
θί κι' ο έρωτας φτερουγίσει
πάνω άπ' τα σμιγμένα κεφά-
λια του ζευγαριού, τότε όλα
κι' άλλα γίνονται περιττά κι'
ενοχλητικά. Γιατί να πάη κα-
νείς στο χορό, γιατί να σκαρ-
φαλώσει στα κατσαβράχα σαν
έκδρομες, όταν το αγαπημένο
του πλάσμα βρίσκεται δίπλα
του, τολαίπωρεται, κουράζεται
κι' ενοχλείται χωρίς αίτια μι-
ζί του;... Τότε, πιστέψέ με,
το σπιτάκι γίνεται φωλιά, οι
κουρτίες του κλείνουν για να
προφυλάξουν την ετυχία άπ'
τά κακντρεχή μάτια του κό-
σμου, το φως χαμηλώνει, κι'
έκει μέσ' στους τέσσερις ζε-
στούς τοίχους, μέσ' στο άπα-
λώτατο άρωμα μιάς μυρουδιάς
ή ενός τοιγάρου, παίζεται σι-
γά, ήρεμα, χωρίς διακυμάνσεις
και περιπέτειες, με σουρντίνα
θα μπορούσε να πη κανείς, ή
συμφωνία του έρωτος, που το
μεγάλο της προτέρημα είν' αυ-
τό: 'Ότι έκτελεσται της κι'
άκροαται της είνε δύο, οι ίδιοι
πάντα...

ΕΚΕΙΝΗ (έγκραταίεπειτα
σχεδόν στην άγκαλιά του): 'Ο-
νειρα... 'Ονειρα όλ' αυτά, και
λόγια...
ΕΚΕΙΝΟΣ (με θερμή): 'Α-
πό ένα «ναί» των χειλιών σου
έξαρτάται να γίνουμε σε μιά
στιγμή πραγματικότητα. (Εκεί-
νη νοιώθοντας ότι ή τελεία και
άνευ όρων προσδοκίης της έπι-
κείται, σπικάνεται, πηγαίνει
στο ραδιόφωνο κι' άνοίγει το
κουμπί).

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΣΠΗΚΕΡ :
'Εδώ Ραδιοφωνικός Σταθμός
'Αθηνών. Σήμερα την πρωίαν,
τά ελληνικά στρατεύματα εμ-

ήλθον και κατέλαβαν την κλει-
σοσαν, ήδη δε προελαύνουν
προς το Τεπελένι...

ΕΚΕΙΝΗ (συγκινημένη, με
δάκρυα στα μάτια): Χουσά
μας στρατιωτάκια... (Εκεί-
νος σηκώνεται και κάνει να την
άγκαλιάσει. Τά έρτζιανά όμως
της έχουνε δώσει ένισχύσεις.
Τον άπομακρύνει). 'Άσε με...
ΕΚΕΙΝΟΣ (πεισματωμέ-
νος): Πάλι αυτός ανάμεσά
μας...

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά):
Πάντα αυτός. Κι' είνε φυσικό,
δε βρίσκεις; Την ώρα που το
ραδιόφωνο μάς μεταδίδει τά
καινούργια φτερουγίσματα της
δόξας που πετάει από βουνό
σε βουνό, από στρατιώτη σε
στρατιώτη, εκεί, ψηλά, στο μέ-
τωπο, όλοι οι άλλοι, αυτοί που
μένουνε πίσω για όποιοδήπο-
τε λόγο, βρίσκονται αυτόματα
σε μειονεκτική θέση. 'Ας άφή-
σουμε πώς εκείνος που λείπει
είναι πάντα κερδισμένος άπέ-
ναντι σε κείνον που μένει, γι-
ατί τον κάνουνε πιο προσφιλή
ή άποσιτία κι' ή νοσταλγία...
'Εδώ, όμως, στην περίπτωση

μας, έκτός άπ' την άπόστασι
και τη νοσταλγία, θαράναι
στην πλάστιγγα κι' ο θαυμα-
σμός... Μιά γυναίκα είνε πάντα
ένα έν με υπογραμμισμένες
τις αδυναμίες. 'Ετσι έξηγείται
ή κατακτητική ικανότης των
τολημρών και των ήρώων. 'Ο
τύπος του άνεΐρου μιάς γυναι-
κας δεν είν' ούτε ο όνειροπό-
λος, ούτε ο ρομαντικός, ούτε ο
ποιητής. Είν' ο άποφασιστι-
κός, ο παλληκαράς, ο άνθρω-
πος της ταραχής και της άν-
τάρας. 'Ο έρως υπόκειται κι'
αυτός λιγάκι στον έκφοβισμό
του μπαραντιού, της εφοβόγ-
χης, της χειροβομβίδας. Σε
τόσα συγκεντρωμένα συγχρονα
πολεμικά μέσα, πώς είνε δυ-
νοτόν αυτός, μικρούλης και
φοβιστάρης, να μην υποκύψει;
'Ενώ, αντίθετα, κάνει τον κα-
μύόσο σ' έναν — άς με συγ-
χωρήσης... — λιγάκι... άμα-
χο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κόκκινος): Ξέ-
ρεις πολύ καλά πώς δεν είμαι
καθόλου άμαχος. Το ότι δεν
πήγα ακόμα στο μέτωπο είν'
έντελώς συμπτωματικό, κι' ή-
σως, από στιγμή σε στιγμή να

φύγω...
ΕΚΕΙΝΗ: Τότε θάχης τις ι'
διες πιθανότητες με...

ΕΚΕΙΝΟΣ (θουρκισμένος):
...Με τον άλλον!
ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Με κείνον
που πολεμάει μέσ' στο χιόνι,
που κοιμάται κοινός άνθρω-
πος, για να ξυπνήσει ήρας —
κι' ίσως για να ξανακοιμηθί
για πάντα... Ξέρεις τί είνε τά
μετάπισθεν;

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο άφηρημέ-
νος): Ξέρω... Έργο του Γιαν-
νακόπουλου, που παίζει ο θία-
σος Κοτοπούλη...

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι. Είπατε
μεις, είσαι σύ... Μετάπισθεν
είν' ή εξασφαλισμένη γραμμή
πίσω άπ' τη φωτιά. 'Η γραμ-
μή των άμάχων, των γερών,
των γυναικών, των παιδιών,
που, όταν καμιά φορά τους
χτυπήσουνε τ' αεροπλάνα, ση-
κώνεται φοβερά ή κραυγή της
άγανακτήσεως του κόσμου για
την άνάνορεια, για τη δολοφο-
νία, για την άπανθρωπία. 'Α-
κουσες ποτέ μιά φωνή διαμαρ-
τυρίας για τους βομβαρδι-
σμούς που χτυπάνε στρατιωτι.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦ.ΚΑ

Δ.Ο.Δ.Σ.

★ 'Η Σόνια Χένυ, ή Νερβή-
γης πρωταθλήτρια της παγο-
δρομίας που από έτών έχει
γίνει κινηματογραφικός άστηρ
στο Χόλλυγουντ, ένυμφεύθη
έναν 'Αμερικανό Κροίσσο, στον
όποιον ή βασίλισσα των πάγων
ένεπνευσε φλογερό αίσθημα!
'Ο γαμβρός είνε ο μεγαλόβιο-
μηχανος Μακ Τάπιγκ, ηλικίας
53 ετών. 'Εξαιρετικά φίλαθλος
φημίζεται για την δύναμή του
και τις επιδόσεις του στα διά-
φορα αθλήματα. 'Η Σόνια
Χένυ δεν είνε ούτε 24 ετών!
Στο Χόλλυγουντ, ως Κέρβερους
της καλής φήμης της, την είχε
συνδεύσει ο πεπτεράς της, ο
όποιος μάλιστα κάποτε, στο
καμρινι της κό-ης του, έμπά-
τισσε έναν υπερβολικά άδιά-
κριτο θαυμαστή. 'Ο πατέρας
της Σόνιας έδωσε την συγκα-
τάδεσι του για τους γαμβούς
της κόρης του.

★ Κατά μίαν τελευταίαν
στατιστικήν του Χόλλυγουντ,
οι άστέρες που πληρώνονται
έκκοιτώτερα είνε κατά σειράν:
ή Κλωνττ Κολμπέ, ή Μαριλέ-
νε Ντήτριχ, ή Μπενίττα Νταίβις,
ο Γουίλ Ρότζερς, ή Τζανέτ
Γκένινορ, ο 'Εντν Κάντορ, ο
Ουάλλας Μπ'νι, ο Κλάρκ Γκέ-
ιμπλ, ή Νόρμα Σήρερ, ή Τζέ-
ιν Κράουφρντ. Προς συμπλή-
ρωσιν του καταλόγου, άς άνα-
φύραμεν τώρα και τους δέκα
εθνητότερες άστέρας: Μάε
Γουέστ, 'Ελίζα Λάντι, Βόας
Καρλάφ, 'Αλ Τζόνσον, Ουίλ-
λιαμ Πάουελ, 'Αλβς Φέυ, Τζέαν
Μπένετ, Νταλρεν ντελ Ρίο και
Καίτη Σμιθ. Οι μισθοί των
«θηνών» εστέων κυμαίνονται
μεταξύ 10.000 και 30.000 δολ-
λαρίων την έβδομάδα!

★ 'Η τελευταία άπόφασις
της Μαριλένε Ντήτριχ είνε να
λαυσάρη ένα θερινόκι για τα
νύχια που θα φέρη το όνομα
της. Στην 'Αμερική υπάρχει ή-
δη ένα άρωμα Μαριλένε.

Νομίζω πώς όλ' αυτά τά λες
άποκλειστικά για μένα...

ΕΚΕΙΝΗ: Τα λέω και για
σένα... Και στο δηλώνω μιά
φορά πάντα: 'Η καρδιά μου δρι-
σκόταν από καιρό σε δίλημμα
—τό ξέρεις... 'Ηρθε στιγμή,
που νόμιζα πώς εγώ είχες κερ-
δίσει. Τώρα όμως, σήμερα, εί-
μαι σίγουρη πώς έσύ έχεις χά-
σει...

ΕΚΕΙΝΟΣ (διευθύνεται προς
την πόρτα με το κεφάλι σκυμ-
μένο): Γεια σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Φεύγεις;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάω έθελοντής.
'Ετσι ή καρδιά σου θα μοιρα-
ζεται λίγο όταν θα πετάη προς
το μέτωπο...

ΕΚΕΙΝΗ (χύνεται με λυ-
γμούς στην άγκαλιά του):
'Όχι... Θα πετάη δολόκληρη σέ
σένα. Γεια σου! (Πιο σιγά):
Και να γυρίσης νικήτής, για
να ζήσουμε μαζί, οι δύο μας,
μακριά άπ' τον κόσμο, σ' ένα
μικρό σπιτάκι με κόκκινη σκε-
πή και πράσινα παντζούρια, με
την ετυχία μας πλασιωμένη
άπό πρασινάδες, λουλούδια, ά-
ρώματα, κελαϊδήματα πουλιών.
(Εκείνος την άπομακρύνει ά-
παλλά άπ' την άγκαλιά του και
βγαίνει άπ' το δωμάτιο).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Εικονογράφος:
ΣΤ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ)

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΜΟΥΣΟΛΙΝ

'Αξιότιμες κυρία Μπενίτου

Λυπούμαι πολύ αλλά ο σύζυγός σας
βλάς! Καθότι έχτες μάς έκανε ένα συνα-
γερμό, άνευ προειδοποίησεως, και όλος
ο Μπύθουλας αναστάτος και αεροπλανο-
τίποτις! Διότι, μαντάμ, ή τον κάνεις
τον συναγερμό και έρχονται τα αεροπλά-
να σας και ρίπτουν έμβας ή δεν τον
κάνετε, όπότε καθίστε στα ώα σας.

Είμαι πολύ συγχισμένη και δεν γράφω
του κ. Μπενίτου καθόσον άνόητος και ή
αεροπορία του άστεϊότης. Και όλοι γε-
λούν και οι Μπυθουλαίοι λαβόντες φόδον
άπο τάς σειρήνας, κατόπιν, έπεισης και
πάλιν ούτε ρουθούνι αεροπλάνου είνε τον
όριζοντα ήρχισαν να κοροϊδεύουν:

—Είνε τριχας, βρέ!
—Φοβάται ο μακαρονάς.
—Είνε σαχλαμάρας, ρέ.

Και τοιαύτας άλλας άσέβειας έλεγαν
έναντιόν σας, καθότι λαϊκοί τύποι και ά-
πό ευγένεια γλώσσης πλήρης έλλειψις.
Δέν φαντάζεσθε, κυρία Μπενίτου, πόσον
κακόν κάμνει το τοιαύτον προς την αξιό-
πρέπειαν σας και μόλις έμυριστήκατε έλ-
ληνικά και άγγλικά αεροπλάνα και αντία-
ερωτορικόν πυρ το κόπτετε λάσπην.

Κρίμας!

Το έπεισόδιον πολύ ένδιαφέρει και έ-
άν εύραστήσθε σας το περιγύρω διά
μακρών και να διαβάση την έπιστολή μου
και ο σύζυγός σας ο άνόητος, να ιδή ρε-
ζίλημα είνε τον Μπυθούλα άνευ προηγου-
μένου. Διότι έγώ ευρισκώην είνε την εί-
θυσαν της ύποδεχης του πυργου μου και
είχα κόσμο —έλεκτόν έκ του Κολωνα-
κίου— κυρίες καθώς πρέπει που άπυρε-
τούν και είνε τους τραυματίους και τημής
ψυχολογίας. (Και έγώ θα προσληφώ
είνε την ψυχολογία του στρατιώτου, καθ'
ότι είνε το τημής τουτό μόνον κορίτσι
και κυρίες της άριστοκρατίας και λένε
άστέια είνε τους τραυματίες δια να περνώ
εύχαριςτος ή ώρα των). 'Ευσηλτούσαμε,
λοιπόν, επί των διαφόρων γεγονότων και
ο Παναγιωτάκης μου είνε το άπώτερον
διαμέρισμα της οικίας, που είνε έντρο-
πής να άναφέρω το όνομα του. 'Εκει πα-
ρέμεν κλειστός έκ των έσων ένεκα
κατεπειγούσης ανάγκης. Και έκ των έ-
ξωθεν έν εκκείσα έγώ έας πού να φύ-
γουν οι έπισκέψεις, καθ' όσον λαϊκός τυ-
πος και δεν μου άρέσει να τον εμφανίζω
άτημέλητον όταν δέχεται τις σάρτη κυ-
ρίες και τις φίλες μου τις σνομπάριες.
'Εως εδώ καλά.

'Ενεκα έφημερίδος που άρέσκεται να
διαβάξη έντός, ο Παναγιωτάκης μου, καθ'
ότι έχει παρομοίαν κακήν συνήθειαν, λη-
σμονείται και έξέρχεται συνήθως μετά μι-
άν ώραν, όταν αή έφημερίδα είνε τετρα-
σέλιδα και μετά ήμισιαν ώραν όταν αή
έφημερίδα είνε δισέλιδα. Εύτυχως έτι
κατά την ήμεραν έκείνην αή έφημερίδα
ήσαν τετρασέλιδα και ούδενίαν άνησυχί-
αν είχαν περι άποτόμου έξοδου του Πα-

ναγιώτη. Με έρωτούσαν, λοιπόν, οι σνο-
μπάριες πού είνε ο σύζυγός μου και ά-
παντούσα ότι άπουσιάζει είνε πρεσβείαν.
Το τοιαύτον ψεύδος. Διότι θα ήτο άληθές
μόνον εάν ύπήρχε Ιταλική πρεσβεία καθ'
ότι το μέρας όπου άναγνώσκα την έφη-
μερίς λίαν συγγενής με την πρεσβεία
σας και με συγχωρείτε διά το χονδρόν
του πράγματος, αλλά πολύ θυμωμένη μα-
ζί σας.

—Και τί δουλειά έχει στην πρεσβεία;
—Μπαρδόν;
—Κάτι θα ξέρετε, μαντάμ Σουσου.
—Άστέιο πράγμα!
—Θά μάς πητε κανένα νέο, τούλάχι-
στον, μόλις γυρίση;
—Εύχαριστως.

Και εγίνετο τεραστία συζήτησις επί
της άπουσίας του Παναγιωτάκη και έγώ
άπας περιπλεχέεισα είνε το ψεύδος ήνα-
γκαζώην να έπιμένω και έλεγα ψέματα
χονδρότερα, όπας του λόγου σας όταν εκ-
οιδετε τά άνακοινωθέντα σας και γεμι-
ζετε τον κόσμον μυίας. Και όπας ύμεις,
φερόμενοι τοιαυτοτρόπως, θυθίζετε, τα-
χατις, δολόκληρο τον άγγλικό στόλο, με
τάς ψευδοβουλίας σας, τοιαυτοτρόπως και
έγώ ένεκα άδιεξόδου, έλεγα πολλά και έ-
κανα τον Παναγιωτάκη φίλον όλων των
πρεσβευτών —τον πτωχόν! — και πώς
τίχατις όλο τον καλούν και όλο άπουσιάζ-
ει έκ της οικίας. Με αντίλαμβάνετε;

Αιφνιδίως, σειρήνες.
Βοού και βουού και θαυούσου και
να βουίζη ο τόπος. Και ή σειρήν επί της
στέγης της άπέναντι οικίας του Ιατρού
κ. Ξυνού και πολύ ενοχλητική είνε τά ά-
ριστοκρατικά ότα που άρέσκονται μόνον
είνε λεπτοίς ήχους, μουζική, ταγκουδάκια
και τά τοιαύτα. 'Αλλοίμονον. 'Οσαναφέρω
τις κυρίες ούδενίαν άνησυχία και περί ε-
μέ, άστέιο πράγμα, διότι τίποτις δεν με
φοβίζει. 'Αλλά το κακόν ήτο άλλο. 'Α-
κούσας ο Παναγιωτάκης τις σειρήνες,
και φαίνεται τρομάξας, βροντά την πόρ-
τα του διαμερίσματος και όλούζει έκ
τών ένδοθεν διά φωνών σπαρακτικών «έ-
νο-ζε μωρή, ζοργάνα, συναγερμός, άνοι-
ζε μωρή Σουσανα, τί την εκλείσες την
πόρτα» και τά τοιαύτα. Και έφ' όσον μεν
εύριζον αή σειρήναι, φασαρία μεγάλη
έγένετο και δεν ήκουαν τάς φωνάς του αή
κυρία της άριστοκρατίας. Αλλά αή μεν
σειρήναι έπαυσαν ο δε Παναγιωτάκης έ-
ξηκολούθει να βροντά την πόρτα έκ των
ένδοθεν και να θωνάζη «στην ψυχή του
πατέρα σου, άνοιζε μωρή ζοργάνα, θά
την σπάσω την πόρτα και άλλας χυδαί-
ότητες. Και τότε άκουσαν αή κυρία και
ή πόρτα:

—Κάποιος φωνάζει.
—Άστέιο πράγμα!
—Μά κυρία Σουσου, δεν άκούτε;
—Ποσώς!...

Και ήγωνιζόμην, κυρία Μπενίτου, να
μειδίσω διά να άπομακρύνω τάς ύπο-
νοίας. 'Όποτε ή κυρία Τσοκαλώφ —πο-
λύ καθώς πρέπει— έδηγομένη έκ των
φωνών και των θερμών του Παναγιωτά-
κη, πλησιάζει είνε την πόρτα του γουάδερ
κλός —αντιλαμβάνεσθε— και την άνοι-
γει. Πώς δεν άνοιξε ή γη για να με κα-
ταπιή! 'Εξέρχεται ο Παναγιωτάκης είνε
κατάστασιν άθλίαν. Χλωμός ως λεονά-

'Ανάρπαστον γίνεται είνε τάς 'Αθή-
νας το περίφημον διδλίον της πολυ-
θυλλήτου ηρώιδος τού κ. Λ. ΨΑΛΑ

MANTAM ΣΟΥΣΟΥ

Η ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΟΥ ΒΟΥΘΟΥΛΑ

'Ο «Θησαυρός», θέλων να έξυπηρε-
τήση τους άναγνώστας του των επαρ-
χίαν, διαθέτει αντίτυπα διά τάς επαρ-
χίαν, όπου δεν έκκυκλόρησε. 'Όσοι
ύέλουν να άποκτήσουν το μοναδικόν
αυτό είνε το είδος του ευθυμογραφικόν
βιβλίον, μπορούν να το ζητήσουν άπό
τά γραφεία μας, έμβάζοντες το αντί-
τιμόν του, δηχ. 50, χωρίς καμμίαν
άλλην επίδάρυνσιν. Σελίδες 200, έκ-
δόσις πολυτελής με σκίτσα του γε-
λοιογράφου κ. Φ. Δημητριάδη.

δα άπό λεμόνι. Με το πρόσωπον έντρο-
μον. Με τα εσώρροχα άτακτοποιητα κρυ-
τών είνε το ένα χερί το λουρί του και είνε
το άλλο την έφημερίδα. Ώα έπρωτιούσα
να παθα μυριακίς το ρεζιλίκι που έπαθαν
οι Κένταυροι σας είνε την 'Αλβανία, πα-
ρά αυτό που έπαθα με το φρικτόν τουτό
περιστατικόν.

Αι κυρίαί βλέπουσαι τον Παναγιωτάκη
είνε τοιαύτην κατάστασιν και λόγω συγ-
χισεως μη δένοντες το λουρί του, ήρχι-
σαν να γελουν και καθευδανεύμεναι όσα
προηγούμενως είχον είπη του λόγου μου,
έρωτούσαν τι νέα άπό την πρεσβεία και
τα παρόμοια. Φρίκη! 'Αρκεί να σας είπω
ότι ποτε είνε την ζωή μου δεν μου συνέβη
τοιαύτο και ή στενοχώρια μου μεγαλυτέ-
ρη άπό τάς στενοχωρίας που λαμβάνει έ-
σχατως ο σύζυγός σας, και καλά να τά
παθή.

Σας ανέφερα το θλιβερόν τουτό περι-
στατικόν διά να διαμαρτυρηθώ κατά του
συναγερμού των όποιον έπρόκαλέσατε και
τούλαχιστον να ήταν τίποτις, χαλάλι.
Γιατί εξακίνησαν ές 'Ιταλίας τα αερο-
πλάνα σας; Μόνον και μόνον διά να έ-
ξαγουν τον Παναγιωτάκη έκ του διαμε-
ρίσματος και γίνω έγώ γελοία. Διότι άλ-
λο άποτέλεσμα δεν έφερον.

Ντροπή σας!
Και εάν έξεδούετε τόση μπενζίνη και
κανέτε δολόκληρον αεροπορικόν ταξίδιον
διά να προκαλέσετε έξοδον του Παναγιω-
τάκη, προ της άναγνώσεως της έφημερι-
δος, σας λυπούμαι και διαδίδάσατε είνε
τον σύζυγόν σας τον κ. Νινι, τα συλλυ-
πητήρια μου. Μιά Σουσου Κοντακουζή-
νου δεν πτοείται άπό τοιαύτα και έννοια
σας έγώ στο τέλος τά έμβάλασα τα πρα-
γμάτα και είπα ότι το ιδιαίτερον διαμε-
ρισμα του πυργου μου το άποκαλώ 'Ιτα-
λικήν πρεσβείαν — και πάλιν μπορδόν
το χονδρόν του πράγματος, αλλά με
το δίκην μου!

Παρεκτός τουτού, ο συναγερμός έπρο-
κάλεσε και θυρόβους είνε τον δρόμον, όπου
έξηλθε δολόκληρος, ο Μπύθουλας και το
πύχοκομειόν μετά της κυρίας Μαρίας,
του κυρ-Αριστειδάκη, του κουρέως Ζώρζ,
της κυρίας Κατιντίτσας, συζύγου του, της
κυρίας Παναράς και όλων των άλλων
τοσκαριών. Και όλοι τά είχαν μαζί σας
και έκοροΐδευον και σας άποκαλούσαν
μακαρονάδες, κρίμας!

Ταύτα περί συναγερμού. Και λαμβά-
νοντας αίτιαν έκ τουτού, σας τονίζω ότι
σήμερις είμαι όλα νεύρα και αισθανομαι
μεγάλη αντίπαθειαν, παρολόντι φίλη σας
και άπεφασίσα να βοηθήσω και έγώ ως
την καταστροφήν σας. 'Ενεκα, λοιπόν,
που είμαι κυρία της άριστοκρατίας θα
καταταχθώ είνε το τημής ψυχολογίας των
στρατιωτών μας και έπειδή και δεν έχω
τίποτις άλλο προς ψυχολογίαν περικολώ
θερμός τον σύζυγόν σας αξιότιμον κ. Νι-
νη, να μου στείλη τά σχέδια της κατα-
κρήσεως της 'Ελλάδος, καθότι θέλω να
τά άναγνώσκω είνε τους στρατιώτες μας

και να τέρπωνται. Και εάν σ' εινε εϋ-
κολον να μου στείλετε δια τόν ίδιον σκο-
πόν και όλα μαζί τα ανακαθμένα του
στρατηγείου σας και τας διαταγας προς
τα στρατεύματά σας και να μου στείλε-
τε και τους λόγους που έδωκε ο κ. Νινής
και έλεγε ότι θα φάη την 'Αγγλία, θα
φάη την Γαλλία, θα φάη την 'Ελλάς και
δεν θα χορταίνει και ότι τα αεροπλάνα
σας θα σκιάσουν τον ουρανόν και ότι ο
στόλος σας θα αλωνίζει το κουταμάρε
νέστρου και όλα αυτά να μου τα στεί-
λετε διότι θέλω να τα αναγινώσκω εις
τούς τραυματίας μας να σπάσουν κέφι.
Ντ' άνκωρ;

Μη παρεξηγείτε περί της επιθετικότη-
της της προσωπότητος μου καθότι α-
κόμη έχω τα νεύρα μου και ένεκα μεγα-
λης νευροπαθείας συγχισμένη μαζί σας.
Παντως ήμπορείτε να πητε τους άριστο-
κρατικούς χαιρετισμούς μου εις τόν άξι-
τιμο σύζυγό σας τόν κ. Νινή, και τέλε-
ταίως ούτε φωνή ούτε ακρόασις. Και άλ-
λως γελούσαμε λιγάκι με τους λόγους
του και τώρα τι έπαθε και έμουγγάθηκε;
Και ο κ. κομήτης Τσιάνο δεν ακούγεται
και καιρό έχει να πάρη το αεροπλάνο του
να σικόσση καμμία κόττα. Και ή κ. 'Εν-
τα — ή σαχλή — μιλά και από τόν καιρό
που της έπησαν το λιμάνι οι δικοί μας,
τό γνωρίζω, έγινε βαπόρι και ζητεί λι-
μένα. (Το παρόν άτειον μου ώραιότατον
και μόνον μία Ξυσού, τώσον πνευματώ-
δης). Χαιρετισμούς εις τα παιδιά σας
Μιτρούνο και Βιττόριο ή όπως τους απο-
καλούμε καϊδευτικούς Μπιμπή και Βιδή,
όμοίως τα δέοντα εις τόν κ. Γαίνδα και
να γράφη κανένα άρθρον προς τέρψιν
μας.

Μετά τιμής
(Ιδική σας)
Μαντάμ Σ ο υ σ ο ύ

Κ α θ υ σ τ ε ρ ό γ ρ α φ ο ν. 'Ελ-
πμόνησα να σας γράψω ότι αναμένω κα-
ταπειρόντας έπιστολήν του κ. Νινή και ο
Παναγιωτάκης πολύ άρέσκειται εις τό ύ-
φος του. Χαιρετισμούς και εις τους ά-
ρμόπους σας — τούς κρύους — άς ρίξουν
και καμμία πόμπα καθότι ο καιρός κακός
και ή ψερική δεν αποδίδει. Πρό μηνών
έφαγαν ψαρι με την ψυχή τους οι τσοκα-
ρίες. Καθότι εγώ τρώγω μόνον άστικούς
και δυστυχώς εις τό Φάληρον πλήρης ά-
πουσία. 'Εάν και σκυτάλη κανένα εις
άλλας θαλάσσας ο κ. κομήτης Τσιάνο να
τείλη και κανέναν από δώ, ο δλάξ.

Μετά τιμής
(Ιδική σας)
Μαντάμ ΣΟΥΣΟΥ

Και δια την αντίγραφον:
Δ. ΨΑΘΑΣ

Έντός ολίγου

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΟΠΟΝΟΣ

ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Δραματικό

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

άνωτερο από τόν

«ΙΑΤΡΟ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

και από τό «ΝΟΘΟ»

Έντός ολίγου στόν «ΘΗΣΑΥΡΟ»

ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ

ΥΠΟ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

'Αντι να συνετισθώ από τό τελευταίο του
πάθημα ο Πίπης αντίθετος τό έδαλε πει-
σμα. Οι έπανελημμένες άποτυχίες του έδω-
σαν άρσος και έλπίδα. Προηγουμένως ό-
μως έθεώρησε άπαραίτητον, χάριν της θα-
νασιμής πληγής της άξιοπρέπειας του, να
διακόψη τίς σχέσεις του με τους έπικινδύ-
νους φίλους του, που του είχαν σκαρώσει
την άλοχη φάρσα που είχαμε την ευχαρί-
στησι να πληροφορηθούμε στο περασμένο
φύλλο. 'Αλλάξ καφενείο και παρέα. Δόξα
σοι ο Θεός, καφενεία υπάρχουν άφθονα
στην 'Αθήνα και φίλοι άκόμη περισσότεροι.
'Εγκατέστησε, λοιπόν, τό στρατηγείο του
στο «Καφενείον των Φίλων» και από εκεί
έκανε κάθε έράδου τίς έξορμήσεις του προς
άγχαν περιπέτειαν.

Την πρώτη περιπέτεια, μετά την άλλα-
γη του στρατηγείου, την είχε ένα έράδου
σκοτεινό και συννεφιασμένο. Με τό χαμό-
γελο του προκαταρκτικού θριάμβου οτά
χειλή και με τό έξερευνητικό φαναράκι
στο χέρι, έδωκε από τό «Καφενείο των
Φίλων» και άρχισε να έρευνά τόν όρίζον-
τα προς ανακαλύψιν θησαυρός. Και τις έ-
ξερευνησεις του αυτές τις ένεργούσε με
όλας σχεδόν τας αίσθησεις θά του επέτρε-
παν ν' αποσθαι βερμύον φιλμια επί των χει-
λέων του πρώτου θηλαός που θα έφευγε
στις άκτινες του φανού του.

'Εκείνο τό έράδου, λοιπόν, πρώτ' ή άκοή
τόν είδοποίησε ότι στο δεξιό πεζοδρόμιο
της όδου Βουκουρεστίου διηρχετο θήλυ.
'Επειτα τό φως του φανού, καταλλήλως
διευθυνθέντος προς τό πεζοδρόμιο ένκεινο,
απεκάλυψε τό διερχόμενον άνύποπτον θήλυ,
που έβάδιζεν άνυπεράσπιστον στο σκότος
της νυκτός.

—'Εδώ έμιαστέ! έμβόρισε καθ' έαυτόν
ο Πίπης και έσπευσε προς τά εκεί.
'Εδιπλάρωσε κανονικά και με ύφος εϋ-
γενές και έξυπνετικότατον, έλεπε την κλα-
σική φράσι με την οποίαν συνήθως άρχι-
ζε την έπιχειρήσιν του:

—Δεσποίνις, μου επιτρέπετε να διαφω-
τίσω τό δρόμο σας;

—Δεν θέλω να σας δάλω σε κόπο, α-
πάντησε εκείνη.

—Σας παρακαλώ δεσποίνις! 'Ο κόπος
είναι άσπιτος, μπροστά στή χαρά που θα
δοκιμάσω προσφέρων τας υπηρεσίας μου
σε μία τόσο ώραία δεσποίνιδα, σάν και
σας.

—Και πώς έξερετε πώς είμαι ώραία;

—Τό μαντεύω από την γλυκύτητα της
φωνής σας.

—Αι! Με κολακεύετε κύριε!

—Για να ιδήτε ότι δεν σας κολακεύω
καθόλου, δεν έχω παρά να πιστοποιήσω
την πεποίθησιν μου!

Κι' ενώ έλεγε αυτή τη φράσι ο Πίπης,
κατηύθυνε τας άκτινες του φανού του προς
τό πρόσωπον του θύματος. Με την πρώτη
ματιά διεπίστωσε ότι ή πεποίθησις του άν-
ταποκρινόταν προς την πραγματικότητα.

—'Εχω δικηο, λοιπόν! έλεε άμέσως ο
Πίπης και συνέχισε τό δρόμο του.

—Τα λόγια σας με κολακεύουν πολύ! ά-
πάντησε τό θύμα. Σας επιτρέπω, λοιπόν,
να με συνοδεύσετε.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

—Αυτό είνε μία εϋτυχία για μένα!

—Μόνο που πάω λίγο μακριά!

—Τόσο τό καλύτερο!

'Εβάδισαν έτσι αρκετά. συζητώντας πε-
ρί διαφόρων πραγμάτων. 'Ο Πίπης προσα-
βουσε με τέχνη να φέρη την κουβέντα στο
θέμα του έρώτος, αλλά με τεραισσότερη τέ-
χνη εκείνη απέφυγε τόν σκόπελον. Τέλος,
έπειτα από πορείαν ένός τεταρτίου της ώ-
ρας, εκείνη έσταμάτησε.

—'Εδώ, του έλεπε, δάχετε την καλωσύνη
να με περιμένετε πέντε λεπτά. Θά σας
παρακαλέσω πολύ να μη φύγετε!

—Τι λέτε δεσποίνις! Να φύγω; Είμαι
διατεθειμένος να περιμένω όλας τας πο-
λεμικάς νύκτας, φθάνει να ξέρω ότι θα
ξανάρθετε.

—Σας είπα! Σε πέντε λεπτά... Και
σας παρακαλώ να μη φύγετε γιατί τό φα-
ναράκι σας θα χρειασθώ πάλι.

—Σας περιμένω.

'Η ώραία δεσποίνις έκτόπισσε τό κου-
δονή της πόρτας, που άνοιξε άμέσως. Και
ο Πίπης περιμένε γεμάτος χαρά και σφύ-
ριζαν έναν εϋθυμο σκοπό, όπως πάντοτε,
με τη σκέψι ότι ή εϋτυχία του χαμογε-
λούσε.

—'Υψήθηκε ή κοπέλλα! σκεπτόταν. 'Αλ-
λ'όμως γιατί να μου πη να την περιμένω;
Πραγματικά δεν περιμένε περισσότερο
από πέντε λεπτά. Και τότε είδε την πόρτα
ν' άνοιξη. Στο στιγμή αυτό είδε τό θύ-
μα του. 'Αλλά δεν ήταν μόνον του. Μαζί
ήταν και μία γρηά, που αντίηλασσε τους
τελευταίους χαιρετισμούς με τους άνθρώ-
πους του σπιτιού, συγγενείς της προφα-
νώς. 'Επειτα ή πόρτα μισόκλεισε, ή δεσπο-
νίς έστράφη προς τόν άναμένοντα Πίπην
και του έλεπε:

—Εϋγενέστατε κύριε, δάχετε την καλω-
σύνη να συνοδεύσετε τη θεία μου ως τό σπι-
τι της, για να μη σκοντάψη πουθενά...

—Κι' έσείς; έρώτησε τράμων ο Πίπης.

—Εγώ μένω εδώ!... Σας ευχαριστώ
θερμότατα για τη συνειδησι σας και σας
πληροφορώ ότι από αύριο θάχω κι' εγώ
φαναράκι!...

Τι να κάνει ο Πίπης; Την ανάγκην φιλο-
τιμίαν ποιούμενος έβέβηκε την πρότασι
του. Θύματος και άνελάσε την συνοδεία της
θείας, που κάθε λίγο του έλεγε:

—Σιγά παιδί μου! Μη βιάζεσαι γιατί
πονάνε τό πόδια μου!...

Μισή ώρα έβάδισαν έτσι ο Πίπης... Και
έπειτα, όταν άππλλάγη από τη θεία, έγρα-
ψε στο καρνέ του:

—'Αμην και ή σημερινή ήμέρα.

Ότε και αυτή τη φορά όμως άπογοη-
τεύθηκε. Και τ' άλλο έράδου με τό φανα-
ράκι του, έπανελάσε τις έξερευνησεις του.
Στό άριστερό πεζοδρόμιο της όδου 'Ακα-
δημίας ανέκαυσε με άληπη γυναικεία
σιλουέτα και έσπευσε προς τά εκεί με
την κλασική του φράσι:

—Δεσποίνις! Μου επιτρέπετε να διαφω-
τίσω τόν δρόμο σας;

Και εκείνη άπήντησε:

—Καθώς έλέπω κύριε Πίπη, έξακολου-
θείτε την ίδια δουλειά!

—Πώς; Με γνωρίζετε;

—Κι' εγώ σας γνωρίζω, κι' έσείς με
γνωρίζετε.

—Ποία είσθε;

—Είμαι εκείνη που είχατε διαφωτίσει
και πρό όλίγων ημερών. 'Αλλά έπρόφως
ο φίλος σας ο Πέτρος και σας αντίκατέ-
σθησε!... Φαντάζομαι ότι θα θυμάσστε
άκόμα εκείνη τη χαριτωμένη σκηνή στο
σπίτι μου.

'Αλλά δεν έλαθεν άπάντησι: 'Ο Πίπης
είχε χαθή στο σκότος της νυκτός...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΘΕΡΑΠΕΥΤΟΣ

ΤΙ ΗΘΕΛΕ

—'Ε, λοιπόν, γιατρέ, καταρωθώσσε να
θεραπεύσετε αυτόν τόν δυστυχισμένο από
την άμνησι;

—Για μία σ' γη υπέθεσα πως τόν είχα
θεραπεύσει, μα έπειτα θεαθήκα πως
δεν είχα κάνει τίποτε, γιατί έέχασε να
μου πληρώση τό λογαριασμό!...

ΠΟΥ ΤΗΝ ΑΠΕΔΙΔΕ

—Και σε τί αποδίδετε την μακροβιό-
τητά σας;

—Κυρίως στο γεγονός ότι... δεν έχω
πεθάνει ακόμα!

Στό έμπορικό. "Ενας πελάτης στόν ο-
πάλληλο:

—'Ηθελα γυναικείες κάλτσες.

—Είπε για τη γυναίκα σας... ή θέλετε
καλύτερες;

ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Αι! ή: "Ω! πως ήθελα να τόν έκδικη-
θώ! Μα του κάνω κάτι, που να γίνη δυ-
στοχιζόμενος σ' όλη τη ζωή του!...

Μα έρη; Γιατί τότε δεν τόν παντρεύε-
σαι;

ΤΗ ΒΡΑΔΥΑ ΤΗΣ
ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΣ

Μεγάλα και ώραία σχέδια
είχαν για τόν 'Αλεξ' οι
πλάυσιοι γονείς του. Του
προστοίμαξαν μίαν άνετη και
μακαρία ζωή.

'Αλλά τά πλουσιόπαιδα δει-
χνουν κάποτε την παράξενη έ-
πιθυμία να λοξοδρομήσουν κπό
την λεωφόρο της ευμάρειας,
που τους έχουν χαράξει οι γο-
νείς των. Θέλουν να κάμουν
του κεφαλιού των. 'Ετσι και
ο παρός 'Αλεξ.

Πριν τελείωση καλά - καλά
τις σπουδές του, παρουσιάσθη
κε μία μέρα στους γονείς του
και τους έλεπε:

—Θέλω να παντρευθώ.

Οι γονείς του τάχασαν.

—Να παντρευθής;

—Ναί. Μία νέα, που αγα-
πώ.

—Μπα; Και ποιά είνε αυ-
τή ή νέα;

—Μία φτωχή όρφανή.

—Φτωχή όρφανή;

—Ναί. 'Η μητέρα της έργά-
ζεται για να μπορούν να ζούν.

—Τι δουλειά κάνει;

—Σκουπίζει σε μία Τράπε-
ζα και πηγαίνει στο σπίτι
και πλένει.

'Εξω φρενών ο πατέρας του
νέου. Συγκρατήθηκε όμως, όσο
μπορούσε, πήρε ιδιαιτέρως τόν
'Αλεξ και του έλεπε:

—Ποτέ δεν φανταζόμουν, ότι
είσαι τόσο ήλίθιος. Μα δεν
έχεις λοιπόν, μία στοιχειώδη
φιλοδοξία; 'Εμείς σου δίνουμε
την πού άρτία μόρφωσι, σε
προορίζω για μεγάλη, ύψηλη
σταδιοδρομία. Κι' έσύ θέλεις
να καταστρέψης τό λαμπρόν
σου μέλλον παντρευόμενος την
κόρη μιάς πλύστρας;

Κάτι πήγε ν' άπάντησθ ό
νέος, άλλ' ο πατέρας του τόν
σταμάτησε.

—Δεν θέλω τίποτε να μου
πή, του έτόνισε. 'Αν δοκιμά-
σης να μου ξαναμιλήσης γι'
αυτό τό ζήτημα, να φύγης από
τό σπίτι μου. Να πές όπου
θέλεις και να κάμης ότι σου
άρέσει.

Ο 'Αλεξ ήταν άσθενούς χα-
ρακτήρος. Και αν έτόλμηση να
μιλήσθ στόν πατέρα του, τό έ-
καμε διότι τόν παρεκίνησε ή
μικρότερη αδελφή του, μία κό-
πέλλα με μεγάλη ψυχή και γεν-
ναία αισθήματα.

'Ηξερε τό ειδύλλιο του αδελ-
φου της και της φτωχής κοπέ-
λας. Και παρεκίνησε τόν 'Αλεξ
να την παντρευθώ. Αυτός έκα-
με, όπως είδαμε, λόγο στόν
πατέρα του, άλλ' όταν συνήν-
τησε τόσο καθηγηρηματική άρ-
νησι, υπέκυψε. 'Η αδελφή
του τόν καθηγόρησε με βαρείες
έκφορές.

—'Όστε δεν σκέφτεσαι να
την παντρευθής; τόν ρώτησε.

—'Οχι, όπνητησε ο νέος.

—'Όστε δεν την αγαπάς;

—Την αγαπώ, αλλά δεν με
άφίνει ο πατέρας να την παν-
τρευθώ.

—Είσαι ένας άνανδρός, έ-
νας τιποτένιος...

Επήγε ή αδελφή και βρήκε
την φτωχή κοπέλλα, την φίλη
του αδελφου της.

—'Ακουσε Ρόη, της έλεπε. 'Ο
'Αλεξ είνε άνάξιος να τόν ά-
γαπάς. Πρέπει να πάψης να
τόν σκέφτεσαι.

'Η Ρόη —έτσι την λένε τη
φτωχή κοπέλλα — έκλαψε πι-
κρά. Μα δεν μπορούσε να τόν
εσχάσθ. Δεν μπορούσε να τόν
απαρηθώ. Τόν αγαπούσε άγνά
και ειλικρινά, όπως έξερον να
αγαπούν πολλές φορές τά φτω-
χά κορίτσια, που δεν έχουν άλ-
λο πλούτο από την αγάπη
τους.

ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΑΡΑΧΗ ΤΟΥ
ΠΟΛΕΜΟΥ

Πέρασαν λίγες μέρες ύστε-
ρα απ' αυτό τό περιστά-
σικό. Και κηρύχθηκε ο πό-
λεμος. 'Ο 'Αλεξ έκλήθη υπό
τά όπλα.

Συγκίνησις έξασίλευε στο
σπίτι του όπως σ' όλα τά σπι-
τια που είχαν άναχωρούντας
έφεδρους. Τό πρώτο πολεμικό
εράδου έπέφετε στην άνήσυχη
πόλι. Την άλλη μέρα ο 'Αλεξ
θα έφευγε για τό σύνταγμα
του. Κοντά στην μεγαλοπρεπή
είσοδο του σπιτιού τόν στεκό-
ταν εκείνη την ώρα, που έδρά-
δευσε, μία συνεσταλμένη νέα.

Φαίνονταν πως κάτι περίμενε.

Σε μία στιγμή άνοιξε ή πόρ-
τα του μεγάρου και βγήκε ή α-
δελφή του 'Αλεξ. 'Η νέα, που
περίμενε, έτρεξε κοντά της.

'Ηταν ή Ρόη.

—Θέλω να ιδώ τόν 'Αλεξ,
είπε στην αδελφή του. Αύριο
φεύγει. Και...

Δεν ήμπορεσε να συνεχίσθ.

Την έπνιξαν οι λυγμοί. 'Η α-
δελφή του νέου την έφίλησε
στοργικά στο μάγουλο και δα-
κρυμένη άνέβηκε στο σπίτι.
Σε λίγο κατέβηκε ο 'Αλεξ και
πήγε με συγκίνησι κοντά στη
φτωχή του φίλη.

Δεν είχαν λόγια να πούν.
Πιάσθηκαν άγκαζέ κι' άπομα-
κρύνθηκαν...

Ο 'Αλεξ ξαναγύρισε στο
σπίτι του τα μεσάνυχτα...

ΤΟ ΟΛΙΒΕΡΟ ΜΗΝΥΜΑ

Ο ήμέρας του πολέμου κυ-
λούσαν γεμάτες πατρίω-
τικό ένθουσιασμό, συγκι-
νήσεις, νίκες, άγωνίες. 'Ο 'Α-
λεξ έγραφε από τό μέτωπο έ-
να γράμμα. Και κατόπιν δεν
έδωσε σημεία ζωής.

Πέρασε ένας μήνας. Δύο μή-
νες. Οι δικοί του άγωνισσαν.

Και μαζί τους και ή Ρόη. Εϋ-
τυχώς ή αδελφή του νέου έπή-
γαυε και την έδλεπε συχνά.
Και ή μία παρηγορούσε την
άλλη.

'Η Ρόη αίσθανόταν άπερίο-
ριστη εϋγνωμοσύνη και έμπι-
στασύνη στην αδελφή του αγα-
πημένου της. Και μία μέρα έ-
πήρε την τόλμη να της έξομο-
λογηθώ ένα μεγάλο της μυ-
στικό.

—Πρόκειται, της έλεπε, να
γίνω μητέρα. Έχω στά σπλά-
χνα μου ένα παιδί του 'Αλεξ.

—Τού 'Αλεξ;
—Ναί. 'Ηταν τη βραδυά
που έφευγε για τό μέτωπο.
'Αν ήταν άλλη στιγμή, ποτέ
δεν θα τό έκανα αυτό. Ποτέ
δεν θα ύπαχωρούσα. 'Αλλά κεί-
νο τό βράδυ, που έφευγε, που
πήγαυε να πολεμήσθ για μέ-
να, για όλους μας...

Την έπνιξαν οι λυγμοί. Μέ-
σα στα δάκρυα της ή φτωχή
κοπέλλα ήταν ύπεροχη. Δεν εί-
χε κάμει μίαν άνθητική πράξι.

—'Οχι. Είχε κάμει μία θυσία
για τόν άγαπημένο της, για
τόν νέο, που άναχωρούσε για
τη φωτιά του πολέμου.

—Μη στενοχωρείσαι, της έ-
λεπε ή αδελφή του 'Αλεξ. Θά σε
δοθήσω εγώ και δεν θα μεί-
νης άπροστάτευτη. Να είσαι
υπερήφανη που θα γίνης μητέ-
ρα. 'Η πατρίδα μας έχει άνά-
γκη από στρατιώτες...

Οι δύο φίλες έχωρισαν πε-
ρισσότερο συνδεμένες από
πρίν. 'Η αδελφή του νέου εϋ-
ρίσε στο σπύτι της, όπου την
περίμενε τό φοβερό νέο: 'Ο
'Αλεξ, κατ' άνακαίνωσιν του
'Επιτελείου, έθωρείτο ως έξα-
φανισθείς...

ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΗ ΠΡΑΞΙΣ

Τό σπύτι του 'Αλεξ είχε θυ-
θισθώ στο πένθος. Βαρύτε-
ρο και πίο σπαρτακτικό ή-
ταν τό πένθος της Ρόης. 'Αλλ'
ή αδελφή του έξαφανισθέντος
έπήρε μία γενναία απόφασι.

Επήγε ύστερα από λίγες μέ-
ρες στο σπύτι της Ρόης, την
έπηρε και την έφερε σχεδόν
δια της βίας στους γονείς της.

—'Η κοπέλλα αυτή, τους έ-
λεπε, ήταν φίλη του 'Αλεξ. Και
θα φέρη στόν κόσμο ένα παι-
δί του αδελφου μου.

Κανείς δεν μπορούσε να έ-
ρη τί συνέπειες θα είχε ή τολ-
μηρή, μα τόσο ώραία πράξις
της γενναίας αυτής νέας. Οι
γέροί, όταν άκουσαν αυτό τό
νέο, έμειναν για λίγο σαστι-
σμένοι:

—'Αλήθεια; ψιθύρισε με τρε-
μουλάσση φωνή ο πατέρας.
Παιδί του 'Αλεξ; 'Όποτε θα γί-
νω παππούς;

Επήρε στην άγκαλιά του
την Ρόη και την έφίλησε στο-
γάκι. Τό ίδιο και ή μητέρα.
Τα μάτια των δύο γερών έ-
πλεαν στα δάκρυα.

—Θά μείνης μαζί μας, παι-
δί μου, έλεπε στη Ρόη ή πλου-
σία κυρία.

Εκείνη ή μέρα ήταν για ό-
λους ήμέρα συγκινήσεων, δα-
κρύων και κινήσε όδύνης για
— έξαφανισθέντα νέον. Μα ο
Θεός, όταν οι άνθρωποι γίνων-
ται καλοί και δίκαιοι, δεν τους
άφίνει χωρίς άνταμοιβήν.

'Όσοα από λίγες ήμέρες
ήλθε από τό έπιτελείο νέα άγ-
γελία, ότι ο 'Αλεξ είνε πολύ
καλά εις την ύγείαν του και
ότι εκ παροξυνήσεως 'έξελη-
φθώ ως έξαφανισθείς.

Ο 'Αλεξ ζή! 'Ο 'Αλεξ είνε
καλά! Φαντασθήτε την χαρά
των γονέων του και πρό παν-
τός της Ρόης. 'Ο πατέρας του
νέου του έστειλε στο μέτωπο
τό έξοχό σύνομο γράμμα:

«Παιδί μου, είμαι υπερήφα-
νος και εϋτυχισμένος από σε-
να. 'Εδείχθης πραγματικός άν-
τρας και στο μέτωπον και στα
μετόπισθεν. Στην 'Αλβανία κα-
τατρόπωνεις τόν ύπουλο και δό-
λιο έχθρό μας. 'Εδώ, πρίν φύ-
γης, έφρόντισες να με κάμης
παππού. Σ' ευχαριστώ, παιδί
μου».

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΣΩΡΤΣΙΑ: —'Εχετε άνάγ-
κη από πολεμοφόδια;

ΜΕΤΑΞΑΣ: —'Οχι, έχω αρ-
στώ. Αυτά που παίρνω απ' τους
'Ιταλούς μου άρκουν.

(Από τό Αλγυπτιακό
— α' Ακχέρ Σάαν) —

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣΜΑΣ

Στό έρχόμενο

ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΩΜΕ

έκτενείς περιλήψεις των προ-
ηγούμενων

Σ' ΟΛΑ ΤΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

5ον

— Είσαι θράκος, Έκαμε ο Φροντέ με άρκε-
τό θρασος... Είσαι η πιο νάρητη γυναίκα
που εγνώρισα στη ζωή μου.

Τόν έκτύπαξε εκείνη σοδάρα και σε λίγο
ο Φερνάνδος άναγκάσθηκε να φύγει, γιατί
το ύψος της του έδειχνε πως δεν ήθελε πια
ουζήτησι σ' αυτόν τόν τόνο.

«ΕΝ ΕΙΜΑΙ ΔΕΙΔΟΣ, ΝΑΝΤΙΑ»
Έπεσαν πολλές ημέρες. Τά μάτια της
κόρησας Νάντιας ντε Ζιρά ήταν πάντα δα-
κρυμένα. Δεν έβγαίνε καθόλου σχέδον και
άλλη λέξι δεν έργαζαν στα χείλη της, παρά
«κορούλα μου! Γλυκαία μου κορούλα!»

Ένα απόγεμα, η μητέρα της επί τέλους
την έπεισε να κόμει έναν περιπότο στο δάσος
της Βουλώνης, έτσι γιά να συνέλθη. Έπι-
ρε λοιπόν τόν μικρό 'Αλβέρτο από τό χέρι
η Νάντια και προχώρησε με δίμα θλιμέ-
νο προς τό δάσος. Μόλις είχαν μπει στις δέν-
δρστοιχίες και ο μικρός έφώναξε χτυπών-
τας τά χερσάκια του με χαρά:

— Ο κύριος Ροδόλφος! Ο κύριος Ροδόλ-
φος!

Η Νάντια ένοιωσε την καρδιά της να
σταματήσει. Θάθελε να τραπή εις φυγήν.
Γιατί άν ο νέος διενειότο να της ζητήσει έ-
ξηγήσεις, δεν ήξερε τί να του πη...

Και έπειτα, δεν έπρεπε να την ιδή κανένα
μότι να του μιλά... Κανένα. Ο άντρας της
δεν είχε πού τό πώς όσο και μακριά να έρισκο-
ταν, θα τό έμειναν πώς τόν είχε ξαναϊδή
και θα τόν έσκότωνε!...

Στάθηκε δύο λεπτά άναποφάσιστη. Και ο
Ροδόλφος πού περιπατούσε θλιμμένος, την εί-
δε από μακριά. Έκανε να τραπή εις φυγήν
και αυτός, 'Επειδή και αυτός δεν ήξερε πώς
να φερθή με τη Νάντια. Είχε δλο τό δικαί-
ωμα να της παραπονεθί... Είχε τό δικαίωμα
να κρη τό θυμωμένο και να μνη την χα-
ρήτη καν... Ναι... με αυτό δεν ήταν δυνα-
τόν. Κάτι τόν έπρωγαγε ακατανίκητα κοντα
της. Θά τόν ειρωνευόταν, ίσως... θα του
φερόταν ύπεροπτικά... γιατί όχι!... 'Αλλά
καλύτερα ήταν όλα αυτά, παρά η σιωπή και
η δούλη ψυχρότης.

Με δίμα λοιπόν γοργό και σταθερό, άν
και άντελλήθη την επιθυμία της να μνη τόν
χαϊρήτην, έτρεξε κοντά της.

— Νάντια, είπες κυττάζοντας την με τό δ-
μορφα γαλανό του ματία μέσα στα μάτια πού
τα έβλεω να πέσω στα πόδια σου και να σου
ζητήσω συγγνώμη...

— Όχι, δεν θέλω να άκούσω τίποτε, έφω-
ναξε σχεδόν με άγνία η κόμησης. Φύγε από
κοντά μου, Ροδόλφε, φύγετε κύριε ντε Ιρε-
νύ!

— Μά, γιά όνομα του Θεού, τί συμβαίνει;
έπέμεινε ο Ροδόλφος. Είπε δυνατόν να μου
φερθήτε τόσο σκληρά και να μη με συγχω-
ρήσετε γιά μιάν άσότησση λέξι πού ο θυ-
μός μ' έκαμε να πώ... 'Αλλά και πριν ά-
πό τη μονομαχία μου δεν με δεχόσαστε...Και
τό έζήτησε πώς είμαι ο πιο ελίκρινος φίλος
σας, δεν τό έζήτησε!

Την έκτύπαξε θαθεία, και όλη η ψυχή του
είχε μαζευτή στη θερμή αυτή ματία.

Τό αίμα άντέθηκε στο μάγουλο της Νάν-
τας. Τόν Ροδόλφο τόν είχε γνωρίσει προ
δύο έτών. Της τόν είχε συστήσει ο άνδρας
της, πού τόν έκτιμούσε ύπερβολικά. Της είπε
πως είνε φοιτητής και ποιητής. Και ο Ρο-
δόλφος της έδίδασκε στίχους τρυφερούς, ε-
ρωτικούς. Είχε παράσι όμορφες ώρες κοντά
του, διαβάζοντας στίχους δικούς του ή ξένους
και δινώντας του συμβουλές. Η φίλια τους
ήταν λίγη μητρική στοργή και λίγος έρωας...

Ίσως, έκ μέρους του παιδιού, 'Αλλά ποτέ
δεν είχε άφήσει μιάν λέξι έρωτική.

Ποτέ δεν είχε φερθή διαφορετικά, παρά

με άπόλυτον σεβασμό, με θαυμασμό και
αφοσίωσι. Και άν τό γυναικείο της ένστικτο
της έλεγε πως ίσως όλα αυτά να ήταν άγά-
πη, ποτέ μιά άσότησση έκδήλωσις έκ μέ-
ρους του δεν είχε έρθει να διαταράξη τις ά-
πλές και έγκάρδιες σχέσεις τους. Τώρα ό-
μως δεν μπορούσε να τόν άντικρύση χωρίς
να κοκκινίση, χωρίς να θυμώθι πώς αυτός
ήταν και τό θυμά, αλλά και ο ύπαίτιος όλης
της δυστυχίας της. Χωρίς να τό θέλη, θέ-
βαια, και χωρίς να τό φαντάζεται...

Ένώ λοιπόν είχε αποφασίσει να μη σταμα-
τήσει καθόλου να του μιλήση, σταμάτησε και
του είπες, κυττάζοντας τον μέσα στα γαλα-
νά του πιστά μάτια, με ελίκρινεα:

— Ροδόλφε, θέλω να μάθης μία φορά γιά
πάντα, πώς κι' άν σου φέρωμαι διαφορετικά,
κι' άν δεν μπορείς πιά να σε δεχθώ στο σπίτι
μου, τά αλοθίσματά μου άπεναντί σου δεν άλ-
λαξαν. Πάντα είσαι γιά μένα ένας φίλος κα-
λός και αγαπητός... 'Αν όμως θέλεις να
μού άποδείξεις πως είσαι άληθινός μου φίλος,
μού άποδείξε πως είσαι άληθινός σπιτι μου, μνη προ-
σπαθήσης ποτέ, ποτέ, τ' άκούς, να μου έα-
νάμνησης. Πές ότι πέθανα, πως δεν ύπάρχω
πιά γιά πάντα.

— Τά λόγια σου μπορούν να με τρελλά-
νουν. Νάντια, την έκοψε κόκκινος από την
ταραχή του ο νέος. Γιατί άλλαξες έτσι έα-
φνικά άπεναντί μου;

— Ω, Ροδόλφε! παρεκάλεσε η γυναίκα
θερμά. Σε ίκετεύω όλη μου μιλιάς άλλο.

Σέβασε έντελώς τη φίλια μας από τη ζωή
σου...

— Όχι, άν δεν μου τά έξηγήσης όλα, Νάν-
τια.

— Νά, με δύο λόγια μόνο μπορώ να στά
πώ... 'Αν σε ίδούν κοντά μου, άν μάθη κα-
νεις ότι σου μιλάω, είσαι χαμένος, κατα-
δικασμένος σε θάνατο.

Την έκτύπαξε με άφάνταστη έκπληξη.

— Τι είνε αυτά πού λές, Νάντια; Και πούος
έπιδουλεύεται τη ζωή μου; Κακό δεν έχω
κάνει σε κανέναν.

— Μη μου ζητάς άλλες έξηγήσεις...
— Άστε, άν με ίδούν κοντά σου, διατρέ-
χω κίνδυνο... Μήπως διατρέχεις και σύ
κίνδυνο, Νάντια;

— Ω, τί σημασία έχει γιά μένα; άποκρι-
θηκε με άπογοήτευσή η γυναίκα. 'Εξ άλλου,
έγώ δεν κινδυνεύω, έσύ κινδυνεύεις, Ροδόλ-
φε!

Η φωνή της ήταν θερμή, γεμάτη πόνο.

— 'Αν κινδυνεύω μόνον έγώ, είπες ο νέος
σηκώνοντας τό κεφάλι, τότε δεν ύπάρχει λό-
γος να μη σε θλώω, Νάντια! 'Ω, πώς φαν-
τάστηκες πώς θα προτιμήσω να μη διατρέξω
κίνδυνο παρά να σε ίδώ...

— Είσαι παιδί, πολύ παιδί ακόμα... άρ-
χισε η κόμησης.

Μά ο Ροδόλφος την έκοψε άνυπόμονα:

— Νάντια, σ' έφορκίζω... Οι μητέρες μας ή-
ταν φίλες, θυμάσαι;... Μ' έπαρινε η δική
σου ή μητέρα στην άγκαλία της... Σ' έέορ
κίζω λοιπόν στην παλιά και ιερή μας φίλια

πές μου τί συμβαίνει... Πές μου όλη την ά-
λήθεια.

Ο μικρός 'Αλβέρτος άρχισε εκείνη την
στιγμή να άνυπόμονη. Τραβούσε τό χέρι της
μητέρας του και έλεγε με την κελαϊστική
φωνούλα του.

— Πάμε σπίτι, πάμε σπίτι, κύριε Ροδόλ-
φε!

— Δεν θέλεις νάρθω μαζί σου στο σπίτι;
ρώτησε ο Ροδόλφος. 'Εκεί θα μπορέσης να
μού έξηγήσης...

— Όχι, όχι, τόν έκοψε τρομαγμένη η κό-
μησης.

— Τότε, είπες ο νέος με φωνή σταθερή,
πρέπει να μου τά έξηγήσης εδώ όλα. 'Αλβέρ-
το, πήγαινε εκεί στη λίμνη να ιδής τους κι-
κνους.

— Υπήκουσε με χαρά ο μικρός, και ο νέος
έτραβήξε την κόμησης πού πέρα λιγάκι και
κάθησε μαζί της σ' έναν παγκό.

— Δεν είνε σωστό, είπες η Νάντια... Εί-
νε έπικίνδυνο... Δεν πρέπει να σου πώ τί-
ποτε... Δεν μπορώ να σου μιλήσω...

— Φανόταν ύπερβολικά παραγμένη. Μά ο
Ροδόλφος έπέμεινε τόσο, πού στο τέλος του
έπεται η Νάντια:

— Νά... Ροδόλφε... Θα σου πώ τη θάσι
του κακού... ο άνδρας μου ύποπτεύεται πως
η σχέσις μας δεν είνε άγνή...

Την έκτύπαξε κοκκινίζοντας ως τά αυτιά τό
παιδί.

— Αυτό μόνο μπορώ να σου πώ, είπες η
κόμησης σιγά.

— Γιά όνομα του Θεού! ψιθύρισε ο Ρο-
δόλφος. Πώς είνε δυνατόν!

— Καταλαβαίνεις λοιπόν καλά, πώς πρέ-
πει να μη σε ξαναϊδώ.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε, έκαμε ο νέος.
Ο άνδρας σου λέπει, Νάντια, είσαι λιμνέ-
νη γιά τό θάνατο της κορούλας σου...

— Στά λόγια αυτά, δάκρυα άνέβηκαν στα
μάτια της Νάντιας. Προσπάθησε να τά πι-
ξί, με δεν μπόρεσε.

— Ω, συγχώρησε με, Ροδόλφε, ψιθύρισε.
Δεν μπορώ να κρατήσω τό δάκρυά μου όταν
μού μιλούν γιά την κορούλα μου...

— Τό άτόχημα είνε θέβαια φοβερό, είπες
παρηγορητ κα ο νέος. 'Αλλά είσαι ακόμα νέα.
Νάντια, θα άποκτήσης και άλλα παιδιά. Η
κορούλα σου θα είνε άγγελοΰδι κοντά στο
Θεό.

Δε θάσταζε πιά η άμοιρη μάνα. Άνυμολ έ-
φούσκωναν τό στήθος της.

— Μά έσύ ύποφέρεις άφάνταστα, Νάντια,
είπες ο Ροδόλφος με μεγάλη συγκίνηση.

— Ήταν έτοιμος σχέδον να κλάψη κι' αυτός.
— Έτσι τόν συγκινούσε θαθεία ο πόνος αυτής
της μητέρας, 'Εκανε ν' άπλώσει τό χέρι του,
να τ' άκουμήσση παρηγορητικά στο χέρι της,
άλλά έβελίσασε.

Η φανερή του συγκίνησης, η άφοσίωσις πού
ζωγραφίζόταν στη νεανική, πιστή του φυσιο-
γνωμία, την συνεκίνησαν θαθεία στην καρ-
διά. 'Όχι, δεν μπορούσαν να λένε ψέματα
αυτά τά μάτια, τά γαλανά και καθαρά.

Μπορούσε να τους έχη άπόλυτη έμπιστοσύνη.
— Έπρεπε να του φερθή με άπόλυτη ελίκρι-
νεια. Κατεβάζοντας τά μάτια, του είπες ψιθυ-
ριστά:

— Ροδόλφε, είνε φοβερό αυτό πού θα σου
άποκαλύψω... 'Ο Ζεράρ έχει την ιδέα η μάλ-
λον την πεποίθησι πως η κορούλα πού άπέ-
κτησε είνε δική σου παιδί!...

— Άνοξε τά μάτια του πελώρια τό παλλη-
κάρι. Την έκτύπαξε σά να μην καταλάβαινε.
Μετά πολλή ώρα, ψιθύρισε:

— Δεν είνε δυνατόν! Είνε φοβερό!

Τότε η κόμησης του τά διηγήθηκε όλα.
Και στο τέλος τόν ίκετεύσε πάλι να μνη
προσπαθήση πιά να την ξαναϊδή... Νά την
έξασση, να σβύση την ώρατα τους φίλια.

— Άκούγε ο Ροδόλφος σά να μην καταλά-
βαινε. Στο τέλος, είπες με σταθερή φωνή:

— Νάντια, κάποιος έξήλεψε τη φίλια μας,
κάποιος έξήλεψε την εύτυχία σου, και έστει-
λε αυτό τό άνώδυνο γράμμα. 'Αλλά τώρα
πού έζρώ τά πράγματα, σε ίκετεύω, μη μου
άρνηθής τη χορή νάρχωμαι να σε έλέτη και
να σε θωπή άν έχης καμιάν άνάγκη.

— Όχι, Ροδόλφε, τρέμω!

— Δεν είμαι δειλός έγώ, Νάντια, είπες ο
νέος με ύπερφάνεια. 'Ο Ζεράρ είνε μακριά
δυστυχώς, αλλούως ίσως θα μπορούσα να του
έξηγήσω...

— Γιά τό Θεό, έφώναξε η Νάντια. Ποτέ
δεν πρέπει να μάθη τί σου είπα...

— Αφού τό θέλεις, στο όρκίζομαι πώς δεν
θα τό μάθη. 'Αλλά στο σπίτι σου θα έρχωμαι
σάν πρώτα, περισσότερα παρά πρώτα, γιά-
τί είσαι άδίκημνη, λυπημένη, κι' έχεις ά-
νάγκη από έναν άληθινό φίλο.

— Θα τρίω κάθε φορά...

— Έγέλασε ο νέος.

— Όχι, Νάντια... 'Εχω γερά χέρια και
γερή καρδιά. Θα μπορέσω να άντιμετωπίσω
τόν κίνδυνο, άν παρουσιαστή. Και θα προ-
σπαθώ με όλες μου τίς δυνάμεις να έρθ
τά ίχνη της δυστυχίας κορούλας σου.

Τούρριξε η κόμησης μιάν ματιά γεμάτη
έμπιστοσύνη και χαριστική.

ΕΛΠΙΔΕΣ ΚΙ' ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΕΙΣ

— Ημέρες άγωνιώδεις άκολούθησαν γιά τη
Νάντια ντε Ζιρά. 'Ο Φερνάνδος έρχόταν τα-
κτικά και κάθε φορά της έλεγε πως άνεκάλυ-
ψε άλλο ίχνη της κορούλας της. Χωρίς να
τολμά να της κάνει προτάσεις φανερές, όπως
μιά φορά, της έδεχνε με τό όφος τού άρκε-
τά καθαρά πως η άμοιρή του δεν μπορούσε
να είνε άλλη παρά η άγάπη της. Και η Νάν-
τια έπάλευε μεταξύ της άποστηropheς πού της
γεννούσε μιάν τέτοια σκέψις και της λαχτάρας
να έρη τό παιδί της με κάθε θυσία.

Και ο Ροδόλφος έρχόταν σχέδον κάθε μέ-
ρα. Με τό καπέλλο κατεβασμένο ως τά μά-
τια, με τόν γιακά του σηκωμένο ψηλά, έμ-
παίνε στο σπίτι με προφυλάξεις, σάν ένοχος.

— Ήταν αξίωσις της Νάντιας αυτή η προφυ-
λάξις. 'Όσο έβλεπε την άγνή του άφοσίωσι,
έτρεψε γιά τη ζωή του, 'Ο κόσμος ήταν κα-
κός, τό είχε δοκιμάσει αυτή πικρά. Κάποιος
θα έρισκόταν να μαρτυρήσει τις έπισκέψεις
του Ροδόλφου στον άνδρα της. Και τόν η-
έφερε καλά τόν κόμητα. 'Η έκδικήσις του δεν
θα άργούσε.

— Μεταξύ τών περισσότερων πολυτέκνων
άνδρών της Ιστορίας συγκαταλέγονται και
ο Ραμσής ο Β', Αιγύπτιος Φαραώ, πού
ήταν πατήρ 162 παιδιών: 111 γυιάν και
51 θυγατέρων.

— 'Ο Έκλέκτορ της Σαξωνίας και θα
σιλεύει της Πολωνίας Αδούλφος ο 'Ισχυ-
ρός, θεμελιώτης τού πλούτου της Δρέ-
σδης, είνεν έπνομασθή 'απτήρ τού λαού
του, έπειδή... ο περισσότεροι έκ τών υ-
πάρχόντων τού ήταν πραγματικά... παιδιά
του, κορπία άμετρήτων έρωτικών του σχέ-
σεων.

— 'Ο βασιλεύς τού Σιάμ Ραμά ο Ε'
πέθανε τό 1910, αφήνοντας 3.000 συζύ-
γους και 370 παιδιά, έκ τών όποιων 134
άγόρια, τά δε υπόλοιπα κορίτσια.

— 'Ο Μουλάι 'Ισμαήλ, πού έβασίλευσε
στο Μαρρόκο επί 57 έτών, όταν πέθανε τό
1727 άφησε 548 υιούς και 340 θυγατέ-
ρες, κορπία τών σχέσεων του με τις
γυναίκες τού χαρμελιού του.

— Η Νάντια τώρα πού είχε πη τό μυστικό
της στον Ροδόλφο, μετάνιωανε πού τό είχε
έκμυστηρήσει και στον Φερνάνδο. Καταλά-
βαινε πως άν μπορούσε κανείς να τη βοηθή-

ση άντιδοτελώς, αυτός ήταν ο Ροδόλφος, τό
άγιο, θαρραλέο παιδί, πού δεν σκεπτόταν να
την έκμεταλλευθή, και της έδειχνε άληθινή
φίλια. 'Αλλά τώρα πιά ήταν άργα. 'Ο Φερ-
νάνδος ήξερε τό μυστικό της. Δεν μπορούσε
να έξηγήση ούτε στον έαυτό της η Νάντια
γιατί ένοιωσε κάποιον φόβο σ' αυτή τη σκέ-
ψη. Μά ήταν σίγουρη πως τώρα σά να τόν
φοβάταν τόν άνδρα αυτόν με την άδύνατη,
κλειστή φυσιογνωμία και με τό δυσάρεστο
γέλιο.

— Ένώ τέτοιες σκέψεις περνούσαν από τό
μυαλό της κόμησης ντε Ζιρά, και οι μέρες
της κυλούσαν θλιμμένες, στη σοφία της Μα-
ριέττας κάθε μέρα διαδραματίζονταν δυσά-
ρεστες σκηνές.

— Δεν σε πιστεύω πιά! Είλεγε έξω φρενών
έκείνο τό πρσί η μοδιτρούλα στον έραστή
της, τόν Φερνάνδο. Μου είχες ύποσχεθί πως
θα με παντρεύουν όταν μ' έστειλεις να κά-
μω εκείνη τη σκηνή στην κόμησης και να
πάρω στο λαιμό μου μιάν άθάνα γυναίκα. Δεν
έτήρησες τό λόγο σου. Τώρα μου θέτεις έ-
ναν όρο, πού έρείς πως είνε σχέδον άδύνα-
τον να έκπληρώσω. Νά έρω τά ίχνη της κό-
ρης της!

— Πρέπει να τά έρρη! είπες ο Φερνάνδος
ψύχραιμος, έαυλωμένος σε μιάν πολυθρόνα.

— Και γιάτί δεν τά έρίσκεις έσύ;

— Προσπάθει... Μά είνε δύσκολα αυτό τό
πράγμα γιά έναν άνδρα. Ένώ γιά μιάν μοδι-
τρούλα, όλα τά σπίατα είνε άνοικτά.

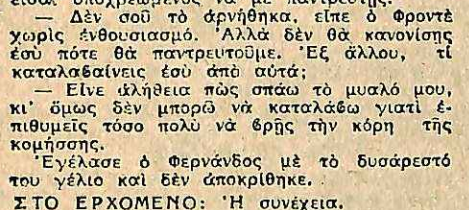
— Μά πώς είνε δυνατόν να είδωσω σε ό-
λα τά σπίατα τού Παρισιού; 'Εξ άλλου, γιά-
τί συνδέεις τό γάμο μας με την κόμησης ντε
Ζιρά και με τό παιδί της; Τι μ' ένδιαφέρει
έμένα; Με άπάτησης, μού ύποσχεθήκες γάμο,
είσαι ύποχρεωμένος να με παντρεύτη.

— Δεν σου τό άρνήθηκε, είπες ο Φροντέ
χωρίς άνδουσιασμό. 'Αλλά δεν θα κανονίσης
έσύ ποτέ θα παντρευτούμε. 'Εξ άλλου, τί
καταλαβαίνεις έσύ από αυτά;

— Είνε άληθινός πώς σπιάς τό μυαλό μου,
κι' όμως δεν μπορώ να καταλάβω γιάτί έ-
πιθυμείς τόσο πολύ να έρρης την κόρη της
κόμησης.

— Έγέλασε ο Φερνάνδος με τό δυσάρεστό
του γέλιο και δεν άποκρίθηκε.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

Κατά τους άσφαλεστέρους ύπολογι-
σμούς, τό σύνολο τού πληθυσμού της γής
δεν περνά τά 1800 εκατομμύρια ψυχών.

— Άν ύπήρχε τρόπος να συγκεντρωθ
στο ίδιο μέρος, όλη η ανθρωπότης, θα
χωρούσε σε χώρο πολύ μικρότερο άπ' ότι
μπορεί να φαντασθί κανείς.

— Ένα μεγάλο σχετικό νησί θα έφθα-
νε και θα έπερίσσειε, προκειμένου να πε-
ριλάβη όλόκληρη την ανθρωπότητα.

— Σε έκτασι ενός μιλίου χωρεύν 12.
000 άνθρωποι.

— Σ' ένα τετραγωνικό μίλι χωρεύν
άνετα 147 εκατομμύρια άνθρωποι.

— Όλοι οι άνθρωποι πού είνε σκοπισμέ-
νοι στην έπιφάνεια τού πλανήτου μας, τό
σύνολο δηλαδή της ανθρωπότητος, θα
μπορούσε να συγκεντρωθ, σάν ένα κοπάδι,
σε μιάν έπιφάνεια δώδεκα τετραγωνικών
μιλίων.

— Τά 1800 εκατομμύρια τού πληθυσμού
της γής μετρά είας θα γέμιζαν έναν κύβο
πού κάθε γωνία του θα είχε μήκος ενός
χιλιομέτρου.

— Ένα κομτί, τό ύψος τού όποιου θα
ήταν ήσο προς τρεις πόγους τού 'Αϊφελ,
τόν έναν επάνω στον άλλον και πού θα εί-
χε ανάλογο πλάτος και μήκος, θα έφθανε
γιά να χωρέση άνάμεσα στα τέσσερα τοι-
χώματά του πών ό,τι επί της έπιφανείας
του πλανήτη τούτου λέγεται άνθρωπος.

— Μεταξύ τών περισσότερων πολυτέκνων
άνδρών της Ιστορίας συγκαταλέγονται και
ο Ραμσής ο Β', Αιγύπτιος Φαραώ, πού
ήταν πατήρ 162 παιδιών: 111 γυιάν και
51 θυγατέρων.

— 'Ο Έκλέκτορ της Σαξωνίας και θα
σιλεύει της Πολωνίας Αδούλφος ο 'Ισχυ-
ρός, θεμελιώτης τού πλούτου της Δρέ-
σδης, είνεν έπνομασθή 'απτήρ τού λαού
του, έπειδή... ο περισσότεροι έκ τών υ-
πάρχόντων τού ήταν πραγματικά... παιδιά
του, κορπία άμετρήτων έρωτικών του σχέ-
σεων.

— 'Ο βασιλεύς τού Σιάμ Ραμά ο Ε'
πέθανε τό 1910, αφήνοντας 3.000 συζύ-
γους και 370 παιδιά, έκ τών όποιων 134
άγόρια, τά δε υπόλοιπα κορίτσια.

— 'Ο Μουλάι 'Ισμαήλ, πού έβασίλευσε
στο Μαρρόκο επί 57 έτών, όταν πέθανε τό
1727 άφησε 548 υιούς και 340 θυγατέ-
ρες, κορπία τών σχέσεων του με τις
γυναίκες τού χαρμελιού του.

Ο ΚΟΥΜΠΑΡΟΥΛΗΣ

ΗΠΙΚΑΙΡΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Γυρίζοντας σπίτι της, η Τούλα Πενετού,
άγγιγγελα θριαμβεύοντα στον άνδρα της:

— 'Εγίνα κι' έγώ 'κουμπαρούλα' τού
στρατιώτη. 'Εχω κι' έγώ τώρα τόν 'κουμ-
παρούλη' μου στο στρατό.

— 'Ο 'Ιάκωβος Πενετός έσήκωσε τούς ώμους:
— Τά θερμά μου συγχαρητήρια. Καλο-
ρίκιος. Πώς τόν λένε;

— Ήταν άρκετά ήλικιωμένος ο σύζυγος, ώ-
στε κάθε έκδήλωσις της νέας άκόμη γυναίκας
του να τόν άνηυχή κάπως. 'Η Τούλα έβγα-
λε από τό τσαντάκι της μιάν σημείωσι και έ-
δίδασκε:

— Βαρκαλάς Τριαντάφυλλος, Μονάς 863,
Τ. Τ. 997.

— Και τί δουλειά κάνει ο 'κουμπαρούλης' σου;

— Μήπως ξέρω; Θα του γράψω και θα τό
μάθω.

Μετά όκτώ ημέρες, η κυρία Πενετού πήρε
την άπάντησι. Ένα γράμμα καλογραμμένο,
με ώραιον γραφικό χαρακτήρα. 'Ο Βαρκα-
λάς της έγραφε με πολλή ευγένεια, με πολύν
σεβασμό, αλλά χωρίς καμιάν έκφρασι εύ
γνωμοσύνης. 'Εδωσε τό γράμμα στον άντρα
της:

— Διάβασε. Γράφει ώραία.

Τό έδιάβασε ο σύζυγος και τό έπέστρεψε
λέγοντας:

— Ναι, αλλά δεν σου λέει τί δουλειά κά-
νει.

— Και τί μ' ενδιαφέρει;

— Η Τούλα έξακολούθησε να του γράφη
τακτικά, να του στέλνι γλυκά, ταίγιάρα πο-
λυτελικά, έλκεντά θύλια και ό,τι άλλο μπο-
ρούσε να φαντασθί πώς θα τόν ένδιέφερε.

— Εκείνος της άπαντούσε μ' ευγένεια, της έλε
γε πως είνε πολύ συγκινμένος με την κα-
λώση της, πως έχουν τά ίδια γούστα, και
πως ένοιωσε πολύ εύτυχισμένο τόν έαυτό του
πού άπέκτησε μ' ά 'κουμπαρούλα' τόσο ευ-
πνη και τόσο γενναίοψυχη. 'Η Τούλα τόν φαν-
ταζόταν ένα ώραίο παλληκάρι, με καλοδουε-
νο σώμα και με καλλιεργημένο τό πνεύμα.

— Από καμπίστον καιρό, έπαυσε να δείχνη
τά γράμματά της η Τούλα στον άντρα της,
όταν μιάν μέρα τού άγγιγγελε πως ο στρα-
τιώτης της θα έπαρινε άδεια και θαρχόταν
να τούς έπισκεθί. 'Ο Πενετός, άρκετά δύσα
ρεστήμενος με την άναγγελία, άποκρίθηκε
πως δεν έχει καμιά διάθεσι να τόν συναν-
τήση. Τη στιγμή όμως πού έπαρινε τόν κα-
φέ του με τη γυναίκα του στο μικρό σαλονά-
κι, έμφανίζεται η καμαριέρα και άναγγέ-
λει:

— 'Ηθε ο στρατιώτης, ο προστατευόμενος
της κυρίας.

— 'Ας περσίση! άποκρίθηκε ξηρά ο Πενε-
τός.

Σε λίγο παρουσιάσθηκε ένας ψηλός, καλο-
θεμισμένος στρατιώτης, κατακόκκινος από τη
συγκίνηση, διαστακτικός και συνεταμένος.
— Ένας συμπαθέστατος χωριάτης, πού δεν ή-
ταν και πολύ νέος. Προχώρησε, έχαίρετσε και
είπε:

— Βαρκαλάς Τριαντάφυλλος.

— 'Ο 'Ιάκωβος Πενετός έπρωθυμοποιήθηκε να
τόν περιποιηθί.

— Καθίστε, παλληκάρι μου. Θέλετε κα-
φέ, κονιάκ. Τι παίρνετε;

—Γι' συμφανεί; Μήπως ετοιμάζεσαι πάλι νά κάνη
σέ κανέναν τόν κάργα;
ΜΟΥΣΧΟΛΙΝΙ! — Αλλοίμονο, πάει πιὰ εκείνος ὁ καιρός. Τώρα
ἔχασα τὴν ἰσορροπία μου.
(Ἀπὸ τὸ « Ἀλ Μουσαβάρα »)

22ον

«Έκαμε νόημα το Πύρρον και ο φίλος του τον έβλεπε και φορτώθηκε στην πλάτη του τη γερνίσια. Μ' αυτό το ιερό φορτίο εξακολούθησαν τη φυγή.

Πού έπηγαν κι' αυτοί δεν ήξεραν. Ακολουθούσαν το ξέφρενο πλήθος, που προχωρούσε... Καθένας βαστούσε ό,τι είχε προφθάσει να σώσει.

«Ένα μπόνι. Ένα άγαλμα. Ένα μωρό... Και όλοι προχωρούσαν, προχωρούσαν φωνάζοντας, ενώ η άναπνοή τους γινόταν όλο και πιο δύσκολη.

«Άσφρα η Ροδόκλεια έβαλε μιά σπαρτακτική φωνή.

— Πρέπει να γυρίσω πίσω. Πρέπει να πάω να ιδώ τι έγιναν οι γονείς μου.

«Είστασε ο Μάρκελλος μιά στιγμή και ο Πύρρος είπε:

— Αυτά είναι αδύνατα! Ο δρόμος προς το θούνο σημαίνει θάνατο.

— «Όχι, Πύρρε, θα δοκιμάσω, τον έκοψε ο Μάρκελλος. Όπως σώω εγώ τη μητέρα μου, έτσι και η Ροδόκλεια το δικαίωμα να σώσει και αυτή τους γονείς της, αν μπορεί.

Πήραν έναν από τους ανθρωπίνους δρόμους και σε λίγο βρέθηκαν έξω από την πόλη.

«Η φρίκη ήταν ακόμη μεγαλύτερη εδώ. Κάθε τόσο, καθώς φουσούσε ο αέρας, τους έφεραν ένα κύμα πύρινης βροχής. Αναγκάζονταν να προχωρούν σκυμμένοι για να ποφύλαχθούν. Ώστόσο προχωρούσαν, επίμονα.

Μα σε μία στιγμή σταμάτησαν και τα πόδια τους ρίχσαν στη γη. Από την κορφή του θουνού άρχισε να κατακυλάει τώρα όχι πια σκόνη πύρινη, μη ένα αληθινό ποτάμι πυρίνου και να χύνεται στις πλαγιές εκεί που ανθίζαν τ' αμπέλια, εκεί που ήταν το κομμένο κτήμα του Φερώνιου και το καταπατημένο κτηματάκι του Μένονος.

Σε λίγο θάσσαν και κεί που ήταν το σπταίο της Ροδόκλειας.

— Είπε τρέλα να προχωρήσω άλλοι έφώναζε ο Πύρρος.

Και ο Μάρκελλος, είπε, γυρίζουμε θλιμμένος τη ματιά του στη Ροδόκλεια:

— «Αν έμειναν μέσα στο σπίτι, εινε καταδικασμένοι. Αν πάμε κι' εμείς, μονάχα θα χαθούμε και δεν θα τους σώσουμε.

Τα χείλη της παιδούλας τρεμούλιασαν. Και δίχως λέξι, δούλη, πήρε το δρόμο της επιστροφής. Σε λίγο, αναγκάστηκαν να ταχύνουν το βήμα τους, επειδή ο πυρρός ποταμός έπαιζε με τους προχωρούσε.

— Πού θ' πάμε; ρώτησε η Θεανώ.

Προς τη θάλασσα! αποκρίθηκε ο Πύρρος. Μονάχα εκεί μπορούμε να βρούμε τσως σωτηρία.

ΜΙΑ ΕΦΙΛΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Πόσες ώρες έκαναν για να φθάσουν στην άκρογιαλιά, κινώντας από τους δυστυχισμένους αυτούς δεν θάβερνε να πη. Σε κάθε βήμα αναγκάζονταν να σταματήσουν είτε για να πάρουν άνοση, είτε για να προφυλαχθούν από κανένα τοίχο που γκρεμιζόταν ή για να κατορθώσουν να προχωρήσουν ανάμεσα στο πλήθος.

Προχωρούσαν όλοι σαν σκίες. Το σκοτάδι ήταν βαθύ, και μόλις φωτιζόταν από μερικές αναμμένες δάδες. Κάθε τόσο ακόνιζαν πότε σε έρείπια, πότε σε σκοτωμένους. Η Ροδόκλεια ένοιωσε τα πόδια της να λυγίσουν, σαν παλεύει ως την τελευταία της πνοή γιατι καταλάβαινε πως αν έπεφτε αυτή, θα χανόταν μαζί της και ο Μάρκελλος, που σίγουρα δεν θα αποφάριζε να την εγκαταλείψει.

«Εξύγανον πιά την άκτι, όταν άκουσαν στο σκοτάδι μιά ικετευτική φωνή:

— Βοήθεια! Έλευθερώστε με από δω!... Χάνομαι!

Σε τέτοιες στιγμές, κανένας δεν έγυριζε να κυτάξει τον άλλον. Η προσπάθεια να σώσεις το διπλανό σου, που έκινδυνευε, μπορούσε να σε σκοτώσει.

— Πάμε!... Την έκριναν οι Θεοί! Προχώρησε και δεν παρέτησε τον Πύρρο που κάτι έσκυψε και μαζεψε από τη γη. Κάτι που έμοιαζε με σάκκο και ήταν θερμό...

Τράβηξε ο Μάρκελλος με φρίκη το χέρι του και ψιθύρισε ταχυνόμενος:

— Πάμε!... Την έκριναν οι Θεοί! Προχώρησε και δεν παρέτησε τον Πύρρο που κάτι έσκυψε και μαζεψε από τη γη. Κάτι που έμοιαζε με σάκκο και ήταν θερμό...

Τράβηξε ο Μάρκελλος με φρίκη το χέρι του και ψιθύρισε ταχυνόμενος:

— Πάμε!... Την έκριναν οι Θεοί! Προχώρησε και δεν παρέτησε τον Πύρρο που κάτι έσκυψε και μαζεψε από τη γη. Κάτι που έμοιαζε με σάκκο και ήταν θερμό...

Τράβηξε ο Μάρκελλος με φρίκη το χέρι του και ψιθύρισε ταχυνόμενος:

— Πάμε!... Την έκριναν οι Θεοί! Προχώρησε και δεν παρέτησε τον Πύρρο που κάτι έσκυψε και μαζεψε από τη γη. Κάτι που έμοιαζε με σάκκο και ήταν θερμό...

Τράβηξε ο Μάρκελλος με φρίκη το χέρι του και ψιθύρισε ταχυνόμενος:

— Πάμε!... Την έκριναν οι Θεοί! Προχώρησε και δεν παρέτησε τον Πύρρο που κάτι έσκυψε και μαζεψε από τη γη. Κάτι που έμοιαζε με σάκκο και ήταν θερμό...

Τράβηξε ο Μάρκελλος με φρίκη το χέρι του και ψιθύρισε ταχυνόμενος:

— Πάμε!... Την έκριναν οι Θεοί! Προχώρησε και δεν παρέτησε τον Πύρρο που κάτι έσκυψε και μαζεψε από τη γη. Κάτι που έμοιαζε με σάκκο και ήταν θερμό...

Τράβηξε ο Μάρκελλος με φρίκη το χέρι του και ψιθύρισε ταχυνόμενος:

— Πάμε!... Την έκριναν οι Θεοί! Προχώρησε και δεν παρέτησε τον Πύρρο που κάτι έσκυψε και μαζεψε από τη γη. Κάτι που έμοιαζε με σάκκο και ήταν θερμό...

Τράβηξε ο Μάρκελλος με φρίκη το χέρι του και ψιθύρισε ταχυνόμενος:

Η ιστορία του Έλληνοϊταλικού πολέμου

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΝΕΝΤΑ ΤΗΣ
ΙΒ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 77ον 11—1—41

«Περιορισμένα τοπικά έπιχειρήσεις έκκαθαρίσας. Συνελήφθησαν περί τούς 100 αιχμάλωτοι και περιήλθεν εις χείρας μας πολεμικόν υλικόν, μεταξύ του οποίου 10 όπλα των 81 χιλιοστομέτρων, πύλλα πολυβόλα και όπλοπολυβόλα.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 78ον 12—1—41

«Περιορισμένη δράσις περιπόλων και πυροβολικού. Συνελήφθησαν αιχμάλωτοι τινες.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 79ον 13—1—41

«Περιορισμένη δράσις. Συνελήφθησαν αιχμάλωτοι, άν δύο αξιωματικοί και 4 ορματα μάχης.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 80ον 14—1—41

«Περιορισμένα ενεργειαί. Συνελήφθησαν αιχμάλωτοι τινες.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 81ον 15—1—41

«Τοπικοί έπιτυχείς άγώνες. Συνελήφθησαν αιχμάλωτοι και περιήλθον εις χείρας μας πολλά υλικά μεταξύ των όποιων και 4 πυροβόλα.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 82ον 16—1—41

«Περιορισμένα ενεργειαί. Συνελήφθησαν αιχμάλωτοι τινες.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 83ον 17—1—41

«Κατά τας σημερινάς έπιτυχείς ένεργείας κατελήφθησαν όχρα έδαφικά σημεία.

Συνελήφθησαν 1.000 αιχμάλωτοι, εν οίς πολλοί αξιωματικοί και αυτός ο Διοικητής του 77ου Συντάγματος της νεοαφιεθείσης εις Άλβανίαν έδδύμης Μεραρχίας «Λύκοι της Τσokάνης» συνταγματάρχης Μενεγκέττι.

«Όταν επί τέλους έφθασαν στη θάλασσα και κατόρθωσαν να μπουξέ σε μιά άρκα, ήταν όλοι τόσο εξητλημένοι, που ξεπληρώσαν στα όγδα έζλα και έκλεισαν τα μάτια...

«Έπεσαν κοιμώμενοι άδρες έστί, σε μιά άσανομένη άπάδα α. Πότε - πότε, όταν άνοιγαν τα μάτια, έβλεπαν τη φλόγα του θουνού να στριφογυρίζει σαν φίβι και άκούσαν την ύποκληρη βοή. Από τις πλανέες βαρκες ακούγονταν κλάματα και αναφυλλήτα. Μιά μάλιστα έβγαζε άδικο το παιδί της, ένας άντρας τη γυναικα του...

«Ένας άδελφός την άδελφή του... Η Ροδόκλεια σιγάκι της, και άκουμπούσε το όγρο μάγουλό της στο χέρι του Μάρκελλου που της έχάιδευε άπαλά τα μαλλιά.

«Η Θεανώ ψιθύριζε προσευχές, με μάτια κλειστά, με την ψυχή στραμμένη στο Θεό. Σε κάποια στιγμή, ψιθύρισε ο Πύρρος:

— Μοι φαίνεται πως πρέπει να άπομακρυνώμε τη θάρκα από την άκτι... Έδώ υπάρχουν πολλοί κίνδυνοι.

Και η θάρκα έγλύστρησε άθόρυβα στα ήρεμα νερά και προχώρησε, ώσπου οι δάδες που έφωτιζαν ακόμα τους ρημαγμένους δρόμους της πελιδνίας έφάνηκαν μικρά σημάδια φωτός.

«Εξύγανον πιά η σήλη όταν έδρόσιες λιγάκι ο φλογισμένος αέρας. Ένας ύπνος έφιλαιτικός έκλεισε όλα τα θάεφαρα... Και έτσι έπερασε, για τον Μάρκελλο και τη Ροδόκλεια, για την Θεανώ και τον Πύρρο, η τραγική νύχτα της καταστροφής της Πομπηίας.

ΜΕΤΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ

«Ήταν ένα ήρεμο άνο έλατικό δειλινό. Τα θουνά της Άττικής, μενεξεδένια, έστεφανον την πόλι της Παλλάδας. Στην κορυφή τους χρυσάφιες πινελιές έδειχναν πως ο ήλιος μόλις είχε γυρίσει. Πεταλούδες και μλισσες ακόμα έστριφογυρίζαν στον αέρα, ζητώντας τη φωλιά τους. Και ο Ιερός Βράχος ώρηνόνταν περσι με τα λευκόχρυσά του μάρμαρα, σαν όνειρο του δειλινού.

Μιά γλυκειά γυναικεία φωνή ύψωνόταν στον άναλαφρο αέρα. Άκούγονταν μέσα από έναν φουντωτό κήπο που έτριγυριζε μιά χαριτωμένη θίλλα έξω από την Άθηνά και τραγουδούσε ένα ναυνοίρισμα. Οι άραίοι διαδάτες σταματούσαν μιά στιγμή, γιατί ένοιωθαν άσθειά μέσα τους την άρμονία της φωνής αυτής με το πρσι δειλινό. Άν όμως έβλεπαν μέσα στον κήπο, και κάποια χαριτωμένα δέντρα, άσθενώριζαν πως η άρμονία δεν μπορούσε να εινε από ιδανική. Μιά νέα γυναικα, παιδί σκεδόν άκόμα, καθόταν δίπλα στην κοινία του μωρού της και λκνίζοντας το άπαλά, του τραγουδούσε. Φορούσε έναν άναλαφρο άσπρο χιτώνα, και τα μαλλιά της, όλοέσθια, χτενισμένα σ' άπαλές μπουκλές, έπεφταν στους λεπτούς ώμους της. Το πρόσωπό της ήταν ρόδινο και διάφανο. Τα μάτια της όλοέσθια έκύταζαν μακριά, σαν ν' άγνάντευαν κάποια χαμένη πολιτεία και να τραγουδί της είχε μιά άοριστη μελαγχολία. Το μωρό κοιμόταν, λευκό και αυτό, σαν άφρος. Παρέκει μιά γερνίσια έννεθε την ρόκα της. Κάθε τόσο έγυριζε τα μάτια της και χαμογελούσε στη νέα γυναικα. Σε κάποια στιγμή, έλεγε:

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Σε το προσεχές.

Κάτω από το τραγέζι

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

«Άγαπημένη Φρανσίν, Πρέπει να σου διηγηθώ ένα μικρό μέρος της ιστορίας, που θα σου φανή άπιθανή και ή οποία μου συνέβη χθες το θράδυ. Καθώς εινε τόσο πρόσφατη, δεν βαστώ να μην στην πιά.

Και άρχίζω: Είχαμε καλέσει σε δείπνο, μεταξύ άλλων δώδεκα, και τον άποστρατο συνταγματάρχη Γκρατιέν. Ένας άμορφος γέρος, με άραιά μαλλιά και μυστακι τόσο μαύρο... που βάφει τις πετσίτες. Και ευγενέστατος! Συνηθίζει ακόμη το χειροφίλημα και σηκώνεται άμέσως μόλις περάσει καμμία κυρία από μπροστά του σε κανένα σαλόνι και φιλοφρονητικός σαν έπικήδειος λόγος, άγαπητή μου.

«Η γυναικα τον συγκινεί άκόμη, μιά διατηρεί πάντοτε και ποίαν έπιφυλακτικότητα. Ώστόσο, διέτηρησε μιά μανία που μάς κάνει όλους να γελοούμε. Φαντάσσοι πως του άρέσει η έσθαιρετικά ένα κνήη το πόδι! Δεν καμμένο! Που καταντάει κανείς!

«Ο άνδρας μου τον άγαπάει πολύ. Ο συνταγματάρχης έξακολουθεί να έχη μεγάλη έπιπρροή στο Ύπουργείο. Και καθώς ο άνδρας μου εινε λοχαγός στο έπιτελείο από δω και δυό χρονια, τον περιποιούμεθα, καθώς καταλαβαίνεις.

Χθες λοιπόν, ο συνταγματάρχης καθόταν δεξιά μου στο τραπέζι. Μά, από την άρχη του φαγητού, έπρόσεξα ότι μιά μπόττα άκουμπούσε στο γοβάκι μου: «Θαυμάσια, είπα μέσα

μου, ο κ. Γκρατιέν άρχίζει τα συνηθισμένα του». Σε λίγο άρχισε να άνιχνεύει και με τη δεύτερη μπόττα του. Και με μιάν έπιδεξία κίνησι, κρατούσε σε λίγο το δεξί μου πόδι ανάμεσα στα δικά του.

Σου όμολογώ πως δεν ήξερα τί να κάνω. Για μιά στιγμή, έσκέφθηκα να βάλω τα πόδια μου κάτω άπ' την καρέκλα. Μά συγχρόνως συλλογίστηκα τις στρατιωτικές μεταθέσεις που πρόκειται να γίνουν, την καινούργια διακοσμησι που έχω κάνει τελευταίως στο σαλόνι μου, επί τη προφύει ή ή θα μείνωμε στο Παρίσι και μετανιώσω.

«Εμπρός, λίγα θάρρος, είπα. Αυτή εινε η μανία του. Στο κάτω-κάτω, δεν άναλαμβάνει κανείς καμμία ύποχρεωσι άπέναντί του». Έξ άλλου, είχε τόσο εύτυχισμένο ύφος ο καλός αυτός συνταγματάρχης, που τον λυπήθηκα.

«Όταν έφθάσαμε στα χορταρικά, ο συνταγματάρχης έσφιγγε το πόδι μου με καταπληκτική για την ήλικία του δύναμη. Άρχισα να βρισκόμ άρκετή τη θυσία μου. «Όύφ, άς πάη στο διάβολο, ή διακοσμησις! Άς πάμε στη Βάν, άς πάμε στη Δουγκέρκη, δεν μπορώ να τον ύποφέρω αυτόν τον γεροπαρμένο» και άμέσως έπράξηξα με τρόπο το πόδι μου. Ο συνταγματάρχης άντεστάθη με σταματητά... τόση, ώστε έσφαιρικά ένοιώσα το πόδι μου γυμνό. Ο Γκρατιέν κρατούσε άνάμεσα στις μπόττες του το γοβάκι μου. Ταμπλώ!

Να δοκιμάσω να ξανάδρω το καμμένο το γοβάκι μου, άπεκλειέτο, γιατί θ' αναγκάζομουν ν' άρχίσω τα ψήλαφηματα, τα όποια θα προέξονον στον συνταγματάρχη άποτελέσματα που ήθελα ν' άποφύγω.

«Έκεί που με έτρόμαξε περισσότερο ήταν ότι αυτό το γοβάκι που θ' εύρισκαν οι ύπηρέται κάτω άπ' το τραπέζι, θα γινόταν άόρημη γενικού κουτσομπολίου!

«Ο συνταγματάρχης, από το άλλο μέρος, δεν άργησε ν' άντιληφθή ότι είχε υπό την κα' ταχή του ένα πόδι χωρίς γόμπα. Άν έβλεπε την κατάπληξι του εκείνη τη στιγμή, 'Επειτα οι σκέψεις του άκούλouthσαν άς φαίνεται την παρόληλη γραμμή με τις δικές μου, γιατί στο τέλος έπληρε μιάν ηρωική άπόφασι: άφανε να πέσει ή πετσέτα του και την έμάζεψε μαζί με το γοβάκι. Κατόπιν το έχωσε γρήγορα στην τσέπη του φράκου του.

«Όχι! δεν έπραγα πιά! Τόσο φοβόμουν, πως θα έσκαζα στα γέλια άν άνοιγα το στομάχι μου.

Μά περίμενε, δεν τελείωσα. Μάς έσπερίδιζαν τα φρούτα όταν έσκέφθηκα με τρόπο ότι θα έπρεπε να πιάσω το μπράσο του παρακαθμένου μου και να βασίσω ως το σαλόνι με ένα πόδι με παπούτσι κι' ένα πόδι με μόνο την κάλτσα. Να πάω δηλαδή κουτσάινοντας!

Τότε, μιά δόσις πανήριος με έσπρωξε να εγκαταλείψω και το δεύτερο γοβάκι μου και να το στείλω κατ' ευθείαν στις γούπες του γέρο νικητού μου. Έτσι θ' άποφύγα, σκεπασμένη από τη μακριά μου τσάντα, να περπατήσω τούλαχι στον ίσα. Ο συνταγματάρχης

μου, ο κ. Γκρατιέν άρχίζει τα συνηθισμένα του». Σε λίγο άρχισε να άνιχνεύει και με τη δεύτερη μπόττα του. Και με μιάν έπιδεξία κίνησι, κρατούσε σε λίγο το δεξί μου πόδι ανάμεσα στα δικά του.

Σου όμολογώ πως δεν ήξερα τί να κάνω. Για μιά στιγμή, έσκέφθηκα να βάλω τα πόδια μου κάτω άπ' την καρέκλα. Μά συγχρόνως συλλογίστηκα τις στρατιωτικές μεταθέσεις που πρόκειται να γίνουν, την καινούργια διακοσμησι που έχω κάνει τελευταίως στο σαλόνι μου, επί τη προφύει ή ή θα μείνωμε στο Παρίσι και μετανιώσω.

«Εμπρός, λίγα θάρρος, είπα. Αυτή εινε η μανία του. Στο κάτω-κάτω, δεν άναλαμβάνει κανείς καμμία ύποχρεωσι άπέναντί του». Έξ άλλου, είχε τόσο εύτυχισμένο ύφος ο καλός αυτός συνταγματάρχης, που τον λυπήθηκα.

«Όταν έφθάσαμε στα χορταρικά, ο συνταγματάρχης έσφιγγε το πόδι μου με καταπληκτική για την ήλικία του δύναμη. Άρχισα να βρισκόμ άρκετή τη θυσία μου. «Όύφ, άς πάη στο διάβολο, ή διακοσμησις! Άς πάμε στη Βάν, άς πάμε στη Δουγκέρκη, δεν μπορώ να τον ύποφέρω αυτόν τον γεροπαρμένο» και άμέσως έπράξηξα με τρόπο το πόδι μου. Ο συνταγματάρχης άντεστάθη με σταματητά... τόση, ώστε έσφαιρικά ένοιώσα το πόδι μου γυμνό. Ο Γκρατιέν κρατούσε άνάμεσα στις μπόττες του το γοβάκι μου. Ταμπλώ!

Να δοκιμάσω να ξανάδρω το καμμένο το γοβάκι μου, άπεκλειέτο, γιατί θ' αναγκάζομουν ν' άρχίσω τα ψήλαφηματα, τα όποια θα προέξονον στον συνταγματάρχη άποτελέσματα που ήθελα ν' άποφύγω.

«Έκεί που με έτρόμαξε περισσότερο ήταν ότι αυτό το γοβάκι που θ' εύρισκαν οι ύπηρέται κάτω άπ' το τραπέζι, θα γινόταν άόρημη γενικού κουτσομπολίου!

«Ο συνταγματάρχης, από το άλλο μέρος, δεν άργησε ν' άντιληφθή ότι είχε υπό την κα' ταχή του ένα πόδι χωρίς γόμπα. Άν έβλεπε την κατάπληξι του εκείνη τη στιγμή, 'Επειτα οι σκέψεις του άκούλouthσαν άς φαίνεται την παρόληλη γραμμή με τις δικές μου, γιατί στο τέλος έπληρε μιάν ηρωική άπόφασι: άφανε να πέσει ή πετσέτα του και την έμάζεψε μαζί με το γοβάκι. Κατόπιν το έχωσε γρήγορα στην τσέπη του φράκου του.

«Όχι! δεν έπραγα πιά! Τόσο φοβόμουν, πως θα έσκαζα στα γέλια άν άνοιγα το στομάχι μου.

Μά περίμενε, δεν τελείωσα. Μάς έσπερίδιζαν τα φρούτα όταν έσκέφθηκα με τρόπο ότι θα έπρεπε να πιάσω το μπράσο του παρακαθμένου μου και να βασίσω ως το σαλόνι με ένα πόδι με παπούτσι κι' ένα πόδι με μόνο την κάλτσα. Να πάω δηλαδή κουτσάινοντας!

Τότε, μιά δόσις πανήριος με έσπρωξε να εγκαταλείψω και το δεύτερο γοβάκι μου και να το στείλω κατ' ευθείαν στις γούπες του γέρο νικητού μου. Έτσι θ' άποφύγα, σκεπασμένη από τη μακριά μου τσάντα, να περπατήσω τούλαχι στον ίσα. Ο συνταγματάρχης

μου, ο κ. Γκρατιέν άρχίζει τα συνηθισμένα του». Σε λίγο άρχισε να άνιχνεύει και με τη δεύτερη μπόττα του. Και με μιάν έπιδεξία κίνησι, κρατούσε σε λίγο το δεξί μου πόδι ανάμεσα στα δικά του.

Σου όμολογώ πως δεν ήξερα τί να κάνω. Για μιά στιγμή, έσκέφθηκα να βάλω τα πόδια μου κάτω άπ' την καρέκλα. Μά συγχρόνως συλλογίστηκα τις στρατιωτικές μεταθέσεις που πρόκειται να γίνουν, την καινούργια διακοσμησι που έχω κάνει τελευταίως στο σαλόνι μου, επί τη προφύει ή ή θα μείνωμε στο Παρίσι και μετανιώσω.

«Εμπρός, λίγα θάρρος, είπα. Αυτή εινε η μανία του. Στο κάτω-κάτω, δεν άναλαμβάνει κανείς καμμία ύποχρεωσι άπέναντί του». Έξ άλλου, είχε τόσο εύτυχισμένο ύφος ο καλός αυτός συνταγματάρχης, που τον λυπήθηκα.

«Όταν έφθάσαμε στα χορταρικά, ο συνταγματάρχης έσφιγγε το πόδι μου με καταπληκτική για την ήλικία του δύναμη. Άρχισα να βρισκόμ άρκετή τη θυσία μου. «Όύφ, άς πάη στο διάβολο, ή διακοσμησις! Άς πάμε στη Βάν, άς πάμε στη Δουγκέρκη, δεν μπορώ να τον ύποφέρω αυτόν τον γεροπαρμένο» και άμέσως έπράξηξα με τρόπο το πόδι μου. Ο συνταγματάρχης

μου, ο κ. Γκρατιέν άρχίζει τα συνηθισμένα του». Σε λίγο άρχισε να άνιχνεύει και με τη δεύτερη μπόττα του. Και με μιάν έπιδεξία κίνησι, κρατούσε σε λίγο το δεξί μου πόδι ανάμεσα στα δικά του.

Σου όμολογώ πως δεν ήξερα τί να κάνω. Για μιά στιγμή, έσκέφθηκα να βάλω τα πόδια μου κάτω άπ' την καρέκλα. Μά συγχρόνως συλλογίστηκα τις στρατιωτικές μεταθέσεις που πρόκειται να γίνουν, την καινούργια διακοσμησι που έχω κάνει τελευταίως στο σαλόνι μου, επί τη προφύει ή ή θα μείνωμε στο Παρίσι και μετανιώσω.

«Εμπρός, λίγα θάρρος, είπα. Αυτή εινε η μανία του. Στο κάτω-κάτω, δεν άναλαμβάνει κανείς καμμία ύποχρεωσι άπέναντί του». Έξ άλλου, είχε τόσο εύτυχισμένο ύφος ο καλός αυτός συνταγματάρχης, που τον λυπήθηκα.

«Όταν έφθάσαμε στα χορταρικά, ο συνταγματάρχης έσφιγγε το πόδι μου με καταπληκτική για την ήλικία του δύναμη. Άρχισα να βρισκόμ άρκετή τη θυσία μου. «Όύφ, άς πάη στο διάβολο, ή διακοσμησις! Άς πάμε στη Βάν, άς πάμε στη Δουγκέρκη, δεν μπορώ να τον ύποφέρω αυτόν τον γεροπαρμένο» και άμέσως έπράξηξα με τρόπο το πόδι μου. Ο συνταγματάρχης

μου, ο κ. Γκρατιέν άρχίζει τα συνηθισμένα του». Σε λίγο άρχισε να άνιχνεύει και με τη δεύτερη μπόττα του. Και με μιάν έπιδεξία κίνησι, κρατούσε σε λίγο το δεξί μου πόδι ανάμεσα στα δικά του.

Σου όμολογώ πως δεν ήξερα τί να κάνω. Για μιά στιγμή, έσκέφθηκα να βάλω τα πόδια μου κάτω άπ' την καρέκλα. Μά συγχρόνως συλλογίστηκα τις στρατιωτικές μεταθέσεις που πρόκειται να γίνουν, την καινούργια διακοσμησι που έχω κάνει τελευταίως στο σαλόνι μου, επί τη προφύει ή ή θα μείνωμε στο Παρίσι και μετανιώσω.

«Εμπρός, λίγα θάρρος, είπα. Αυτή εινε η μανία του. Στο κάτω-κάτω, δεν άναλαμβάνει κανείς καμμία ύποχρεωσι άπέναντί του». Έξ άλλου, είχε τόσο εύτυχισμένο ύφος ο καλός αυτός συνταγματάρχης, που τον λυπήθηκα.

«Όταν έφθάσαμε στα χορταρικά, ο συνταγματάρχης έσφιγγε το πόδι μου με καταπληκτική για την ήλικία του δύναμη. Άρχισα να βρισκόμ άρκετή τη θυσία μου. «Όύφ, άς πάη στο διάβολο, ή διακοσμησις! Άς πάμε στη Βάν, άς πάμε στη Δουγκέρκη, δεν μπορώ να τον ύποφέρω αυτόν τον γεροπαρμένο» και άμέσως έπράξηξα με τρόπο το πόδι μου. Ο συνταγματάρχης

μου, ο κ. Γκρατιέν άρχίζει τα συνηθισμένα του». Σε λίγο άρχισε να άνιχνεύει και με τη δεύτερη μπόττα του. Και με μιάν έπιδεξία κίνησι, κρατούσε σε λίγο το δεξί μου πόδι ανάμεσα στα δικά του.

Σου όμολογώ πως δεν ήξερα τί να κάνω. Για μιά στιγμή, έσκέφθηκα να βάλω τα πόδια μου κάτω άπ' την καρέκλα. Μά συγχρόνως συλλογίστηκα τις στρατιωτικές μεταθέσεις που πρόκειται να γίνουν, την καινούργια διακοσμησι που έχω κάνει τελευταίως στο σαλόνι μου, επί τη προφύει ή ή θα μείνωμε στο Παρίσι και μετανιώσω.

«Εμπρός, λίγα θάρρος, είπα. Αυτή εινε η μανία του. Στο κάτω-κάτω, δεν άναλαμβάνει κανείς καμμία ύποχρεωσι άπέναντί του». Έξ άλλου, είχε τόσο εύτυχισμένο ύφος ο καλός αυτός συνταγματάρχης, που τον λυπήθηκα.

«Όταν έφθάσαμε στα χορταρικά, ο συνταγματάρχης έσφιγγε το πόδι μου με καταπληκτική για την ήλικία του δύναμη. Άρχισα να βρισκόμ άρκετή τη θυσία μου. «Όύφ, άς πάη στο διάβολο, ή διακοσμησις! Άς πάμε στη Βάν, άς πάμε στη Δουγκέρκη, δεν μπορώ να τον ύποφέρω αυτόν τον γεροπαρμένο» και άμέσως έπράξηξα με τρόπο το πόδι μου. Ο συνταγματάρχης

μου, ο κ. Γκρατιέν άρχίζει τα συνηθισμένα του». Σε λίγο άρχισε να άνιχνεύει και με τη δεύτερη μπόττα του. Και με μιάν έπιδεξία κίνησι, κρατούσε σε λίγο το δεξί μου πόδι ανάμεσα στα δικά του.

Σου όμολογώ πως δεν ήξερα τί να κάνω. Για μιά στιγμή, έσκέφθηκα να βάλω τα πόδια μου κάτω άπ' την καρέκλα. Μά συγχρόνως συλλογίστηκα τις στρατιωτικές μεταθέσεις που πρόκειται να γίνουν, την καινούργια διακοσμησι που έχω κάνει τελευταίως στο σαλόνι μου, επί τη προφύει ή ή θα μείνωμε στο Παρίσι και μετανιώσω.

«Εμπρός, λίγα θάρρος, είπα. Αυτή εινε η μανία του. Στο κάτω-κάτω, δεν άναλαμβάνει κανείς καμμία ύποχρεωσι άπέναντί του». Έξ άλλου, είχε τόσο εύτυχισμένο ύφος ο καλός αυτός συνταγματάρχης, που τον λυπήθηκα.

«Όταν έφθάσαμε στα χορταρικά, ο συνταγματάρχης έσφιγγε το πόδι μου με καταπληκτική για την ήλικία του δύναμη. Άρχισα να βρισκόμ άρκετή τη θυσία μου. «Όύφ, άς πάη στο διάβολο, ή διακοσμησις! Άς πάμε στη Βάν, άς πάμε στη Δουγκέρκη, δεν μπορώ να τον ύποφέρω αυτόν τον γεροπαρμένο» και άμέσως έπράξηξα με τρόπο το πόδι μου. Ο συνταγματάρχης

μου, ο κ. Γκρατιέν άρχίζει τα συνηθισμένα του». Σε λίγο άρχισε να άνιχνεύει και με τη δεύτερη μπόττα του. Και με μιάν έπιδεξία κίνησι, κρατούσε σε λίγο το δεξί μου πόδι ανάμεσα στα δικά του.

Σου όμολογώ πως δεν ήξερα τί να κάνω. Για μιά στιγμή, έσκέφθηκα να βάλω τα πόδια μου κάτω άπ' την καρέκλα. Μά συγχρόνως συλλογίστηκα τις στρατιωτικές μεταθέσεις που πρόκειται να γίνουν, την καινούργια διακοσμησι που έχω κάνει τελευταίως στο σαλόνι μου, επί τη προφύει ή ή θα μείνωμε στο Παρίσι και μετανιώσω.

στην ανάγκη να το κάμω, κύ-

μη γνωρίζοντας την ύπαρξη του «Δοκκιμαστικού», αποδίδει όλες τις δόκες πράξεις στους «Φάντε Κούπα», τους οποίους καταδιώκει άμείλικτα. Πολλά από τα

ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΜΕΝΟ, Η ΟΥΛΟΓΙΑ

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

Νά σέβετε τους νόμους της κυκλοφορίας
καί νά μη διασχίζετε ποτέ έναν δρόμο προση-
δωσά τον πόλισμα τον σύνεψα. Γιατί, αν σά
καίμουν την παρατήρησι, θά γελοιοποιηθήτε.
Έξ άλλου, οι άνδρες δεν μπορούν ποτέ νά
έχουν έμπιστοσύνη σέ μιάν γυναίκα τον έπα-
φείλται μιάν στιγματισά άπορημάδας τον
πόλισμα για νά περάσθ στο άντικρυνο πέδι-
δρόμιο, γιατί ή ίδια έκείνη γυναίκα, τώ έπιφα-
λομένη μιάν στιγματισά άπορημάδας, τώ έπιφα-
λου της, μπορεί νά το έδειξά τον πορτοφό-
λι της.
Νά περπατάτε στο δρόμο σάν νά έρρε-
σαστε στο σάλιν. Ένός μεγάλου ένα ενοδοχεί-
οι νά δημητιάτε στο σάλιν ενός μεγάλου
ενοδοχείου σάν νά έρισκόσαστε στο σπεί-
σε.

της της παραπάνω είναι να τα γράψω όλα αυτά.

Φαίνεται πως μένει σ' αυτό το ξενοδοχείο. Κάθεται μόνη εκεί... πίσω...

—Ναι... Βλέπω.
Με προφύλαξε, η 'Αλίσ κα-
τάρωσε να ιδεί εκείνη, πού,
πρό δεκα έξι ακόμη μηνών, έ-
λέγετο κυρία Σεγκύ, όπως και
αυτή σήμερα.

«Ασυνφώνια χαρακτήρων!»
της εξωμολογήθη ο Ρενέ. «Ω!
Μα τέλεια ασυνφώνια! Χαρί-
σαμε σαν δυο καλοανατεταρα-
μένοι άνθρωποι, σχεδόν φιλικά,
ήσυχα, γρήγορα. Έπειτα σε
άγαπησα κι' εσύ εδέχθηκες να
γίνης γυναίκα μου. Αυτό που
έγινε νομίζω ότι ήταν το κα-
λύτερο και για κείνη και για
μάς. Δεν είχε έτσι, άγαπη
μου.»

«Η μελαγχολική κυρία με τα
άσπρα έρεμβάζει, μισοκλείνον-
τας τα μάτια.»

«Η 'Αλίσ ξεναγύρισε προς
τον άνδρα της, έπηρε μερικές
γαριές με θούτορο κι' άρχισε
να τρώει με σοδορότητα.»

—Έπειτα από λίγο, είπε:

—Γιατί δεν μου είπες ποτέ
πως κι' αυτή είχε γαλάζια μά-
τια;

—Μα δεν το συλλογίσθηκα
καθόλου!

«Εφίλησε το χέρι που η 'Α-
λίσ είχε απλώσει προς το κα-
λάθι με το ψωμί κι' εκείνη έ-
κοκκίνισε από ευχαρίστησι.
Ήταν καλοφτιαγμένη και πο-
κούλη, με κάτι το κτηνώδες στη
φυσιογνωμία της, αλλά το γα-
λανό των ματιών της και τα
ξανθά σγουρά μαλλιά της την
μετεμόρφωναν σε μια λεπτή
σχεδόν και αισθηματική γυναι-
κα. Απέναντι του συζύγου της
έδειχνε μια δλοφάνερη εύγνω-
μοσύνη. Φιλήδονη, χωρίς να το
ξέρη, έφερνε σ' όλη της την ύ-
παρξί τα σημάδια μιας από-
λυτης ευδαιμονίας. Ήταν μια
συνθησισμένη γυναίκα, από εκεί-
νες που δεν ζητάνε πολλά πρά-
γματα, για να ικανοποιηθούν
από τη ζωή.»

★
Οι δύο σύζυγοι έφαγαν και
ήπιαν με πολλή όρεξη. Ο κα-
θένας τους έπίστευε πως ό
άλλος είχε ξεχαθεί τη μελα-
γχολική κυρία με τα λευκά.

Όστόσο, η 'Αλίσ έγελούσε
καμιά φορά πολύ δυνατά και
ο Ρενέ παρακολουθούσε με κά-
ποια ανησυχία τις άσυνθη-
στες αυτές εκδηλώσεις της συ-
ζύγου του.

Επερίμεναν επί άρκετή ώ-
ρα τον καφέ, σιωπώντας.

Ένα πυρίνο ποτάμι από τον
ήλιο απλωνόταν σιγά-σιγά έ-
πάνω στη θάλασσα και την έ-
κανε ν' ασπράφτη.

—Είπε πάντα εκεί... έπιθύ-
ρισε σε μια στιγμή η 'Αλίσ.
—Σ' ένοχλεί; Θέλεις να πά-
ρωμε τον καφέ μας αλλού;

—Κάθε άλλο! Νομίζω πως
μόλλον εκείνη θα έπρεπε να
στενοχωρηθώ. Έξ' άλλου, δεν
φαίνεται να διασκεδάει και πα-
λύ... «Αν την έδλεπες...»

—Δεν έχω ανάγκη... Ξέρω
δύο καλά τό ύφος της.

—Α! Ναι! Πολύ περίεργο
ύφος σ' αλήθεια.

«Εκείνος έδγαλε δυο-τρεις
τολύπες γαλάζιου καπνού και
εσούφασε τα φρυδιά.»

—Τό ύφος της, είπες; Για
να σου μιλήσω ειλικρινά δεν
ήταν εύθυμη μαζί μου.

—Γιατί; Δεν βλέπω για
ποιο λόγο;

—Είσαι πολύ έπικεικός για
μένα, άνάτη υαυ. Έσύ με ά-

23

γαπώ και είμαι υπερήφανος
γι' αυτό. Είσαι τόσο καλή!
Εκείνη ήταν ένας παράξενος
τύπος. Πώς να σου πώ... Είχε
πολλά καπρίτσια... πολλές ί-
δέες. Ήταν ένα πλάσμα αιγι-
γιστικό... δύσκολο. Δεν είχε
τη δική σου ήρεμία. Κι' έπειτα
ήταν πολύ άπειρη. Η ζωή
μαζί της ήταν για μένα μια
διαρκής ανησυχία. Με σένα δεν
συμβαίνει το ίδιο...

—Ήταν λοιπόν τόσο πολύ
δύσκολη;

«Η 'Αλίσ έκινούσε νευρικά
τη δεντάλια της κι' έβριχνε
κρυφά δέματα στην κυρία με
τα άσπρα που έκάντιζε μ' ένα
ύφος ύπερπειτικό και αδιάφορο
για όσα συνέβαιναν γύρω της.»

Ο Ρενέ είπε:

—Εμείς θα ζήσουμε εύχρη-
σμένοι τώρα, άγαπη μου. Και
οι δυο είμαστε καμωμένοι για
να συνεννοούμεθα. Δεν έχουμε
πολλές απαιτήσεις από τη
ζωή. Δεν είναι έτσι, άγαπη
μου.

«Η 'Αλίσ δεν άπάντησε.

Μα, λίγα λεπτά αργότερα,
έσηκώθηκε με όρμη, λέγοντας:

—Πηγαίνουμε, σε παρακαλώ.
Αυτή η ήρεμία σου μου δίνει
στά νεύρα!

★

«Έπειτα από ένα μήνα:

Η κυρία 'Αλίσ Σεγκύ έξη-
τούσε το διακύγιό της. Ο δι-
κηγόρος της ποσέβαλε στο δι-
καστήριο ως δικαιολογία την
ασυνφώνια χαρακτήρων, πού
ύπληγε μεταξύ των συζύγων.

«Αλλά η νεαρά γυναίκα έλεγε
στις φίλες της:

—Ήταν άνοσηφόρος! Δεν
μπορούσα να τον ανεχθώ...»

«Ένας άνθρωπος που άντελαμ-
δάνετο την ευτυχία κατά έναν
τρόπο ένκυσριστικά ήρεμο.»

Είχε και αυτή τώρα άρχισεί
να ένν ιδέες και καπρίτσια
και προσπαθούσε να φαίνεται
σαν ένα ξενοειστώ πλάσμα...»

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

(Συνέχεια από τη σελ. 3).

«Η νεαρή γυναίκα σήκωσε ή-
ρεμα τα γλυκά της μάτια κι' ά-
πάντησε.

—Ναι, Σάσα, θα μπορούσα να
δώσω την ζωή μου για σένα.

«Ένα γέλιο, σαν γρυλλισμό
θρήνου έξφυγε από το στόμα του
Ρώσου.»

—Είπε εύκολα να το πη κανείς
είπε, ενώ τα μάτια του γυάλιζαν
παράξενα. Όταν όμως πρόκειται
να το κάνει... αλλάζει το πράγμα.

Λοιπόν, θα ήθελα να ιδώ όχι άν
μπορώ να το πη, μα να το κά-
νεις, ψεύτρα, έλεεινή. Κύτταξε
αυτή την υποτίλλια με την σαι-
πάνια. Είπε δηλητηρίασμένη. «Ο-
ρίστε γέμωσα ένα ποτήρι. Πιέ το
άν λες αλήθεια.»

«Η Ρωζαλίνα κύτταξε τον θα-
ρῶνο με τα μάτια διασταλμένα.
Τα είκοσι χρόνια της έπαναστα-
τοσαν ζωής στην ιδέα του θα-
νάτου.»

—Άστε... θέλετε να πεθάνω;
ψιθύρισε σαν χαμένη.

Σαν υποθάσις ήπρε στα χέρια
της το ποτήρι και τόφερα στο
στόμα της, αλλά ο Πετρώφ την
σταμάτησε.

—Στάσου, μην νομίζεις πως
λέω ψέματα. Έίσιες συλλαγιστή-
κες πως τόκανα μόνο γι' άσεται,
για να σε δοκιμάσω. Μα κύττα-
ξε.

Σφύριξε ένα μεγάλο λυκοσκυ-
λο που στεκόταν κοντά στην πόρ-
τα και άνοιγοντας το στόμα του
έβριζε την ασμπάνια μέσα. Το
ζώο έκαμε δυο-τρία άλματα κλο-
νιζόμενο κι' ύστερα σωρίσθηκε
χάμω άμωχο. Η Ρωζαλίνα παρη-
κολύθηκε ήρεμη την σκηή. «Ή-
ταν τόσο άνώδυος ο θάνατος,
τόσο γλυκός. Άργά-άργά γέμισε

το ποτήρι, κάτω από το άστράλι-
να βλέμμα του Ρώσου που ή-
ταν κορμωμένο άπάνω της. Το
κρύσταλλο άγγιξε τα χείλη της.
—Ρωζαλίνα! Άγάπη μου!

Ο Σάσα τινάχτηκε σαν άστρα
πνι να έμπόση την κίνησι. Μα
όταν το χέρι του άγγιξε τ' άγα-
πημένο πρόσωπο, το ποτήρι ήταν
άδεια. Η Ρωζαλίνα είχε πιή το
δηλητήριο! «Όστε ήταν αλήθεια!
«Αλήθεια! Βυθισμένος στην πιο
ήρεσάνθρωπη άγωνία, φώναζε έ-
ξάλλος.

—Ρωζαλίνα! Μικρούλα μου!

«Άγαπημένο μου παιδί! Ήταν
αλήθεια αυτό το άπίστευτο πρά-
γμα! Άσπρεια μου!

Μερικά δευτερόλεπτα τα μενε-
ξεδένια μάτια τον κύτταξαν γε-
μάτα άγν'τη κι' ύστερα έδωσαν
σ' ένα εξαίσιο φώς.

ΣΩΡΖ ΝΤΕΛΑΚΥ

ΦΥΜΑΤΙΚΗΜ ΝΕΑΝ

(στο σανατόρο)

Μόλις έλαβα το γράμμα σου

έφροντισα άμέσως, καλή μου, να

πληροφορηθώ για το ζήτημα που

μ' έρωτας. Λοιπόν, θα κάμης μίαν

αίτησι προς το Παιτριώτικό «Ι-
δρυμα με συνημμένη θεαίσωσι

του νοσοκομείου στο όποιον νο-
σηλεύσαι, διά της οποίας να έμ-
φανίζεται ότι είσαι άπορος και δεν

έχεις να πληρώσης τα νοσήλια, α-
λλάς έπίσης και τί ποσόν χρειά-
ζεται για τα νοσήλια τρίτης θέ-
σεως. Σου εύχομαι, φίλη μου, να

γίνης γρήγορα καλά και θα εί-
μαι εύτυχης να σε έξυπηρετήσω
και σ' ότι άλλο μου είναι δυνα-
τόν. Έάν δεν έχης άνθρωπο να

παρακολουθήση το ζήτημα σου,
εύχαριστώ σου προσφέρωμαι
έγώ.

T. X.

Με συνεκίνησε πολύ, άγαπητή

μου, η θλιερή ιστορία σου, μα

δεν έρίσκω να έχης δικήν δει-
χνοντας τόση άδυναμία και έγκα-
ταλείποντας τον έαυτό σου. Ε-
πειδή μου ζήτης τις συμβουλές

μου, το πρώτο που έχω να σου

συστήσω είναι να όπλισθης με θάρ-
ρος και δύναμη, άπαραίτητα σ'αυτή

χώρα για να φθάσης στον άντικει-
μενικό σου σκοπό. Κοντά σ' αυτά

όμως, που συνιστώ να ένεργήσης
με σοδορότητα και όπομονη. Αν

τα πράγματα ήσαν διαφορετικά,
θα σε συνεβούλευα να μη σκε-
φθής τίποτε άλλο παρά την ά-
γάπη σου. Έπειδή όμως η περί-

πτωσίς σου παρουσιάζει μίαν ι-
διομορφία, είμαι όποχρεωμένη να

σου συστήσω να σκεφθής, προς το
συνήθρον της ίδίας της άγάπης

σου και το όλικό μέρος. Έφόσον
ο άγαπημένος σου όπηρε άρρω-
στος και από μίαν άρρώστεια μά-
λιστα που χρειάζεται μια καλή

ζωή, πρέπει και οι δυο να κάμε-
τε όπομονήν και να προσπαθήσε-
τε να καλύτερεύετε προηγουμέ-
νως την οικονομική σας κατάστα-
σι. Μην κάμετε τώρα καμιά

τρέλλα, η όποια μπορεί να οδηγή
ση στην καταστροφή.

B. Γ. Δ.

Με εκπλήττει λίγο, άγαπητή

μου, έλποντας να μου γράφης
αυτά τα πράγματα. Αν μόνον τα

κορίτσια που έχουν προίκα θα

μπορούσαν να έχουν δικαίωμα να

παντρευτούν, πιστεύω με πως ο ά-
ριθμός των γάμων θα ήταν πολύ

περιορισμένος. Έπομένως, ένα κο-
ρίτσι σαν και σένα, που ξέρει

να εργάζεται, μπορεί να γίνη μια
θαυμασία σύζυγος και οι νοικοκυ-
ρίστρες ίκανόντες της αξίζουν
συχνά όσο και μια καλή προίκα.
Μην άπελπίζεις λοιπόν και θα

συνανήθης ασφαλώς μια μέρα

τον νέο εκείνον που θα ξέρη να
έκτιμήση τα προσόντα σου και θα
θελήση να μοιραστή μαζί σου τη
ζωή του.

ΣΟΝΙΑ

Να έπανορθώσης όσο το δυνα-
τόν γρηγορότερα αυτό το ψεμα-
τάκι και με πολλή τέχνη να δι-
καιολογήθης γιατί το έπες. Μη

διατάσης να του πής τον λόγο
που σε έσπρωξε να το πής και
έλπίζω ότι θα σε συγχωρήση πο-
λύ γρήγορα αν σ' άγαπή, όπως

λές. Αλλά στο μέλλον να μην έα-
ναήης ψέματα, γιατί άργα η γρή-
γορα η αλήθεια άποκαλύπτεται

κι' έτσι χάνει κανείς πολλές φο-
ρές τις καλύτερες εύκαιρίες για
να γίνη εύτυχισμένος.

—Για την κουνιάδα σου λες; «Ε, άφου

το» άρέσει εκείνη, έμάς μάς ξεπερσεύει.
Δε βλέπεις πόσες τα βάφουε τα μαλλιά

της, μονάχα αυτή δεν είναι.

—Ναι, μα είναι γρήγα, καλή πιά η Τερ-
φιθέα. Και έχτες δα ήκαλόπιανε τη Δέ-
σποινα τη Σούστα, να τη φέρη μια και

νούργια καραμπογιά. Και θαρρώ πως από-
ψε θα τηνε πασαλειφτή.

—Μα έμένα μου φαίνεται πως είναι τα

μαλλιά της νατουράλε!

—Καλέ, ποιά, η Τερφιθέα; Ήθοί, θα

λωλαθώ! Πασαλείβεται δυο φορές το μήνα

για να μην άσπρίζουν οι ρίζες.

«Εκείνη την ώρα κατέβηκε η Τερφιθέα

να πάρη ένα λεμόνι που άφησε στο τρα-
πέζι.

—Νά! Την είδες; Είπε η Ζαμφώ. Θέλει

το λεμόνι για να πιήση η καραμπογιά.

ΑΓΝΩΣΤΟΝ Ψ.

Έγκρινω απόλυτα την άποψη

σί σου, άγαπητή μου, έφόσον τα

πράγματα είναι όπως μου τα πε-
ριγράφης, αλλά και άκόμη έφό-
σον μια «κουμπούρα» είναι έ-

λευθερή ν' άλληλογραφήση και

να χορήγη την πνευματική της

συντροφία και σε περισσίτερος

από έναν πολεμιστή μας. Μή το ν'

άλληλογραφής με έναν, δεν

σου άποκαλείται το δικαίωμα ν'

άλληλογραφήσης και με άλλους.

Όσον άφορρά το ζήτημα της φι-
λης σου, άφου εκείνη δεν είναι σε

θέσι να δώση εκείνο που θα δώ-
σης εσύ, είσαι και σ' αυτό έν

τάξει.

ΝΕΑΡΟΝ ΟΡΦΕΑ

Φυσικά, άγαπητέ μου, η περί-
πτωσίς σου δεν είναι από κείνες

που έπιβάλλουν την προσαρμογή

του χαρακτήρος προς το περιβάλ-
λον. Και έξηγοώμαι: «Αν εκείνη

θέλη, της άρέσει δηλαδή να ζή
κατά τον Α τρόπον, δεν έπεται

ότι πρέπει να προσαρμόσης και

σε τις πράξεις σου με τις δικές

της, έφόσον δεν το αισθάνεσαι.
Τώρα, αν πρέπει να έξακολουθή-
σης τις σχέσεις σου μαζί της,

αυτό είναι ζήτημα που θα το άπο-
φασίσης, εξετάζοντας την καρδιά

σου.

ΜΑΥΡΟ ΓΕΡΑΚΙ

(Ήράκλειον - Κρήτης)

«Όχι τόση άπογοήτευσι άγα-
πητή μου, από τόσο ένωρίς

Η διακοπή των σχέσεων σας με τον
νέο αυτόν όφελείται ασφαλώς στο

ότι οι σχέσεις αυτές δεν ήσαν
χτισμένες σε γερά θεμέλια. Ω-
στόσο, ένα κορίτσι δεκαοκτώ χρό-
νων έχει όλη τη ζωή μπροστά

του για να την ζήση με καινούρ-
γιες συγκινήσεις και καινούργια
εύτυχία. Η σκέψις σου περί μο-
ναστηρίου είναι άπόρροια του
νεαρού της ηλικίας σου και θα
διαλυθώ πολύ σύντομα.

Αυτοί που πολύ που δεν μπορεί
να σε έξυπηρετήσουν από όλο ζή-
τημα, γιατί από πολλού κατή-
γηρε το περιοδικό μας αυτό το
έβδομο την άλληλογραφία διά λό-
γους άνοητούς από τη θέλησι
του. Σήμερα δέχεται μόνο να με-
σοάσθω με τους νεανίσους άκρίτες
μας και έπως θα ίδης υπάρχει
ειδική σελίς με τον τίτλον «Οι
κουμπούρες».

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΜΠΟΓΙΑΝΤΙΣΜΕΝΗ

«Η Ζαμφώ κρυφομιλούσε με μια γεϊτό-
νισά της:

— Άκούς, καλέ Άρτεμησία μου. ρεζίλι

κια, να μην αφήνη τα μαλλιά της να άσπρί-
σουνε, το μούμπιλο, παρὰ να δάφεται πιά

σά μπογιατιστή!

«Η Άρτεμησία έγύρισε κι' είδε το παρὰ
θυρο της Τερφιθέας.

—Για την κουνιάδα σου λες; «Ε, άφου

το» άρέσει εκείνη, έμάς μάς ξεπερσεύει.
Δε βλέπεις πόσες τα βάφουε τα μαλλιά

της, μονάχα αυτή δεν είναι.

—Ναι, μα είναι γρήγα, καλέ πιά η Τερ-
φιθέα. Και έχτες δα ήκαλόπιανε τη Δέ-
σποινα τη Σούστα, να τη φέρη μια και

νούργια καραμπογιά. Και θαρρώ πως από-
ψε θα τηνε πασαλειφτή.

—Μα έμένα μου φαίνεται πως είναι τα

μαλλιά της νατουράλε!

—Καλέ, ποιά, η Τερφιθέα; Ήθοί, θα

λωλαθώ! Πασαλείβεται δυο φορές το μήνα

για να μην άσπρίζουν οι ρίζες.

«Εκείνη την ώρα κατέβηκε η Τερφιθέα

να πάρη ένα λεμόνι που άφησε στο τρα-
πέζι.

—Νά! Την είδες; Είπε η Ζαμφώ. Θέλει

το λεμόνι για να πιήση η καραμπογιά.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΗΣ...

Πολύ γελοία γίνηκες

έσχάτως, μωρή Μαίρη

κι' αλλάζεις τους λε-
(γόμενους

πρωί και μεσημέρι.
Συρρώνεχρεις έραστών

που δεν κατασταλά-
(ζουν

και μοιάζεις με τους
(Ιταλούς,

που... σ τ ρ α τ η-
(γ ο υ ς άλλαζου.

Δανδήδες κομψεύμε-
(νοι

και γέροι έρωτόλοι,

και κάθε είδους φίλοι

τα δρόμα μπαινοβγαίνου

ρε βότανο έπίγειο,
κι' η άγκαλιά σου έγινε

...Δ η μ ο σ ι ο κ α τ α φ ύ γ ι ο ι

«Άράδα «μακιγιάρεσαι»

για να φανής όραία

και ρίχνεις μπρός σου τα μαλλιά

για να γενής μοιραία.

Να με τραθήνης πολεμής

και να με κατακτήσης,

άλλα Γκρατσιάνι δεν με λέν,

για να... μ' α ί χ μ α λ ω τ ί σ α ς.

Κι' αν έχης μάτος θαυμαστές

της ζούλα και στα φόρα

κι' αν αίχιμαλώτισες πολλά

κορόιδα μέχρι τώρα,

μην το θαρρής, ρε άστατη,

πως γόσσοα έχεις γίνει,

γιατί δεν αίχιμαλώτισες

παρὰ μονάχα... κ τ η ν η!

«Ό,τι κι' αν έανης, δεν μπορείς

να μου τα μουνταφέρης

Οι άθλοι του Γερο-Παρατατικού ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

Υπέστην πλήγμα μέγιστον εσχάτως, ὡμὲ
πλήγμα ἐρωτικόν.
Τὰ θήλεα τ' ἀφρόντα ξεχνῶσιν νῦν ἐμὲ
τὸν Παρατατικόν!..

Τίς τάχα τὸ ἀνέμενεν, ὦ φίλοι, τὸ τοιοῦτον
τίς γὰρ ἐπίστευεν ποτὲ, ὅτι ἐμὲ τὸν... γούτον
τὸν τρυφερῶδη ἐραστήν, τὸν καρδιῶν ἡγέτην
τὸν γοῆν τὸν δαρύγδουπον, τὸν νεφεληγερέτην
θὰ παρημέλουν αἱ γυναῖκες;
Κί' ὅμως, ὦ φίλοι, καί!

Ἐγκαταλείψαντο ἐμὲ καὶ δὴ ἄνευ αἰτίας
καὶ ἅπασαι φλερτάρισιν ἀγρίως τραυματίας
τούς τραυματίας σκέπτονται, αὐτοὺς περιποιῶνται
αὐτοὺς μετὰ γλυκύντης φιλομείδους θεῶνται.
Καὶ οὕτω ἐγὼ διέρχομαι ἡμέρας ταλαιπώρους
καὶ πάντας τοὺς ἐρωτικούς ἐξηγύλισα ἤδη πόρους.

Ἦ, πῶς ν' ἀνέξω, κύριοι, ἐγὼ ἄνευ γυναικῶν!

Μὲ κατατρέπει οὐδυνῶς τῆς καρδίας μου
(τὸ κενόν).

Ἄνευ τροφῆς στομαχικῆς κι' ἀέρος ζω-

θὰ ἡδυνάμην ἀσφαλῶς ἐπ' ἀπειρὸν νῶ

(ζῆσιν).

Ἄλλ' ἂν ἐπὶ τινα λεπτὰ μείνω ἄνευ ἐ-

(ρώτου).

ὦ, τότε τὴν ἐσχάτην μου πνοὴν γοργῶς

(θ') ἀφήσω.

Λοιπόν, ἐφ' ὅσον αἱ γυναῖκες μετ' ἀφορήτου

(μηνύουσιν)

καὶ τρελλοειδῶς λατρεύουσιν τοὺς τετραπ-

θὰ προετοιμασθῶ

καὶ ὁσονοῦπα, φίλτατοι... θ' αὐτοτραυμα-

(τισθῶ).

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

965) Σμηνίτης Κοράκης Δ.,
21η Μαΐρα Διοέσεως, Μονάς 2010,
Τ. Τ. 590.

966) Ὀπλίτης Ἀμούρης Κώ-
στας, 928(11) Τ. Τ. 212.

967) Ὀπλίτης Πουλίδης Νί-
κος, Ἐπιτελεῖον 111) 68 Τ. Τ.
345.

968) Ὀπλίτης Βασιλείου Γ.,
Μονάς 6854, Τ. Τ. 825.

969 — 985) Δεκαεὺς Καρα-
εῆλης Ι., Ὀπλίτης Μπουκούδα-
λας Χρ., Χιώτης Γ., Κορωνάιος
Γ., Πετσόπουλος Δ., Ροδόσας Ι.,
Ἀσπρόπουλος Ν. κ., Κρητικός
Ἀν., Καρακάσσιου Μ., Που-
λῆς Μ., Κουλούδου Δ., Νι-
κολαΐδης Βασ., Βλάχος Γ., Ζα-
φειρέλης Δημ., Μαρinos Γ.,
Σακκάς Σ., Πατινιάτης Δ., Μο-
νάς 209, Τ. Τ. 197.

986) Ναυτὴς Μενδρινὸς Νικ.
Ν. Μ. 399.

987) Ναυτὴς Κουντούρης Σ.,
Ν. Μ. 217.

988) Ναυτὴς Καραμαλέγκος
Εὐάγγελος, Ν. Μ. 245.

989 — 990) Ὑπαξιωματικὸς
Παπακωνσταντῖνου Ἀθανάσιος,
Ἰππεὺς Πατριελλῆς Γρηγ., 11 ὁ-
μικὴ ἀναγνώρισις, Οὐλαμὸς Δι-
οικήσεως Τ. Τ. 850.

991 — 994) Ναῦται Χρυσὸν
θακόπουλος Παν., Ἀνεστόπουλος
Κ., Κατολιάς Ἰωάν., Κουδρινῆς
Ἀν., Ν. Μ. 246 Ν. Τ. Τ. ΒΗ-
ΤΑ.

995 — 998) Ὀπλίται Παπα-
θανασίου Μεν., Πολυμέρου Φωκ.,
Χατζηγύργου Σπ., Καναλιώτης
Γεώργ., Ναυτ. Μονάς 220.

999) Ὀπλίτης Βετούπουλος
Χρήστος, Φρουραρχεῖον Πρεβέζης
Α) 600 Τ. Τ. 752.

1000 — 1001) Δίπλος Βύσιος

Νικ., ναυτὴς Κουμάντος Κ., Ν.
Μ. 246 Ν. Τ. Τ. ΒΗΤΑ.

2 — 3) Ὀπλίται Κουλούδα-
ρης Σπυρ., Νικολάου Κων.,
Παράρτημα Μονάδος 1371, Σ. 2.
Λόχος Ἐργατῶν Τ. Τ. 752.

4) Δεκαεὺς Ντίθας Ἀθαν.
Β. Σ. Α) Α Πυρκοῦ Τ. Τ. 594.

5) Ναυτὴς Βεργίτης Δημ. Ν.
Μ. 245.

6 — 8) Ναῦται Μοντάκης
Ἰωάννης, Καζαντζῆς Κ., Μαρ-
κόπουλος Δημ., Ν. Μ. 246, Ν.
Τ. Τ. ΒΗΤΑ.

9) Ναυτὴς Μελισσώτης Παν.,
Ν. Μ. 245.

1010) Ὀπλίτης Πασχαλίδης
Πασχ., Υ) Β Ὀμάς Πυροβολι-
κοῦ Τ. Τ. 415.

11 — 12) Σμηνίται Χαράδης
Κων., Ζαχαράκης Δημ., Ἀεροβ-
οὶς Τ. Τ. 594.

13 — 16) Ὑπαξιωματικὸς Φυν-
τάνης Χαράλ., Σμηνίται Βασι-
λάκης Ἀν., Διαμαντόπουλος Ἐπ.,
Βακαβάνης Εὐάγγ., Ἀεροπορικὴ
Βάσις Τ. Τ. 594.

17 — 19) Ναῦται Παπαζογλου
Κ., Κοζανίδης Γ., Ξανθὸς Παν.
Ν. Μ. 245.

1020) Ὑπαξιωματικὸς Τσαμά-
κης Ἀλέξ., Δ1 Πεδυν. Χειρουργ.
Τ. Τ. 732.

21 — 25) Ναῦται Ἀρσανίτης
Δημ., Καραγιάνης Κων., Ἀεδοῦ-
λης Χρ., Κουκούλας Παν., Θα-
λασσινὸς Ἀνδρ., Λαίμας Κων.
Ναυτ. Μονάς 220.

27 — 29) Ὀπλίται Τσιμιστῆς
Ἀν., Στυράκης Εὐάγγελος,
Παπαγεωργάκης Ι., Υ) Β Συν.
Τομ. Γ' Λόχος 12, Τ. Τ. 415.

1030) Ὀπλίτης Παναγῆς
Γεώργ., Υ) Β Συν. Τομεὺς Γ' Λό-
χος 12, Τ. Τ. 415.

31) Σμηνίτης Σερέτης Κων.,
Μονάς 2040 Θεσσαλονίκη.

32 — 33) Ὑπαξιωματικὸς Σα-
κκόραφας Ἀλέξ., Μαρράκης Παῦ-
λος, Υ) Β Συν. Τομεὺς Δ' Λόχος
Βασάνου, Τ. Τ. 693.

34 — 39) Ὑπαξιωματικὸς
Φραγκοπανῆος Παν., Ὀπλίται
Σπανῆς Φωμ., Τζιζίνης Κ.,
Μπαλδῆς Χρ., Πετρίδης Βασίλ.,
Τσαπραλῆς Μην., Μονάς 2020,
Τ. Τ. 327.

1040) Πυροβολητὴς Παπαγεωρ

γίου Παν., Β. Σ. Α) Α Πυροβ-
ολοῦ, 1 Μαΐρα, Τ. Τ. 594.

41 — 47) Ὑπαξιωματικὸς Βού-
τας Εὐστάθ., Αλκίφους Δημ.,
Βουτυρίτσας Γεώργ., Λυγερὸς
Θεόδ., Μαυρομάτης Γεώργ.,
Θεοδωράκης Εὐάγγ., Κουβα-
ράς Ἀθαν., Υ) Β Συν. Το-
μεὺς 12, Λόχος Διοικήσεως Τ. Τ.
415.

48 — 49) Ὑπαξιωματικὸς Κατάρ-
ας Νικόλ., Παρασκευάπουλος
Δημ., Υ) Β Συν. Τομεὺς Δ' Λό-
χος Διοικήσεως 14, Τ. Τ. 415.

1050) Ὑπαξιωματικὸς Φιλέοιμος
Ρομ., ἀριθ. 36) 2, Τ. Τ. 693.

51) Ὀπλίτης Λιακάκος Στ.,
Μονάς 2040 Θεσσαλονίκη.

52) Σμηνίτης Κόκκωνας Κων.,
Ν. Μ. 851.

53) Ὀπλίτης Λιακόπουλος Γ.,
Υ) Β Συν. Τομ. Γ' Λόχος 12,
Τ. Τ. 415.

54 — 59) Ὑπαξιωματικὸς Μου-
ρατίδης Ι., Ξανθοπούλου Ἰωάν.,
Ὀπλίται Ἀγγελάκος Στέργιος,
Ψωμάκης Ἀθαν., Κανιόγλου
Σίμος, Τσιοντόλης Ἀθαν., Μονάς
1025, Τ. Τ. 327.

1060) Ὀπλίτης Παπαδάκης
Βασίλ., ΧΙΥΑ Λόχος Διαβιέσε-
ων Τ. Τ. 790.

61) Σμηνίτης Γιανναράς Γ.,
Α. Β. Τ. Τ. 594.

62) Σμηνίτης Ψωμάς Στεφ.,
Ν. Μ. 851.

63) Σμηνίτης Ἀποστολάκης
Ἐμμαν., Ν. Μ. 851.

64) Ὑποσημίας Χατζηχαμπέ-
ρης Νικόλ., Μονάς 1414, Τ. Τ. 327.

65) Ἀξιωματικὸς Κουρόπου-
λος Κων., 6α' Λόχος Διαβιέ-
σεων Τ. Τ. 415.

66 — 67) Ὀπλίται Παπαδό-
πουλος Ἀποστ., Σιγιάλας 20ῶν
Συν)γμα Πεζ., 2ος Λόχος Πολυ-
βολων Τ. Τ. 490.

68) Σμηνίτης Πλουμιστὸς Ἀ.
θανάσιος, Ἀεροβάσις Τ. Τ. 594.

69) Σμηνίτης Καραλῆς Εὐάγγ.
γελος, Τ. Τ. 327, Μονάς 2020.

1070) Ὀπλίτης Γιαννακοῦρος
Θεμ., 20ῶν Συν. Πεζ. Μ. Ε. Τ. Τ.
490.

71 — 73) Ὀπλίται Αὐγερινὸς
Ι., Γκιουρῆς Χρ., Οἰκονομίου Κ.,
Μονάς 3020, Τ. Τ. 594.

74 — 75) Ὑπαξιωματικὸς Βούτας
Εὐστ., Αλκίφους Δημ., Υ) Β Συν.
Τομεὺς 12, Λόχος Διοικήσεως Τ. Τ.
415.

76 — 79) Ὀπλίται Κασσὸς
Μιχ., Παπαδημητράκης Κων.,
Πρίσης Ἰωάν., Μαμουλάς Ἐμ.,
Υ) Β Συν. Τομεὺς Γ' Λό-
χος 12' Τ. Τ. 415.

1080) Ὑπαξιωματικὸς Κουρῶτης
Παν., Υ) Β Συν. Τομ., Γ' Λόχος
12, Τ. Τ. 415.

81 — 84) Σμηνίται Σαββαΐδης
Φωτ., Βενιζέλος Εὐάγγελος, Ἀνα-
στασιάδης Στυλ., Παναγῆς
Βασ., Α. Β. Τ. Τ. 594.

85) Ὀπλίτης Μαρτίνης Θωμάς
1ος Λόχος Πετρίτσιου Τ. Τ. 693.

66) Ὑπαξιωματικὸς Σκευτὴς Νικ.,
Μονάς 2020 Τ. Τ. 327.

87 — 88) Ὀπλίται Ρηγινόπου-
λος Γεώργ., Πανίδης Θεοδ.,
Υ) Β Συν. Τομεὺς 12, Λόχος
Διοικήσεως Τ. Τ. 415.

89) Ὑπαξιωματικὸς Δαλιάνης Ἰω.,
37 Συν)γμα Πεζ. (1) Τ. Τ. 790.

1090) Ὑπαξιωματικὸς Θεοφάνης
Χρ., Ἀριθ. 34 Τ. Τ. 693.

91) Δεκαεὺς Μικρόπουλος Χ.,
Υ) Β Συν. Τομ. 4, Τ. Τ. 732.

92) Ὑπαξιωματικὸς Ροδόπουλος
Υ) Β Συν. Τομεὺς Γ' Λό-
χος 12, Τ. Τ. 415.

93 — 94) Ἀξιωματικὸς Βαν-
δύρας Πετ., δεκαεὺς Ἀγγελέ-
ας Γεώργ., Μονάς 41, Τ. Τ. 850.

95) Ὀπλίτης Νικολαΐδης Ν.,
1ον Συν. Πεζ., 3ος Λόχος Τ. Τ.
490.

96) Ὀπλίτης Παναγιωτόπου-
λος Σάββας, Μονάς 147, 1ος Λό-
χος, 7ον Συν)γμα Τ. Τ. 395.

97 — 98) Ὑπαξιωματικὸς Μπίδης
Μιχαήλ, Ὀπλίτης Πολυχρονάκος
Γεωργίου, Ἐργον 262, Τ. Τ. 415.

99) Ὀπλίτης Μυλωνίδης Κ.,
Μονάς 2020, Τ. Τ. 327.

1100) Ὑπαξιωματικὸς Λυγερὸς Θ.,
Υ) Β Συν. Τομ. 12, Λόχος Δι-
οικήσεως Τ. Τ. 415.

101 — 102) Σμηνίται Σίωμα

νογλου Ἰωσήφ, Κατωκέλος Κ.,
Μονάς 3020, Τ. Τ. 594.

103 — 107) Ὑπαξιωματικὸς Χ. Ἰ-
ωάννης, Ταλιγκίρης Βασίλ., Πε-
ρασιόγλου Ἐμμαν., Υ) Β Συν.
Τομεὺς Γ' Λόχος Τ. Τ. 415.

174 — 175) Ὀπλίται Μανιά-
ρας Ἐκευθ., Ἀλῆμονος Ἀναστ.,
Υ) Β Συν. Τομεὺς 14, Τ. Τ. 415.

176 — 177) Ὀπλίται Ρώσσου
Χρ., Μπεχῆ Μόρβο, 25 Συν. Πε-
ζικοῦ 1ος Λόχος, Τ. Τ. 732.

178 — 179) Ὀπλίται Βαρκά-
ρης Ἀντ., Ἀτέσης Παντ., Υ) Β
Συν. Τομεὺς (12) Λόχος Διοική-
σεως Τ. Τ. 415.

180) Ὀπλίτης Ἀμαραντίδης
Θεοχ., 1ον Συν. Πεζ. Ὀμάς διοι-
κήσεως 1ου Ταγματῆς Τ. Τ. 490.

181) Ἀξιωματικὸς Σταυροπού-
λος Πλουτάρχος, Μονάς 1 Σ. Δ) Α
Τ. Τ. 825.

182) Σαββαΐδης Ἀδάμ, ὁπαεῖ
ωπατῆς, Υ) Β Συν. Τομεὺς 3η
Πεδ. Πυρ)χία Τ. Τ. 624.

183) Ὑπαξιωματικὸς Κατσούλης Γ.,
Ἀεροδρόμιον Τ. Τ. 594.

184) Ὀπλίτης Ἐσπερινὸς Ἀγ-
γελος, Μονάς Α. Β. Τ. Τ. 594.

185) Ὀπλίτης Γιαννακίδης Ἰω-
άννης, Υ) Β Συν. Τομεὺς 12, Τ. Τ. 415.

133) Ὀπλίτης Ζοριπαλάς Γ.,
Υ) Β Συν. Τομεὺς Λόχος Διοικ.
14' Τ. Τ. 415.

135) Ὀπλίτης Σακελλαρόπου-
λος Γεωργ., Α. Β. Τ. Τ. 594.

136 — 137) Ὀπλίται Λάμπρου
Κων., Πολίτης Σάββας, Υ) Β
Συν. Τομεὺς Γ' Λόχος 12, Τ. Τ.
415.

138 — 139) Ὀπλίται Πλατύ-
ροχος Ἀρ., Παναγιούλης Γρηγ.,
Μονάς 2020, Τ. Τ. 327.

140) Ὀπλίτης Παναγιούλης
Γρηγ., Μονάς 1010, Τ. Τ. 327.

141) Ὀπλίτης Βούρτης Περ.,
Μονάς 2020, Τ. Τ. 327.

142) Ὀπλίτης Δημητρίου Γεώργ.,
Υ) Β Συν. Τομεὺς Β' Λόχος 12, Τ. Τ. 415.

143) Ὀπλίτης Παχίδης Κων.,
Ἀεροβάσις Τ. Τ. 594.

144) Ὑπαξιωματικὸς Παναγιῆς Β.,
Μονάς 2424, Τ. Τ. 327.

145) Ὀπλίτης Μπουράς Γω.,
Υ) Β Συν. Τομεὺς Γ' Λόχος 12,
Τ. Τ. 415.

146) Ὑπαξιωματικὸς Χατζηγιάννης
Νίκος, Ἀεροβάσις Τ. Τ. 594.

147) Ἀξιωματικὸς Σταυροῦλης
Ἀεράκι (19 — 11) Τ. Τ. 624.

148) Ὀπλίτης Τσόχος Μιχ.,
Λόχος Φρουραρχεῖου Τ. Τ. 652.

149) Ὑπαξιωματικὸς Νάσσος Γε-
άννης, 25ον Συν)γμα Πεζ. Ἐπι-
τελεῖον Τ. Τ. 732.

150) Ὀπλίτης Κλήμης Ἰωάν.,
Μονάς 2323, Τ. Τ. 327.

151 — 154) Ὑπαξιωματικὸς Κόλ-
λας Δημ., Μπαλλῆς Θεοδ.,
Χατζηγεωργίου Κων., Σωτηρό-
πουλος Εὐστάθ., Υ) Β Συν.
Τομεὺς 14, Τ. Τ. 415.

155) Ὀπλίτης Διονύσιος Παῦ-
λος, 5ος Λόχος Ἐργατῶν, Ἐρ-
γον 211, Τ. Τ. 415.

156) Ὀπλίτης Παπαζογλου
Σεδ., 53ον Συν)γμα Πεζ., Μ. Ε.
Σ. Τ. Τ. 520.

157) Ὀπλίτης Μουστακῆς Ν.,
Υ) Β Συν. Τομ. 5 Τ. Τ. 732.

158) Ὑπαξιωματικὸς Βαλάνος
Παύλος, Υ) Β Ὀμάς Πυροβολικοῦ
(2) Τ. Τ. 415.

159) Ἀξιωματικὸς Ματσούρης
Γεώργ., Σ2 Λόχος Διτρογών, Τ.
Τ. 594.

1160) Ὑπαξιωματικὸς Ἀκτουδίου
Κηρ Εὐάγγελος, Ι) 19 — 4, Τ.
Τ. 624.

161 — 162) Ὀπλίται Δημο-
κόπουλος Γεώργ., Ἀναγνωστόπου-
λος Παν., Υ) Β Συν. Τομεὺς
Οὐλαμὸς Ζ' 12, Τ. Τ. 415.

163 — 165) Ὀπλίται Κυλά-
κος Γεώργ., Μαμούρης Μιχ., 2ερ-
θας Ἰωάννης, Υ) Β Συν. Το-
μεὺς 11, Τμήμα Διοικήσεως Τ. Τ.
415.

166) Ὑπαξιωματικὸς Γιαννακοῦδα-
κης Ἰωάν., ἀριθ. 37, Τ. Τ. 693.

167) Ὑπαξιωματικὸς Ζαλοῦρης Ἰω.,
Υ) Β Συν. Τομεὺς Β' Λόχος
12, Τ. Τ. 415.

168) Ὑπαξιωματικὸς Νικολαΐδης
Κων., Υ) Β Συν. Ὀμάς Πυρ)κοῦ 2ος
Τ. Τ. 415.

169) Πυροβολητὴς Δροσολιάν-
νης Θέμιος Β' Σ. Α) Α Πυροβ-
ολοῦ 1 Πυρ)χία Τ. Τ. 594.

1170) Ὑπαξιωματικὸς Πρωτοπαπῆς

Ἰωάν., Ἀεροβάσις Τ. Τ. 594.

171 — 173) Ὀπλίται Ρήγας
Νικόλ., Ταλιγκίρης Βασίλ., Πε-
ρασιόγλου Ἐμμαν., Υ) Β Συν.
Τομεὺς Γ' Λόχος Τ. Τ. 415.

174 — 175) Ὀπλίται Μανιά-
ρας Ἐκευθ., Ἀλῆμονος Ἀναστ.,
Υ) Β Συν. Τομεὺς 14, Τ. Τ. 415.

176 — 177) Ὀπλίται Ρώσσου
Χρ., Μπεχῆ Μόρβο, 25 Συν. Πε-
ζικοῦ 1ος Λόχος, Τ. Τ. 732.

178 — 179) Ὀπλίται Βαρκά-
ρης Ἀντ., Ἀτέσης Παντ., Υ) Β
Συν. Τομεὺς (12) Λόχος Διοική-
σεως Τ. Τ. 415.

180) Ὀπλίτης Ἀμαραντίδης
Θεοχ., 1ον Συν. Πεζ. Ὀμάς διοι-
κήσεως 1ου Ταγματῆς Τ. Τ. 490.

181) Ἀξιωματικὸς Σταυροπού-
λος Πλουτάρχος, Μονάς 1 Σ. Δ) Α
Τ. Τ. 825.

182) Σαββαΐδης Ἀδάμ, ὁπαεῖ
ωπατῆς, Υ) Β Συν. Τομεὺς 3η
Πεδ. Πυρ)χία Τ. Τ. 624.

183) Ὑπαξιωματικὸς Κατσούλης Γ.,
Ἀεροδρόμιον Τ. Τ. 594.

40ον (τελευταίον)

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ Γερώνδου, τοῦ πρώτου ὁ ὅποιος ἐτάραξε τὴν καρδιά της, παρέμεινε πάντοτε μέσα στὴν καρδιά της.

Ὁ θεὸς Κάισαρ δὲν μποροῦσε νὰ λησμονηθῇ ἐξέδωκε καὶ προσεκλήθη καὶ αὐτὸς στὸ Ντεζωλναί.

Τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς διηγήσῃ τὴν ὁδὸς αὐτοῦ καὶ τὸν Πατόχου.

— Σὲ σὰς ἀνέκουν τὰ ἑκατομμύρια μου εἶπε στὸν ἱάκωβο καὶ τὴν Ἑλιάναν. Θὰ τὸν πάρει τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ ἱάκωβος θὰ γίνῃ ἀξιωματικὸς καὶ θὰ νυμφευθῇ. Ἐγὼ ἐξῆσα πάντοτε μὲ λίγα χρήματα... Δὲν μοῦ χρειάζονται τόσα πολλά...

— Ἀλλὰ γιατί ἀποφύγετε νὰ μὰς μιλήσετε γιὰ τὸν Πατόχου, θεὸς Κάισαρ; ἐρώτησε ἡ Ἑλιάναν.

— Δὲν ἀποφεύγω, παιδί μου. Ἀλλὰ σὲ τί ἄρα γε θὰ σὰς ἐχρίσθωμεν νὰ τὸ μὰθετε; Εἰσάστε νεοὶ καὶ ὁ δρόμος πρὸς τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία ἀνοίγεται μπροστὰ σὰς. Ἀκολουθήστε τὸν δρόμον νὰ γυρίζετε τὸ βλέμμα σας πίσω. Ὁ Πατόχους ἦταν ἄρας κακὸς ἐφ' ἑαυτοῦ. Εὐτυχὴς ὅμως, ὁ ἐφ' ἑαυτοῦ αὐτὸς ἐπέστρεψε τώρα. Ἐχρεώσθηκε ὅλη ἡ πείρα μου καὶ ὅλη ἡ πονηρία μου — γιὰ τὴν νύμφη καὶ τὸν κρηφά; Ὁ ἀνάγκης τῆς ζωῆς μ' ἔκαναν πονηρὸν — γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἀντιληφθῶ τὸ σατανικὸ σγέδιό του. Ἦταν τόσο καλὸ συναρμολογημένο, ποὺ καὶ σήμερον ἀκούμ ἄπορῶ πᾶς ὁ ἱάκωβος δὲν ἔπεσε θύμα. Θέλετε τώρα νὰ σὰς πῶ ποῦ ἦταν τὸ μυστικὸ μου; Ἡ θάλασσα πιστεύει ποὺ εἶχε ὅτι ὁ ἱάκωβος δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε ἐνόχος γιὰ ὅλα ὅσα τὸν κατηγόρουσαν. Ὅταν ἔβλεπε καὶ ἐκείνη, εἶνε ἱκανὸς νὰ κινήσῃ πάντα λίθον, γὰρ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν. Αὐτὸ ἔκαμα. Οἱ λεπτομέρειες δὲν ἐνδιαφέρουν κανένα καὶ θὰ ἐπείρασαν χωρὶς κανένα λόγο τὰ νεανικά μυαλά σας...

Ἡ Ἑλιάναν δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Ὅτε καὶ οἱ ἄλλοι. Ἀφοῦ ὁ θεὸς Κάισαρ δὲν ἤθελε νὰ μιλήσῃ, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν στενοχωρήσουν περισσότερο.

Εἶχε μῆψας μαντέψει τὸ μυστικὸ σύνδεσμον ποὺ ὄχησε μετὰ τῆς κυρίας ντὲ Σαβέρου καὶ τοῦ ἱάκωβου;

Ποῦ πιθανόν.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸ στόμα του δὲν ἐξέφυγε ποτε κανένας ὑπαινιγμός, καμμιὰ διφορούμενη φράσις.

— Ὅσο γιὰ τὸν κύριον ντὲ Σαβέρου, ἦταν πολὺ εὐχάριστημένος ἀπὸ τὴν λύσιν ποὺ εἶχε δοθῇ.

Καὶ αὐτὸς ἐπίσης δὲν εἶχε ποτε καταδικάσει ἐντελὸς μέσα στὴν συνείδησίν του τὸν ἱάκωβο.

Ἦταν εὐτυχὴς γι' αὐτό, ἐπειδὴ μποροῦσε νὰ τὸν περιβάλῃ καὶ πάλι μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν του.

Τὴν ἐπομένῃ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἱάκωβου στὸ Ντεζωλναί, ὁ Λαζάρ, ὁ παλιὸς σὺντροφος τοῦ ἱάκωβου, ἦλθε νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην ἐκ μέρους τῶν ὑπαξιωματικῶν τοῦ 145ου συντάγματος.

Σὰς συγχωρᾷ ὅλους, εἶπε ὁ ἱάκωβος καὶ δὲν θυμωοῖται τίποτε ἀπὸ ὅσα συνέβησαν.

Ὁ Πατόχους δὲν ἐγύηκε τόσο γρήγορα ὅσο ἐπιθυμοῦσε ἀπὸ τὴν φυλακή.

Καὶ ὅταν χρεώθηκε, εἶχε τὰ χέρια του περασμένα στὴν χειροπέδα.

Καὶ βῆκε μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ δειχθῇ στὸν ἀνακριτὴ. Γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν βρεθῇ ἀποδείξεις εἰς ὄφρος του, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων παρεπέμφθη ὡς δράστης τοῦ φόνου τοῦ βουλευτοῦ Ἀντωνίου ντὲ Πονταλές.

Ὁ ἄθλιος δὲν ἐπερίμενε νὰ ἐκδοθῇ ἡ ἀπόφασις.

— Ἐνα πρωὶ, εὐρέθηκε νεκρὸς μέσα στὸ κελλὶ του.

Εἶχε ἀπαχρονισθῇ χρησιμοποιώντας τὸν λαϊμοδέτην του.

Τρία χρόνια ἀργότερα, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ λαμπρὰ βραδὴ στὸ Μαρκό, ὁ ἱάκωβος ἐγίνε ἀξιωματικὸς.

Ἐπέστρεψε τότε στὸ Μαρτίον ὅπου ἐγίναν οἱ γάμοι του μὲ τὴν Ἑλιάναν.

Ὁ Κάισαρ Ροντάρ ἔδωσε μιὰ προίκα ἀπὸ πέντε ἑκατομμύρια στὴν νέα, λέγοντας:

Ὅσα δὲν ἀναφέρουν τὰ ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα

Ο ΣΥΝΔΕΛΦΟΣ

Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς τραγικὰς νύχτας τῶν ἀρχῶν τοῦ πολέμου ὅταν τὰ τμήματά μας ἐπρεπε νὰ νικήσουν τὴν Πινδο, τὴν κοῦρα καὶ τὸν ἐχθρὸ Στὴν πλαγίαν τοῦ Προφίτου Ἠλία, ἐπάνω ἀπὸ τὴν Λυκορράχη, εἶχαν σταματήσει τὰ στρατεύματά μας ἐπὶ τοῖμα νὰ ἐνεργήσουν αἰφνιδιαστικῶς...

Τὸ ἀπόλυτο σκοτάδι συναδελφώνει περισσότερον τοὺς μαχητάς. Ὁ ἑαυτὸς πάλι στὸν ἄλλο, ὅλοι μαζί, ἐτοιμοὶ γιὰ τὸ καὶ τι.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι, συνάδελφε;

— Ἀπὸ τὸ Γούδιο. Κί' εἰ;

— Ἀπὸ τὴν Κόρινθο.

Μέσα σὲ πέντε λεπτά, οἱ δύο ἀδέλφαι φωνάζουν ἐκείνους φίλους — περιεργὸ φίλοι ἀπὸ σὲ λίγο θὰ χωρίζονταν, χωρὶς ποτὲ ν' ἀντικρύξουν ὁ ἑναὶ τὸν ἄλλον. Ἐμύλησαν γιὰ τὸ σπῆτι τους, γιὰ τὴν σκευὴς τους... — ἦσαν καὶ οἱ δύο νὰ ἐχέσουν τὴν ἀερόπλانا, τὰ πολυβόλα καὶ αὐτοὺς τοὺς καταραμένους ἰταλικούς δαίμονες.

— Μήπως ἔχεις τσιγάρο συνάδελφε;

— Εἰ, καὶ καὶ εἶχε τσιγάρο!... Ὅχι ἔλεγε πᾶς ὁ πόλεμος εἶνε τίποτε... —

— Ἐχω οικονομίσει καπνὸ καὶ ἐφημερίδα. Θέλεις νὰ στρώσω;

— Ὁρίστε λέει; Ἐμπρός!

Ἐστρώσαν καὶ οἱ δύο τσιγάρο μὲ τὴν διασπορὴν ἐφημερίδας.

— Καλὰ!... Οἰκονομήσαμε τὸ τσιγάρο. Ποῦ νὰ θροῦμε ὅμως, τώρα φωτιά;

— Ἐχω τσιγάρα!... Θέλεις ὅμως ν' ἀνάψω μὲ μ' ἀναπτήρα; Πολυτέλεια ἔλεγε!

— Μαρὲ θσαυρὸς εἶσαι, συνάδελφε! Πᾶς καὶ λένε;

— Νίκο... —

— Ἐν τάξει, Νίκο! Εἶσαι σπουδαῖο παιδί...

— Ἄναψε ὁ ἀναπτήρ καὶ, μέσα στὴν ἀμυδρὰ φλόγα ποὺ ἔοικε τὸ σκοτάδι, ὁ φαντάρος ἀναπνέοντις ἐμφανίσθη ὡς σπῆτι προσοχῆς, καὶ ἔφερε τὸ χερί του στὸ πηλίκον.

— Νὰ μὲ συγχωρεῖτε, κ. Διοικητὰ! Ἐλέγα πᾶς ἦταν κανένας συναδέλφος...

Καὶ ἦταν πράγματι, ὁ διοικητὴς τοῦ Συντάγματος, ὁ περιεργὸς αὐτὸς κ. ἀγνώστου φίλος τοῦ σκότους, μὲ τὸν καπνὸν, τὴν ἐφημερίδα καὶ τὸν ἀναπτήρα του...

— Μαρὲ τόσο γρήγορα θὰ μ' ἀρνήσῃς, τώρα ποῦ γνωρίζομαι; Κάποτε λίγο νὰ μοῦ κινήσῃ συντροφιά!...

Σὲ τέτοιες στιγμὴς εἶνε χρήσιμον τὸ σκοτάδι: κρύβει τὰ δάκρυα.

ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΛΟΦΟΥ

Κάπου στὴν Ἀλβανίαν, Κατὰ τὴν διώμην τὸ πρῶτον ἐκείνης τῆς μέρας ἡ διωμὴν κατάρθωσε νὰ φθάσῃ ἀμέσως ὡς τὸ ὄρυμα ποὺ κατεῖχαν οἱ ἱταλοὶ χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτή. Οἱ προπορευόμενοι ἄνδρες — ἡ διωμὴν ἐξάδιδε κατὰ πακέτα — μὲ τὴν λόγην ἐφ' ὅπου, περιεμεν τὴν στιγμή τῆς τελικῆς ἐφορμῆσεως. Ὅλοι ἤξεραν καὶ ἐννοῶσαν καλὰ ὅτι ὁ δαωμένος ἐκείνος λόφος ἐπρεπε ὡσαύτως νὰ καταληφθῇ. Ἐμφανίσθη οἱ φαντάρους μὲ ἔπαινον ἐπ' αὐτὸν ὡς ἀνταρτοπλόγημα. Οἱ ἱταλοὶ εἶχαν περιεμεν τὴν θέσιν τοὺς μὲ χαμηλὸ ἀγκυλωτὸν συρματοπλόγημα, ποὺ οἱ ἀναγνωρίσεις δὲν εἶχαν καταβροῦσαι νὰ ἀνιχνεύσουν προκαταβολικά.

Ἡ κατάστασις ἦταν κρίσιμωτάτη. Μὰ τὰ ἀμύλητα παιδιά τῆς Ἑλλάδος ὑπέστησαν ἀπόττη τὸν ἐπικινδυνώδεστο αἰφνιδιασμό.

Τὸ ποσὸν αὐτὸ σὰς εἶνε ἀρκετὸ τώρα γιὰ νὰ ζήσετε. Ἀλλὰς τε, ἐγὼ εἶμαι γέρος καὶ δὲν θὰ ἀργήσω νὰ πεθάνω. Μετὰ τὸν θάνατόν μου, ὅλη ἡ περιουσία μου θὰ γίνῃ δική σας, ἀλλ' ὅχι ἐν ὄντι...

— Ποῖον, θεὸς Κάισαρ;

— Ὅτι θὰ ἀγοράσετε ἕνα σπίτι στὸ Ρουσό, ὅπου θὰ πηγαίνετε κάπου — κάπου γιὰ νὰ ἐκκοιμηθεῖτε. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε;

Οἱ δύο νέοι, ὅπως ἦσαν φυσικὸι, ἐδέχθησαν μὲ μεγάλῃ προθυμίᾳ τὸ τοῦτο ὄρο.

— Ἐταί, εἶπε ὁ Κάισαρ Ροντάρ, δὲν ὑπάρ...

διασμό. Ὑπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ νεαροῦ ἦσαν διμερίτη τους — ἕνος ἀμύσητος ἀνὴρ πολυαγαθὸς, δὲν χαρομήσαν. Σίγα, προφυλακτικὰ, σιγῶν ὅσοι σὲ κάθε στιγμή, ματωνόμενοι σὲ κάθε θύμῃ, ἀφίνοντας σὲ ἀγκυλὴς τὸ σὺρματός ράκη ἀπὸ τὰ ροῦχά της, καὶ αἶμα ἀπὸ τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὸ κορμὶ τοὺς ἐξυλίστησαν μέσα ἀπὸ τὸ ὑποῦλο ἐμπόδιον.

Μόνον ὅσοι ἔχουν πολεμήσει, μόνον ὅσοι ἀντιμετώπισαν σὲ ἀγῶνα, χαράκιμα ὑπερασπιζόμενον ἀπὸ συρματοπλόγημα, ἔξερνον τὴν διαβολικὴν ἐμπόδιον εἶνε αὐτὸ γιὰ τὴν ἐπίθεσιν. Καὶ τὴν μετὰ τὴν πόσον αἶμα κοστίζει ἡ ἐκμυστήρησις του, τὴν περιπέτειαν εἶνε τὸ νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ μέσας, πᾶς πᾶνεται σὲ τὰ σὺρματα τὸ πόδι, πᾶς πᾶνεται ἡ ἐμφολογία. Οἱ στρατιῶτες, τῆς διωμῆς ἐκείνης ὥστόσο, οἱ Ἕλληνες φαντάρους, ποὺ ἀνανέωνον στὰ Ἀλβανικὰ θούνα κάθε μέρα, κάθε ὥρα, τὸ ἔπος τὸν λαμπρότερον παραδόξον τῆς Φυλῆς, νύχτα μὲ σκοτάδι ἀδιείρηστο, κατὰκοποι ἀπὸ τὴν πορείαν, τὸ ξενυχτὶ τῆς στερήσεως, καυδισμένοι ἀπὸ τὸ φοβερὸν κρῦν, περνοῦσμενοι ὡς τὸ κόκκαλον ἀπὸ τὴν ἀόρητην ὑβρίσιν τῆς τρομερῆς ἐκείνης θραύσεως, τὰ κατάφεραν νὰ ἐξυλίστησαν μέσα ἀπὸ τὴν παγίδος τοῦ φονικοῦ ἐμπόδιου.

Βρισκόνταν πᾶς μερικὰ μέτρα — εἰκοσι, τριάντα — πάντως ὅχι περισσότερα — ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῶν χαρακμάτων ποὺ κατεῖχαν οἱ ἱταλοὶ, ὅταν ἐγίναν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τοὺς μακαρονάδες, ποὺ ὅμως, πρὶν καλοκαταλάθουν περὶ τίνος ἐπρόκειτο, βρέθησαν ἀκαθόλητοι, διὰ τῆς λόγης. Μὴ τοῦφεκία ἀκούσθηκε καὶ ἡ ἐπικλοῦσθαι σιωπῇ. Τὸ φοβερὸν δρᾶμα συνετελέσθη σὲ μιαν ὥραν. Ἡ λόγην ἐξακαθάρισε τὸ χαράκιμα αἵματός.

Ἐφάνηκε χαλαρὰ φωτιὰς ἐξόπασε. Οἱ ἐκρήξεις τῶν ὁπλῶν τῶν ὁπλῶν, τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν... τῶν... τῶν πολυβόλων, τοῦφεκίς πυκνότερες ἀντήχησαν στὴ σιωπῇ τῆς νύχτας, ἀντιδίδοντες πολλὰ πλάσσεισμενους ἐπ' ἀπειρὸν μέσα στὰ φάργγια, συνεκλονίσαν τὸν ἥσυχον αἶθρα.

Μιὰ φωνὴ πολυβόλων καὶ δύο ὅμοιοι ἐνκατεστημένοι πᾶς ψήλα καὶ ἀρ στερότερον ἀπὸ τὸν γερῶνα ἄρχισαν νὰ κατακυλίσουν μὲ φονικὸν ἀτσάλιν, τὸ χαράκιμα ὅπου εἶχαν τέσσερις οἱ φαντάρους μας, ποὺ ἀπὸ τὸν σὸν μὲ τὰ πυρὰ τους καὶ τὰ πολυβόλα τους. Ὁ τόπος φλεγόνταν. Τὴν ἴδιαν στιγμήν προστετέθησαν στὴ διαβολικὴν συναυλία καὶ οἱ γινώριμοι κρότοι τῶν ἐκρήξεων τῶν χειροβομβίδων.

Ποσὸν ὑπὸ τὴν σκιὴν; Εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ προσδιορίσῃ κανεὶς. Πάντως ὅχι περισσότερον ἀπὸ δέκα — δεκάπεντε — λεπτά. Ὡστόσο τὰ λεπτά αὐτὰ ἐφάνηκαν σὲν ἀτελείωτον αἰῶνα ἀπεργασιῆς ἀγώνιας. Τὴν ἔκρινε ἡ διωμὴν; Τὴν εἶχε σπῆτι; Ποῦ τὴν εἶχαν παρὰ εἰς; Εἶχε φθάσει ἀρκετὰ κοντὰ ὥστε νὰ μὴν τὴν δεκατίσουν τὰ ἐχθρικά πολυβόλα; Ὅχι τὰ κατάφεραν νὰ σπῆσιν τὴν ἀντίστασιν; Ἡ μὴ τῶς δεκατίσῃ; Ὅχι ἀναγκαζόμενα νὰ συμπεριχθῇ διὰ τῆς χαράδρας πρὸς τὴν βάσιν ἐφορμῆσεως, ὅπου βρισκόνταν καὶ ὁ ὑπολόγιος λόχος;

Μὰ τὴν ἀγῶνα τὴν ἐπείρασεν τὸ ἐφ' ὅπου σταματήματα τῶν πυρῶν ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου. Οἱ κρότοι τῶν ἐκρήξεων ἔπαυσαν ν' ἀντήχουν. Μιὰ δύο ἐκρήξεις ἀκόμα καὶ ἔπειτα θάλας σιωπῇ...

Ὁ Λόφος εἶχε καταληφθῇ.

ΧΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΦΟΔΟΣ ΝΑ ΠΑΡΑΣΥΡΘΗΤΕ ΑΠΟ ΤΗ ΛΑΜΠΗ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝ ΤΙΜΑΝ. Γιατὶ τὸ Ρουσό θὰ σὰς θυμίσῃ πάντα πόσον δύσκολα ἀργίσατε τὴν ζωὴν σας.

Ἡ Βεατρίκη ντὲ Σαβέρου ἐπανδρεῦθηκε τὸν ἑνὸς χρόνον ντὲ τὸν κόμητα ντὲ Μπομόν καὶ ἔθηκε ἀρκετὰ εὐτυχισμένη μαζί του.

Ὁ Βερνάρδος ντὲ Σαβέρου διέπρεψε σὲ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα τὸ ὅποιον ἡ κολλούσθη.

ΤΕΛΟΣ

(Μετὰφρασις: ΑΛΕΞ. ΜΑΓΝΗ)

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἐβδομάδα 24—30 Ἰανουαρίου ἔχουν ὡς ἀκολουθεῖ:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 12.15—2 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (25) καὶ 8—10.30 π.μ. τῆς Τετάρτης (29).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα 5—7 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (24) καὶ 3—4 μ.μ. τῆς Τετάρτης (29).

3) Διὰ τὰ τυχερὰ παίγνια 4—6.30 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (26) 10—11.30 μ.μ. τῆς Δευτέρας (27).

4) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων 8—9 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (26) καὶ 3.30—5 μ.μ. τῆς Τρίτης (28).

5) Διὰ τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα τὰ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς (26).

6) Ἡ ὥρα 2—3.30 μ.μ. τῆς Τετάρτης (29) εἶνε κατάλληλος διὰ γάμων ἢ ἀφαιρέσεων.

7) Διὰ τὸ μέλλον σας 11.45—1 μ.μ. τῆς Δευτέρας (27).

Αἱ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δρος ΚΑΜΑ

ΝΙΝΟΝ Α.—Προσοχὴ εἰς τὰς αἰσθηματικὰς σας περιπέτειας. Μὴ ἐκθέτετε εἰς κίνδυνον τὴν ὑπόληψίν σας. Θὰ νυμφευθῇ εἰς νεαρὴν ἡλικίαν καὶ ὑπὸ συνθήκας ἱκανοποιητικὰς. Ὑγεία ὅχι πολὺ σταθερά.

ΡΟΒΙΝΣΩΝΑ ΤΟΥ 1940. — Νὰ μὴ στείλετε ἡμερομηνίαν γεννήσεως τῆς φίλης σας. Ὁπωσδήποτε, γιὰ σὰς, δὲν προβλεπῶν περὶ τῶν συνθηκῶν γάμου. Ἰδιαίτερος δὲν ἀλλοιογράφω.

ΜΙΚΡΑΝ ΦΙΛΗΝ.—Καλὸς καὶ πρὸς χαρακτήρ. Θὰ εὐνοηθῇ εἰς τὴν ζωὴν. Αἰσθηματικῶς θὰ σπῆσι μὲ ἀρκετὰς ἐπιτυχίας. Γάμος εὐτυχὴς ἐξ ἑρωτός. Θὰ σὰς ἐξασφαλίσῃ ἀνωτερότητα θέσεως καὶ ὁικονομικὴν ἀνείσιν. Δὲν ἀπάρχει ὅμως κανεὶς λόγος νὰ προσπαθῇ νὰ ἐκδίδεσθε ἀπὸ τοῦ δε τὰ γεγονότα.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΝ. — Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφετε. Ἡ περὶ τῶν τῆς ἀδελφῆς σας εἶνε ἀρκετὰ σοφὰ καὶ πρέπει νὰ τὴν προσέχετε. Ἐχω τὴν γνώμην ὅτι προέκειται περὶ ὁργανικῆς παθώσεως. Γι' αὐτὸ, ἀντὶ νὰ ἀσφαλίσῃτε μὲ τὰ διάφορα πρακτικὰ φάρμακα, θὰ ἐκάνετε καλύτερα νὰ ἀποταθῇ εἰς ἕνα ἱατρὸν.

ΜΙΑΝ, Ζάκυνθος. — Περιετῶν γάμου δὲν βλέπω πρὸς τὸ παρόν. Ἡ ἐρωτικὴ σας περιπέτεια θὰ ἐξελιχθῇ κανονικῶς, ἀλλὰ μὲ μεγάλῃν δραστηριότητα. Ὁ φίλος σας εἶχε καλὸν καὶ ἡμερον ἡμερον χαρακτήρ. Θὰ σταδιοδρομήσῃ ἱκανοποιητικῶς. Μεταβολὴν σὺντονον τῆς ὁικονομικῆς σας καταστάσεως δὲν βλέπω. Στείλει μοι τὰ στοιχεῖα τοῦ προσώπου γιὰ τὸ ὅποιον μοῦ γράφετε.

ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΝ ΑΝΙΑΓΝΩΣΤΗΝ. — Ὅλα τὰ παρόντα σας εἶνε δίκαια καὶ σωστά. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου παρεξηγήθητε πρὸς τὴν κάποιαν ἀνωμαλίαν εἰς τὴν στήλην μου. Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀνόητον φευκτον, κατόπιν τῆς ἀνωμαλίας ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη εἰς τὴν κίνησιν τῆς ἀλληλογραφίας. Ἐπὶ πλείον ὁ περιορισμὸς τῶν ἀσλίδων ἐπέβαλε τὸν περιορισμὸν τοῦ χώρου τῶν ἀπαντησάντων. Εἰς νεότερον ἐπιστολὴν σας παρακαλῶ νὰ διατυπώσετε σαφῶς καὶ συγκεκριμένως τὰς ἐρωτήσεις, διότι εἶσι μόνον θὰ μπορέσω νὰ ἱκανοποιήσω τὰς ἀναγνώστες μου.

ΛΟΛΟΥΔΑΙ ΤΟΥ ΑΙΓΙΟΥ Κ.—Γάμος ἐξ ἀσθημάτων. Ὅχι πολὺ σὺντονος. Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶναι πολὺ διακυβανόμενος. Κάποιαν ἀνωμαλίαν εἶνε τὴν κοινωνικὴν σας σταδιοδρομίαν. Ἡ ἐξέλιξις τοῦ αἰσθηματικῶς σας δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλὴς. Ὀικονομικὴ ἀβεβαιότης. Ἡμερὰ Δευτέρα. Θὰ ἔχετε πολλὰς μετακινήσεις στὴ ζωὴν σας.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ. Β. Α.—Νὰ περιωρίσετε τὴν εὐαισθησίαν σας ἢ ὁποία εἶνε δύ-

νατὸν νὰ σὰς παρασπῇ. Πρόβωρα αἰσθηματικά. Δυσκόλως θὰ μπορέσατε νὰ ἱκανοποιηθῇτε. Γάμος κατόπιν κεραυνόβολου ἑρωτός. Εἰς νεαρὴν ἡλικίαν. Ζωὴ ἀρκετὰ εὐχάριστη. Ἀρκετὰ νὰ μὴ κανεὶς ἀπερίσκεψιν. Ἐτος 1946.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ Γ.—Πολλὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἐχρησιμοποίησατε εἰς σήμερον ὅπως ἔπρεπε. Θὰ εἰσαθε εὐτυχέστερος εἰς τὸ μέλλον. Νὰ ἀποβλέψετε εἰς μίαν σταδιοδρομίαν τῆς ὁικονομικῆς καὶ κοινωνικῆς σας θέσεως. Ἡ τύχη θὰ σὰς εὐνοήσῃ ἀρκετὰ εἰς αὐτό. Καλλιεργήσατε γενικῶς τὰς σχέσεις μὲ τὸν περιβάλλον σας. Εἰσαθε εἰς ὅλα σας πολὺ ἀκαμπτὸς καὶ αὐτὸς δὲν εἶνε καλόν.

Ε. Κ. Σ.—Εἰσαθε πολὺ ἀκατάστατος χαρακτήρ. Δυστυχῶς καὶ ἀρκετὰ ἀπότομος εἰς τὰς σχέσεις σας μὲ τοὺς ἄλλους. Δὲν θὰ ἱκανοποιηθῇτε ἀπολύτως εἰς τὸ αἰσθηματικὸν ζήτημα. Ὀικονομικὰ καὶ αἰσθηματικὰ περιπέτεια αἰ ὁποῖα θὰ σὰς λυπηθῶν. Πρὸς τὸ παρόν ὁικονομικὰ στενοχωρεῖται. Γάμος θραύσει ἀπόλυσιν. Ἡμερὰ Τετάρτη.

ΑΙΓΥΝΙΑ ΣΤΟΝ ΕΥΤΕΛΕΙΑ Σ.—Τὸ αἰσθηματικὸν σας εἶνε πρόβωρον καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπερβῇ σὲ σὰς ἡ λογικὴ. Γενικῶς σὰς συμβουλεύω νὰ ἀποφύγετε τὰς περιπέτειας, αἱ ὁποῖα εἰς ἕνα χαρακτήρα ὅπως ὁ ἰδικὸς σας, θὰ μπορέσουν νὰ σὰς ζημιώσουν πολὺ. Θὰ δυσκολευθῇτε εἰς τὴν σταδιοδρομίαν σας. Βραδύτερον θὰ ἀποκτήσετε ἀρκετὰ χρήματα. Μὴν ἐκτίθεσθε χωρὶς λόγον.

ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ Κων. πολιν.—Θὰ θεραπευθῇτε. Χρεώζεται μόνον μεγάλῃ προφύλαξιν διὰ νὰ ἀποφύγετε ὑποτροπὰς. Τὸ ταξίδι σας δὲν θὰ ἀπογοητεύσῃ.

ΑΝΤΑΝΤ.—Στερεώσατε εὐστροφίαν καὶ τὴν ζωὴν. Παρασπῆσατε ἀσυνήθως ἀπὸ τὴν ζωὴν, χωρὶς νὰ ἐκδηλώνετε καμμιαν πρωτοτυπίαν. Αἰσθηματικῶς δὲν εὐνοηθεῖτε. Ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς σας κινεῖται πολὺ ἀργά. Ἀπὸ σὰς θὰ ἐξαρτηθῇ νὰ τὸν κάμψετε νὰ κινήσῃ δραστηριώτερον. Αἱ περιστάσεις θὰ σὰς εὐνοήσουν.

ΠΟΛΙΤΙΣΣΑΝ.—Δὲν ὑπάρχει περὶ τῶν γάμων πρὸς τὸ παρόν. Ἡ ἀποκατάστασις σας θὰ γίνῃ θραδύτερον κατόπιν συνουκείας.

Ὁ Δωρ ΚΑΜΑ

Κυνηγῶντας τὸ μέλλον Σ.Ε.Ν.Κ.—Ἡ φύσις σας ἐπρόκειτο μὲ πολλὰ καὶ ἀδύνατα προσόντα. Δὲν στερεώσατε οὐδὲ τῆς εὐφύας, οὐδὲ δραστηριότητος. Θὰ συνεχίσετε καὶ θὰ περὶ τῆς καλῶς τὰς σπουδῶν σας. Αἰσθηματικὰ

ΕΠΕΛΥΣΗ

